

diaspora '20

poezia

ITACA
PUBLISHING HOUSE

2020

diaspora '20

diaspora '20

*

volum de poezie

Realizatorii proiectului:

Dorina Şişu

Emanuel Pope

Viorel Ploeşteanu

Tehnoredactare: Dorina Şişu

Corectură: Viorel Ploeşteanu

Coperta: Mihaela Rotta (pictura “Chemare”)

© Itaca Publishing House, 2020, pentru prezenta versiune
32 Exchange Hall, Belgard Square North, Tallaght, Dublin 24,
D24 EK24

e-mail: itacapublishinghouse@gmail.com

www.itaca.ie

ISBN: 978-1-913729-01-1

Toți autorii incluși pot fi găsiți la

www.bibliotecadiaspora.eu

diaspora '20

diaspora '20

poezie

volum colectiv

ITACA
PUBLISHING HOUSE

Cuvântul editorului

Diaspora românească nu a fost niciodată atât de mare.

Nu toți românii care au plecat din România au făcut-o pentru bani, împinși de sărăcie. Mulți dintre ei au făcut-o pentru a se împlini profesional sau, pur și simplu, pentru a trăi în societăți care nu-și umilesc cetățenii. Dintre aceștia, nu puțini sunt cei care au căutat să fie recunoscuți internațional ca oameni de cultură, de artă, și destui au reușit.

Revista Itaca, înființată în 4 ianuarie 2013, tocmai pentru acești oameni de cultură a fost creată, și nu pentru a le oferi o mai mare vizibilitate în lumea occidentală, pentru că acolo, cei mai mulți dintre ei, se descurcă singuri, ci pentru a fi cunoscuți și apreciați în țara de origine. Încercăm să dăm o imagine unitară a scriitorilor și artiștilor plastici români din diaspora, creând un spațiu numai al lor, unde pot fi găsiți, citiți sau văzuți, deși deseori am fost admonestați că suntem restrictivi și nu permitem oricărui scriitor/artist plastic român să se expună în Itaca.

Sigur că redacția revistei evaluează textele primite spre publicare și, chiar dacă nu foarte exigent, selectează creațiile înainte de a le publica, așa cum este și firesc.

Pentru toți scriitorii români din diaspora, fără niciun fel de selecție, am creat un site unde sunt promovați cu întreaga lor realizare scriitoricească (date tehnice ale cărților publicate, biografie, recenzii și orice altceva care le reprezintă imaginea de om de cultură). Desigur, pentru asta trebuie să facă efortul de a ne transmite datele necesare, pentru că de restul ne ocupăm noi. Totul gratuit, evident.

Așa a apărut, la 1 iulie 2019, site-ul www.bibliotecadiaspora.eu

Tot întru promovarea scriitorilor români din diaspora am înființat, în anul 2015, Distincțiile revistei Itaca pentru Cartea anului – Diaspora. Cum nu putem avea control asupra tuturor aparițiilor editoriale de-a lungul fiecărui an, editurile sau autorii înșiși trebuie să-și înscrie volumele în concurs, după care un juriu decide care este Cartea anului la două secțiuni, proză și poezie. Accentuez, dintre cele înscrise în concurs.

Considerăm să este momentul potrivit pentru a da viață unui nou proiect care să reflecte imaginea literaturii române contemporane din diaspora, astfel că am făcut o selecție, de data aceasta mai severă, și am ales, dintre cei peste 250 de colaboratori ai revistei Itaca - Dublin, câte 20 de autori pentru fiecare dintre aceste volume colective, de proză și de poezie, în speranța că am reușit să fim cât mai obiectivi.

Itaca

Prefață

Cu toate că n-avem o cifră oficială de încredere, se poate presupune fără nici o spaimă de eroare că diaspora română face azi preț de două Slovenii, de nu cumva de o întreagă Slovacie. Într-o Slovenie (darmite în două!) sînt mulți scriitori de valoare și multe instituții destinate literaturii. Ar fi de mirare ca-n diaspora noastră să fie mai puțini scriitori decît într-o prezumtivă Slovenie, mai ales că bună parte dintre cei plecați sînt intelectuali (ca să nu mai spun că pentru a fi scriitor nici nu-i nevoie neapărat de mare pregătire academică, deși aceasta nu strică). După dicționarele care-i recenzează și după numerele de reviste dedicate scriitorilor cu rezidență prin lumea largă, aș zice că numărul lor e suficient pentru o uniune respectabilă. Firește, mulți dintre ei sînt membri ai Uniunii Scriitorilor din România, unii chiar dinainte de a pleca. Dar destui nu sînt (încă?) și mulți abia se formează. Dispersia lor geografică și – probabil – opțiunile politice (măcar cele care nu pot fi exorcizate) contribuie (deși nu sînt piedici de netrecut) la o vizibilă incongruență organizațională, în pofida unor inițiative meritorii de grupare și de concretizare a coeziunii. Unitatea lingvistică ar putea fi un argument decisiv în reușita acestora, deși importanța primordială are ștergerea criteriului de rezidență atunci cînd e vorba de receptarea scrierilor lor și ieșirea din atitudinea de complezență (uneori dusă pînă la complexe de superioritate, ba de o parte, ba de alta). O inițiativă instituțională care prinde tot mai mult contur este și cea a grupării ”irlandeze” ***Itaca***. Pornind ca o simplă (!) revistă, inițiativa a devenit tot mai consistentă, organizînd concursuri de literatură pentru diasporeni - acordînd chiar și premii! - și ajungînd, iată, la fapte editoriale remarcabile: două antologii deodată, una de poezie, alta de proză.

Cei douăzeci de poeți prezenți în *diaspora '20* sînt din toate colțurile lumii. Nu știu dacă numele selectate sînt cele mai valoroase (asta ar fi o discuție nesfîrșită), dar primul lucru evident este diversitatea nu doar rezidențială, ci de formule poetice. Din această perspectivă, nici o redundanță, nici o monotonie, de parcă diversitatea ar fi fost un principiu programatic (deși n-a fost, ci doar a rezultat din discernerea valorică). De la Sorin Anca la Andrei Zanca avem de-a face cu poeți de identitate marcată, unii dintre ei plecați cu cv-ul poetic deja încărcat și cu faima deja lătită în lumea literară. E chiar cazul (dar nu singurul) lui Andrei Zanca, poet de tumulturi angoasante și de eruptivități expresioniste.

Expatrierea i-a prins bine – creativ vorbind – lui Zanca, ale cărui volume au venit, după plecare, aproape în avalanșă. Febra imaginativă a lui Zanca și-a păstrat o vreme temperatura violentă de la începuturile lui, dar a trecut, încetul cu încetul, la o vituperare morală și la o poetică de rană existențială. Ultimele lui cărți aduc însă o suavizare a violenței și o prefacere în spiritual a materialităților care-i inundau imaginarul convulsiv, făcând din el un retor al expresionismului de anxii. Poetica rămîne în fond aceeași, una de scufundare în psihea răvășită, una prin care poetul doar dă ”adîncime unei pagini”, dar acum căderile în abis ale lui Zanca devin, de fapt, înălțări: ”ceasul meu e lumînarea/ arzînd înspre capătul nopții”. Poeme ale unei nopți existențiale a scris, cu furoare, Zanca, dar acum noaptea aceea se suavizează și se spiritualizează.

Virtuți expresioniste arată și talentatul grafician Sorin Anca, un ”blagian” care nu aude razele de lună izbindu-se de geam, ci le vede efectiv lucrarea: ”se turtește concavă/ borțoasă/ și lascivă/ spre interiorul camerei mele/ sticla de geam/ de atîta lună plină”. Imagini vizuale de impact deschid poemele lui spre o zăriște fatală unde se întrevăd peisaje agonice: ”E o lumină fără amurgire, veninoasă și continuă,/ cu șerpi albi-negri împlețiți în plete./ Pruncii s-au oprit intrauterin/ din clocirea facerii” etc. Peisagist de angoase, Sorin Anca își proiectează viziunile ca pe niște videoclipuri existențiale.

Attila F. Balázs e dintre ”clasicii” diasporei, plecînd în Slovacia cu sacul deja plin. Poemele lui de ”observație”, făcute din notații imediate, aproape brute, dar consemnate calm, reprezintă, de fapt, o poetică impetuoasă (cînd se scrie, poemul scoate ”sunete de mitralieră”) a introspecției, cu fișe de stare care sînt pure revelații ale sinelui: ”pe mine mă scrie poemul”, zice Balázs surprins în capcana unei confesiuni imperative. ”Ilustratele” selectate aici sînt mai degrabă priviri interioare decît contemplații.

Năvalnic scrie Ștefan Doru Dăncuș, într-un discurs fragmentat, cu discontinuități calificate, ca și cum n-ar putea controla avalanșa discursivă, iar aceasta s-ar prăvăli peste tot ce-i iese în cale. Poemul face meandre cum îi vine, profesînd o ”spontaneitate” programatică a spunerii, dar toate rupturile și răsucelile sale se-ntîmplă în jurul unui miez de angoasă în care Dăncuș simte acut ”ghearele care zgîrie nepăsătoare/ în senzația că sunt om”. Un discurs agresiv care răspunde unei agresivități a lumii.

Adrian Grauenfels e un reper în exegeza avangardei și un promotor devotat, de nu chiar entuziast, al ei. Probă de devotament – dar și de virtuozitate post-avangardistă, de formulă de dialog creativ – sînt și poemele din antologie.

E o jubilație compozițională, cu referințe spontane, dar presată, din profunzimi, de "oceanele de neliniște" care-i înconjoară pe poeți. O "neliniște" altminteri destul de tonică, dusă nu spre gravități clamate ca apăsătoare, ci doar spre gravități deconspirate cu umor de sine. O scriitură alertă, agreabilă, dar nu insensibilă la dramă și nu nepăsătoare la dotarea umană cu "mâini pentru îmbrățișare" și cu "alte mâini pentru a ucide".

Pentru Nuța Istrate Gangan sînt folositoare și pretextele cotidiene, dar mai activă e fibra compasională în poeme care ascund reflecția sub notații incisive. Nonșalanța e stilul în care se îmbracă temerile: "sîntem întotdeauna la locul și/ momentul potrivit/ cînd iadul se descătușează". Dar deocamdată acesta nu s-a descătușat, fiind doar presimțit în melancolii stenice.

Compasivă, dar mai degrabă autocompasivă e și Elena Katamira, în notațiile căreia, în parte jucăuse, se insinuează teroarea unor "cuvinte" care-s doar "blocuri de gheață". Un sentiment de exclus din lume trage o linie destul de vizibilă în aceste poeme care ar vrea, de fapt, să-l exorcizeze: "noi nu mai trăim nicăieri", zice poeta, întorcînd spre pathos dezolarea existențială.

Din strat de dramă se trag poemele Dorinei Brîndușa Landén, marcate de predestinări funebre: "eu nu mă născusem încă/ și moartea înota lîngă mine". Spre un orizont terorizat se uită tot timpul poeta, trăind nopți care "expectorează" "coșmaruri". E un portativ de ultragiu cel pe care sînt puse mai toate versurile.

Paula Lavric seamănă cu poetele de-acasă, cu cele care-și pun pe rol copilăria pentru a avea un contrast mai vibrant cu prezentul, cel în care "omul se transformă într-un ingredient substituibil dintr-o rețetă". Spre traumele de alienare pare a merge poezia (sper că nu și poeta).

Angela Nache Mamier a plecat ca poetă - și a rămas ca poetă. Pe versurile sale se așează melancolii și nostalgii, dar mai cu seamă anxietăți cotidiene, conflicte între imaginație și realitate. Căci în vreme ce "pe strada imaginației numai zveltețe și zîmbete", pe cea a realului "trupul treaz devine spongios/ îmbibat cu neliniștile lui omenești". Jurnal melancolizat ține poeta, derulînd zilele ca stări.

În schimb, pătimirile Ancăi Mizumschi Simion sînt mai radicale, mai cu metafizică, iar "nevoile" poetei greu de acoperit: "Am nevoie de altceva./.../ Un cer care spune/ că nu eu sunt de vină, de vină e cerul/ din mine/care doare". E un ecou din interbelica nostalgie a paradisului, dar acum detracată și grotescă. La interbelici lumina venea din ceruri, la Anca Mizumschi ea "se aduce(a) în vagoane".

E o altfel de cădere/decădere și din frisoanele ei își face poeta materie.

Cu tandrețe sfișiată lucrează Adriana Moscicki, evocînd "mîna aceea petală pe fruntea mea", pierdută acum între dezastre. Peisajul unei promise/visate idile e un carnagiu: "tancuri și case/ mîini și picioare împrăstiate/ sînge" etc. Dar chiar și în această lume desfigurată tandrețea are triumfurile ei – în versuri-flash.

Valery Oisteanu, nume cu rezonanța răspicată, continuă și în poemele traduse aici cultul dadaismului, dar nu făcînd dadaism, ci omagiînd/evocînd poeți care au marcat modernitatea (și post-modernitatea). Paginile devin pietre de mormînt pe care poetul gravează epitafuri de o vibrantă empatie, în versuri de anamneză sau versuri-exegeză. Evocările sînt portrete lirice – anume făcute să pară fără lirism.

Inițiator și animator principal al proiectelor *Itaca*, Viorel Ploșteanu scrie poezie de atitudine umanitară, de denunț al zilelor noastre de alienare în care "cui îi mai pasă/ că-n stradă mai moare/ un om fără casă". Notățiile lui de cotidian, făcute dezinvolt, au totdeauna sub nonșalanța consemnării o vibrație de compasiune. O poezie în care sentimentele se îngheșuie, dar poetul le cenzurează și le ascunde sub un "realism" neutru.

Un scenariu unitar – al călătoriei în toate sensurile – stă la baza poemelor lui Emanuel Pope, dar călătoriile sale duc, în cele din urmă, spre primordii, ajungînd pînă acolo unde poetul "aud(e) lumina cum/ se frînge/ geme ca o tablă în mîna celui ce a/ plămădit pămîntu'". E un reportaj de viziuni/vedenii, nu de întîmplări, transformat într-un montaj de nostalgii sub care arde o febră religioasă.

Înspre parabole trag poemele lui Ioan Potolea, construite cu prefăcută spontaneitate și amestecînd cotidianul imediat cu amintirile și-n general amestecînd mozaical lucrurile. Poet de bună voie și de voie bună, Potolea scrie și de șagă și de nostalgie. Mereu cu un zîmbet în colțul versurilor.

Mai potrivită la o poezie destinsă ar fi Adela Rachi, dacă nu s-ar înspăimînta de lume și n-ar imagina apocalipse: "e multă moarte în jur. e multă primejdie/.../ pămîntul va geme. se va tăvăli de durere./ timpul se va umple de bube./ noaptea în brațele ei îl va ține". Cînd ia lucrurile mai ușor poemele au naturalețe și fac priză la o frivolitate simpatică.

Din vibrații umaniste se ridică și poemele lui Dorian Stoilescu, din compasiunea pentru cei striviți de tirurile grele ale societății.

Dar mai ales de tirurile românești ale comunismului - și ale post-comunismului -, pe care Stoilescu le folosește pentru imprecății în genul celor ale lui Marius Ianuș de pe la începuturile lui. Poezii de nerv lovit, de ripostă la dezumanizare și mancurtizare.

Cel mai optimist din antologie e Dan Șerb, poet care "se retrage" cu încredere "în compania cuvintelor", despre care e sigur că nu mor, ci încolțesc în inimile oamenilor. Uneori această încredere e prea mare ("urla ca lupul,/ în rărunchi;/ în genunchi/ șoptesc rugăciuni să redevin eu"), dar ea e numai potrivită la madrigaluri, de care Șerb scrie cu vocație de îndrăgostit.

Și ea activistă la *Itaca* și la cele făcute de ea, Dorina Șișu e o sentimentală sarcastică (sau invers, o sarcastică sentimentală), una care-și întoarce pe dos stările și emoțiile, operînd în răsărul celor dinlăuntru ei: "cînd obosim de-atîta zîmbit/ cîntat/ pupat/ jucat/ iubit/ luăm o sticlă de băutură/ o punem la gură și înghițim pînă amorțește limba" etc. E și normal ca această predispoziție să o determine să scrie despre "ce nu" (iubește, are, vede etc.), făcînd inventarul - și eposul - negativelor ca exercițiu de exorcizare. Așa sarcasmele își pot lua avînt și poezia Dorinei devine agresivă din exces de rană.

Am pus cîte un timbru (nu știu cît de potrivit) pentru fiecare poet din antologie, în speranța că așa se va vedea și mai bine diversitatea de stiluri și poetici a acestei antologii care poate deveni o antologie-eveniment.

Al. Cistelecan

Sorin Anca (Germania, din 1990)

Sorin Anca s-a născut în 7 august 1972, la Alba Iulia.

Stabilit în Germania din 1990. Debut literar în 1997, Editura Imago, Sibiu, cu volumul „În numele tău”, premiat cu „Premiul salonului național de carte Cluj”.

Publicații în nenumărate reviste literare din România și străinătate.

Fondatorul revistei de creație „Galateea”, revistă de cultură a diasporei.

viol selenar

se turtește concavă
borțoasă
și lascivă
spre interiorul camerei mele
sticla de geam
de atâta lună plină

aș țipa după ajutor
însă gura mi-e deja plină de raze
și echivoc
abia mai apuc
să-mi aprind o țigară
să-mi beau călimara
să las sângele să zboare
și pâinea s-o sărut cu sare
nici măcar în gând
nu mai pot scrie un rând
testamentar
ori de adio foarte dulce
și foarte amar

plămânii îmi sunt deja albi
cămărilor inimii
felinare aprinse
și prinse între fulgi

cât vezi cu ochii
în mine e numai tremur
de umbre-n estompare

într-o secundă
două
sau mai puțin
va fi totul atât de iluminat
încât voi orbi tot cartierul

geamul e-acum deja
mai mult de jumătate sferă
pântec greu
explozibil
și nu se-arată nici un nor
nici un corb
oricât de rătăcitor
să-ntunece această lumină
flămândă
fluidă
fractală
ca un dezmăț se va revărsa
peste mine
în clipa neatentă
(iată îmi linge obrazul deja
cu limbile-i mii)

mă liniștesc totuși
și las să treacă
și de această dată
peste mine încă un viol selenar...

acest poem în această clipă
ar putea fi trupul meu
ar putea fi
sfârșitul zădărniceii sau ar putea
zădărnici pentru totdeauna totul
însă acest poem
în această clipă a contopirii
nu este trupul meu
ci doar durerea nașterii-i neconținute...

(acest viscol)

viscolește deja cu sânge alb-negru
pe câmpii trupului
împovărat de zodia ghimpilor
tot mai înfloritori pe frunte
deși în clepsidre nisipul mai
curge chiar și-nlăcrimat
de-mpietrirea tot mai eficientă
sunt oare vinovat de miriștea
de sub nămeții aceștia abisali
și de plugul care-și risipește aratul mereu
undeva în iluzoricele zări?
și-a venit totuși iarna decapitând cărările
spre tine curato
și-a venit totuși iarna dezarmând orice verb
orice sucombare în orgasm
și-a venit iarna înlocuind crinii
care-ți acopereau erotic sânii
cu un veston greu și de nepătruns
cu niciun fel de glonte sau descântec.
voi capitula în fața acestui zid
osificat și mortal,
de fapt stau de strajă
unei primăveri
care poate nu se va-ntâmpla vreodată...

(aruncarea în trup a veninului)

E-o lumină fără amurgire, veninoasă și continuă,
cu șerpi albi-negri împlețiți în plete.
Pruncii s-au oprit intrauterin
din clocirea facerii.
Bărbații se zidesc de vii în licori tot mai tari.
Tot mai aspru se face ochiul care stă-n văzduh
și mușcă din priviri pământul.
Încălăită-i natura rotitoare-n gol
și toate gurile-s de lupi flămânzi.
Solii-și vând solia pe cei mai ieftini arginți.
Orice gând se sparge ca o sticlă de geam
lăsând să se vadă absența-ncăperii.
Blestemul se-ntoarce acasă.
Vai de cei care au deasupra trupurilor acoperiș;
în curând se va năruî peste ei cu văzduh cu tot.
Sosirea trenului în gară e o-ntâmplare
atât de nefirească
încât călătorii nici nu îndrăznesc
să mai coboare din el -
și poate-i mai bine așa
orișicum pericolul e în orișice plămân
și respirația șlefuieste piatra
care o va îneca.
Vai de cei care au doar o singură umbrelă
împotriva acestei ploii
care va cădea toată deodată.
Suntem într-adevăr în primejdie -
ceasul bunicului s-a oprit
și pendulează, atârând de lanțul cel de argint,
sec scrâșnind pe perete.
Cineva țipă pe străzi
cum că altcineva l-a văzut pe Noe
ieșit din miști călare pe-o secetă mare
peste câmpii
înspre nu știu unde gonind.
Aiurea!
Noe doarme la mine pe prag
de mii de ani

visând același vis ermetic și etanș închis
să nu prindă igrasie sau mucegai.
E-o duminică fără amurgire
tatonată-ntr-o după-amiază plină de bube
și babe proorocitoare.
Eu ies în curte uimit să-l întâmpin pe tata
care după atâția ani petrecuți
dincolo de râpă
și-a amintit că-nainte de plecare
nu și-a bătut coasa cum se cuvine.
El trece prin mine
(purtat doar de grija expusă mai sus)
de-a dreptul în șură...

.....

De-aici dragă răbdător auditoriu
filmul s-a rupt decapitând povestea
acelei dumineci fără amurgire
și tot ce-mi mai pot aduce aminte
e ca-nceput deodată ploaia...

act de identitate

mie nu mi-au tăiat
cordonul ombilical
trag umbra după mine
trag părinții după mine
care se țin foarte spăimântați
ca-ntr-o-mbrățișare aproape îndrăgostită
de copacul cel din fața casei
care și el trage la rândul său
c-o disperare de rădăcini
pe bunicul meu
împământenit sub straturi
în grădină
imediat după venirea-i
din cel de-al doilea mondial război
trag după mine tot satul
cu biserică cu altar
cu preot și cu cimitir cu tot
trag vinul din butoi și tarlăua cea de grâu
trag după mine patria și continentul
pe deal în sus înspre soarele
îngenunchiat în amurgire
mie nu mi-au tăiat cordonul ombilical
negăsindu-se nici o secure
nici o sticlă de geam spart
sau vreun ciob de lună plină
spre a putea fi făptuit
acest necesar și nobil act de identitate
dragilor părinți le-au crăpat tălpile
de-atâta goană
copacul s-a desfrunzit demult
în nesfârșita-i toamnă
bunicul se încaieră cu îngerii spectatori
înșirați la margine de drum
arde satul fericindu-și nebunul
arde patria și nutrețul
arde oceanul și planeta
și toți și toate mă condamnă

mă afurisesc
de neputința de-a nu mă putea reda
timpului de dinaintea nașterii-napoi...

rampă abia înclinată

subit
arborele cotit
s-a înțepenit
și-am rămas
în câmp deschis
ani lumină
depărtare de casă
singur
într-un ger cumplit
și-nconjurat
de zăpezi scânteietoare
și înalte
cât stâlpii de telegraf
înspre mine nu străbătea
nici urlet de lup
și niciun fel de disperare
voi sfârși -
mi-am spus
nespus de fericit
înveșmântat în alb
în cea mai gigantică
rochie de mireasă
cu mine ca mire
de braț pășind încet
pe rampa aceasta
abia înclinată
ce poate duce spre cer...

viziune și ploaie

dincolo de viziune
totul e noapte
pergament indescifrabil
nici măcar ceață nici
măcar utopie
doar întuneric
sângele e începutul
și sfârșitul acestei viziuni
cuvântul - brațele ei lungi
și subțiri
cu care-mi îmbrățișează
(uneori până la sufocare)
realitatea
acum însă trebuie să mă liniștesc
și să tac
deoarece începe să plouă
și nu vreau să pierd înțelesul
nici unui picur...

Attila F. Balázs (Okoc, Slovacia)

Okoc, Slovacia, Felsőnyárád, Ungaria

Balázs F. Attila, scriitor, poet, traducător, redactor și editor.

Născut în Târgu-Mureș (1954). Fondator al Editurii AB-ART. A publicat 35 de cărți în 14 țări. A tradus 35 de cărți din limbile română, spaniolă, portugheză etc. Invitat la majoritatea festivalurilor internaționale de poezie de pe toate continentele. Membru al Uniunii Scriitorilor din România, al Uniunii Scriitorilor din Ungaria, al Uniunii Scriitorilor din Slovacia, al PEN Clubului maghiar, al Academiei Europene de Știință și Artă din Paris. Laureat a zeci de premii, printre care: Marele premiu Opera Omnia „Tudor Arghezi” (2014), Honorary Degree of Doctor of Literature, Suiyang, China, 2018, Award World English Writer’s Union, India, 2019.

Poemul care se scrie pe sine

camera înțepenește-n poziție grotescă
e ca atunci când
omul ajunge imobilizat de-un cârcel
respir tot mai greu
conștiința repornește
și o comut înapoi
pe rețeaua
de întâmplări
recunosc situația
dar nu-mi pasă
de altceva în momentul ăsta
decât că trăiesc
geamul arată ca un ecran prăfuit
pe care vezi turlile gri ale catedralei
nemișcate în lumina palidă a străzii
poemul deschide laptopul
cu dârzenie îl pornește
și bate din degete pe suprafața mesei
până când răsare pagina albă pe ecran
începe să lovească tastele face corecturi șterge
apoi se avântă din nou în scris
o serie de zgomote de mitralieră
peste umărul poemului arunc o privire
pe textul sinuos
pe mine mă scrie constat cu uimire
poemul mă scrie pe mine
eu n-am mai scris demult
cu toate că iată literele de pe taste
se șterg
scrisori burse deconturi
chestii de genul îmi răpesc
timpul zi de zi
în timp ce poemul degeaba m-așteaptă
pe banca unde ne-am înțeles
se ridică dezamăgit și pleacă
cine știe unde
ale cui bătaii de inimă ascultă
transfigurat
nu renunț la gândul

ca într-o zi să stropesc toată pagina
albă
cu litere perverse
și vise tupeiste
înainte ca toate literele să se șteargă
de pe taste
nici ochii nu-mi vor mai obosi
nu vor mai vedea totul vărsându-se
într-o imagine bizară
m-aș ridica de pe scaunul de birou
zâmbind cu silă
nu mi-ar observa nimeni amărăciunea
din colțul
gurii
și ce bine ar fi
urmăresc știrile la tv
pe net
în timp ce poemul mă scrie
știu că mă desfigurează
dar îl las
extrag întâmplările importante
din știri
și le recompun
dând sensuri noi evenimentelor
astfel cred că s-a scris și istoria
oroarea nu trebuie născocită
se revarsă oricum pe toate canalele
în fortăreața pernelor chiar și bărbații căliți
devin blânzi ca niște copii
dormitând
totul își pierde greutatea
se sparge încet ca
bulele de săpun
bătrânul Freud se așază-n
fotoliu
își mângâie barba căruntă
își aprinde trabucul
și privește fumul înălțându-se
deasupra capului meu
eu mă cufund

în inconștient
de parcă
bunicul meu mi-ar veghea somnul
poemul nu-ncetează să mă scrie
poemul nu-ncetează să se scrie pe sine

București

nu era pentru prima dată
când citeam Jung
între timp Modern Jazz Quartet
îmi asalta
organul auzului
corbii se ciondăneau în parc
pentru o bucată de corn aruncat
îmi cadentez pașii mărunți pe piatra cubică
ochii îmi tatonează terenul
ca-n vremurile când stăteam de gardă
pe iarba călcată
o femeie cu părul unsuros își așteaptă
cu răbdare câinele să-și facă treaba
cu laba din spate ridicată
la rădăcina copacului
acțiuni
reacțiuni
în cutia craniană
existențialismul vetust
concepțe și obsesii
atmosferă de revoluție
atât pe străzi cât și
pe internet
chip neras
ochi bulbucați
un algoritm imposibil de urmat
trăiesc un episod al existenței

Cluj-Napoca

ședem vorbim încet
apoi tăcem prelung
ne uităm la oamenii de pe stradă
la câinele din lesa întinsă
care amușină tot ce vede
stăm cu coatele pe masă
cu picioarele sprijinite pe traversă
mâinile tale tremură ușor deasupra
unui ziar îndoit și ondulat
porumbeii ciugulesc
firimiturile de sub mese
pe lama cuțitului se sparge lumina
soarele șterge de praf pietrele
iar vântul ca o mamă iubitoare
ne mângâie plăpând obraji
lumea ce ne-nconjoară
e ca un puzzle rezolvat pe jumătate
te gândești că nici noi nu ne potrivim
în peisaj
dar nu scoți nicio vorbă
îți aprinzi trabucul și te holbezi la cerculețele
de fum vicioase
cadrele ceasului de pe stâlpul de oțel sunt ruginite
acele s-au blocat
în forma unor semne de exclamare încovoiate
sub masa deteriorată
îți încrucișezi picioarele
verifici pe mobil cât e ceasul
chelnerul cu chip fad întârzie
pe terasa cârciumii antebelice

Budapesta

cât de familiare sunt
afișierul mânjit
dungile roase ale marcajului pietonal
pe asfaltul crăpat
cutiile pălite de soare
din vitrină
aroma pâinii proaspete
din fața magazinului din colț
omul străzii din pasajul subteran
și zâmbetul său cald
doar chipul tău estompat
ivit în oglinda palatului de sticlă
e străin
în această
dimineață de septembrie
înțepenindu-se într-o fotografie
alb-negru
cunoscut e și sunetul
geamănului tăcerii
în zvâcnetele străine
ale zarvei citadine

Marsilia

în biserică
oameni pictați de îngeri
cască ochii la tine
mohorâți
afară
stăpânii fără'-de-chip
ai străzilor
ai piețelor
ai pasajelor
molfăie apatic
din cornurile lor înăcrite
brutarul prinzaci le-a-ntipărit în minte:
de tine depinde cum va arăta viitorul
cu fiecare mușcătură se pierde câte-un semn
pisica neagră
dă târcoale-n jurul pubelei
pe urmă când ajungi alături
îți taie calea
te oprești
faci câțiva pași
șovăielnic te uiți
de jur-împrejur roșești
ai prefera să revii la colț
și ocolind ți-ai urma drumul
dar prinzi putere și mergi mai departe
viitoru-ndeașă afișe-n orașul cu stafii
ca pilitura de fier de pe magnet
principii castrate
stau înghesuite-n poli
Dumnezeu își închide pleoapele
se visează-n paradis
gângurește-n vis și surăde

În Rio fără minge

copii ai străzii
cărora tot ce li se pare
bun și
frumos și
atrăgător
se află dincolo de vitrină
balustrade invizibile
le îngustează spațiul de desfășurare
până devine insuportabil
ca atunci când te strâng pantofii
sau gulerul cămășii
îți jenează pielea gâtului
până când
deodată
ca niște ponei năvăși
sparg barierele și execută
ceea ce le străfulgeră
preț de-o clipă
iluzia libertății
până când sistemul (ordinii) intervine
în numele binelui comun
iar în spațiile și pe aleile interioare
când umblă haihui
când hoinăresc aiurea
privind înlăuntru
visând și căutând
printre amintiri
golindu-se de sentimente
căci ei nu cunosc autocompătimirea
personajele și decorul trecutului
nu-i ating mai mult decât
episoadele unui serial
povești
alte dimensiuni
locuri
unde visarea este posibilă
străbat gazonul stadionului
când terenul e liber
și tribunele-s goale

toate lucrurile bune
li se-ntâmplă cel mult
o dată pe an
jocul e pentru ei o provocare
în visele lor mînea
zdrențuită lucește precum luna
peste acoperișurile ce stau de veghe
visează-n trezie
palmele lor amorțesc
sub ceafă și ei nu simt
alte dimensiuni
locuri unde în timpul viselor se nasc visuri
după trezire
nici visele nu le mai aparțin
parcă și-ar aminti de un film
pe care l-au văzut demult
doar frânturi
imagini tulburi
blazare
pe urmă
singurătatea li se carnifică de jur-împrejur
conservându-le ultimele mișcări
cum face rășina
fosilizată cu insectele
frumosul chihlimbar mincinos

Piatra zvârlită poartă căldura mâinii

am învățat să respir conștient
precum cei ce-și stăpânesc
mașinăria sofisticată de sub piele
multă vreme din instinct
apoi tot mai conștient
tot mai organizat
și mai strict
depășind chiar și limitele ascezei
și colectând câteodată firele
întortocheate ale autocompătimirii
într-un singur ghemotoc perfect
s-au adunat lucruri tănuite și interzise
ca iarba în rezervorul mașinii de tuns iarba
înfundându-i motorul sacadat
oprind
cuțitele pătate
cu sângele verde
sau ca rochia care
ți-a căzut pe podeaua rece
ca o ploaie tropicală
apoi după ea și suportul
ca o turturea cu aripa rănită
chiloții m-ai lăsat
pe mine să ți-i scot
destul de stângaci
nerăbdător
îmi tremurau ușor degetele
de parcă aș fi căutat
să-ți dau jos pielea
atât de greu aluneca
atât de strâmtă ți-a fost
lenjeria sintetică
apoi dintr-odată stăteai
ca o statuie rece
înstrăinată preț de-o clipă
și ți-am recucerit celulă
cu celulă trupul ce-ți dărdăia
și care s-a aprins
ca o lampă roz

se-ncingea tot mai tare
pulsă convulsiona
apoi
am început să te văd doar cu celulele
mi-am închis ochii
atingerea ta a scos din
trupul meu acordat sunete
pe care doar eu le-am sesizat
și-am înțeles
ești o maestră a muzicii
nu mai țin minte cum s-a terminat
concertul fără spectatori
fiindcă am murit puțin
am adormit într-un mod egoist
mi-am stins conștiința
dimineața
mi-ai și făcut subtil observație
atingerea ta i-a adus somn lin
copilului plângăcios din mine
și resemnarea băiatului
rușinos de propria-i singurătate
care plânge spre interior
din carnea lui ca un fruct îmbrățișarea ta
a fost sâmburele perfect
o senzație înălțându-se deasupra trupului
sânge și roind dincolo de trup
ploaie roșie
stropindu-ne blajin
în liniștea ce se carnifică în jurul nostru
precum strânsoarea lentă a unui șarpe boa
înainte să dispari definitiv
în căldura-ntunecoasă
și rece a iubirii
ai plecat iar vidul existenței
tale mi-a absorbit
cheful
singurătatea precum o dădacă tristă
m-a închis cu grijă mângâietor
în pumnul ei cu linii
clar determinate

arătându-mi direcția
ca liniile vopsite de pe asfalt
în aeroportul aglomerat
piatra zvârlită poartă căldura mâinii
și niciodată nu vei afla cui
îi predă energia aceea
minusculă
de-o răsuflare
ce provoacă
eroziune munților
avalanșe
fulgere
și curcubeie
ca o electrocutare
ca o inimă artificială
ce caută să conducă
iubirea
în aceia
care agățându-se de nimic
nu-și ridică privirea
către lumina ce răzbate
prin crăpături

Ștefan Doru Dăncuș (Hinstock, Anglia, din 2017)

Ștefan Doru Dăncuș s-a născut la data de 4 august 1968, în localitatea Ieud, județul Maramureș, România.

A lucrat în presa scrisă și TV.

A condus Editura SINGUR și Grup Media „Singur”.

A scris cărți de poezie, proză, eseu.

În anul 2017 a părăsit România în urma unui accident vascular cerebral.

Actualmente locuiește în Anglia.

Lume de mântuială.

Amândoi

(fragment)

la capătul puterilor
strângând între pleoape piatra cubică a remuşcărilor
– ce culoare seminală a căpătat lumea
cineva fluieră după un câine
încrezător în destin şi în urmele pe care
acesta le lasă printre nopţile cu învelișul plesnit
 (dacă lărgești deschizăturile poți vedea
 baruri pline de fum și picioare dezgolite
 poți mesteca fericit pâinea mucegăită
 a durerii de cap)
ce culoare a căpătat lumea – culoarea ochiului smuls
și apoi spart de bocancii unui lung șir de soldați
 dar iată, din locul acesta duhnind a trecere
 de pietoni, a siluete tatuându-se pe asfalt
 din locul acesta în care gesticulăm și în care
 ne-am pus toată nădejdea că dincolo, pe cealaltă
 stradă, ne vom putea în sfârșit suporta
se înalță culoarea lumii – culoarea unor buze
 umede de femeie

acum știm că n-a fost așa – semaforul n-avea culori
ne-am blocat cu toții în locul acesta atât de expus
încât soțiilor le e rușine să nască – iar diavolul
 din ce în ce mai aproape
din ce în ce mai fair play.
s-au ticăloșit cu toții
printre mincinoși hoți trișori ucigași – numai în el
poți avea încredere, numai el răspunde corect
la întrebările Bibliei, numai el recunoaște
(atunci când lumea tace un moment
așteptând să se schimbe culoarea)
că el este răul și n-avem ce face. că el este ultimul
prieten cinstit care deschide pentru noi
racii micului dejun apoi pe cei ai prânzului
apoi pe ai cinei

și tot așa până când vom înțelege că înapoi este
înainte că negrul este alb că unu plus unu dă zero
că bărbatul și femeia din locul acesta
se înghesuie unul în altul și devin – pentru totdeauna –
un singur clovn.

*(Iar Cronicarul, strângând între pleoape piatra cubică a remușcărilor,
pentru eventuala posteritate nota:*

PATRIA: milițienii care-ți bagă lanterna în ochi, invitându-te să-i urmezi, comportându-se astfel dintr-un simplu și uman exces de zel. După ce ai părăsit compartimentul în care toți oamenii urau regimul, au stins lumina, a făcut fiecare pe adormitul. Știai sigur că în sinea lor se gândesc la cuvintele tale: abia când te-au ridicat și-au dat seama că erai sincer (lașitatea, obligația restaurantelor de-a închide la ora 22.00).

Nu m-am simțit niciodată aparținând unei patrii. Într-un fel – revoltat – chiar spuneam că patria e un lagăr de paria. De la ferestre de tren vedeam câmpuri uneori pline de iarbă, de porumb sau de grâu, alteori acoperite de zăpadă sau lovite de ploi torențiale. Aceea este patria? Să-i spun unui individ insistent să-și privească pe geam patria. Să-i atrag atenția, uite, trecem pe lângă patrie, o patrie care nu ne aparține, care este doar patria și atât.

DELICT: O gară în care te simți ca-ntr-un cabinet de anchetă securistă. Neoanele acelea orbitoare. Dintr-o dată, femeia ta să amețească, să-i fie rău. Să trăiești o noapte amărată, să nu poți, momentan, scăpa de lumina aia dură. În schimb, primarul orașului să-și fâlfaie de pe pilonii care susțin clădirea o patrie excesivă, o patrie ca o caracatiță, o patrie a primarului, o patrie vampirică. O patrie inutilă.

PATRIA: Terenurile acelea goale, scăpate de propaganda tractoarelor unui timp dezechilibrat. Patria lăsată în paragină, desțelenită numai în caz de înmormântare, doar suntem creștini, nu ne putem pune morții la uscat, iar la îmbălsămat nu ne pricepem; atât de evoluți nu suntem să ni-i ducem pe toți la crematoriu: ar rămâne patria nearată.

PATRIA: tineri cu părul lung, cu jeansi uzați, cântând la chitară în metrou. Deasupra lor, o altă patrie, privită pe geamurile hotelurilor de lux ori ale mașinilor de ultimă fabricație.

DELICT: Ni se fură sistematic dreptul de-a aparține unei patrii. Între noi și ea s-a născut, ca o uriașă boală a mileniului următor – **rușinea.**)
și noi am devenit transparenți iubito
și noi ne-am tapițat aerul cu rictusuri.
aceleași sunete în care stau ciorchine milioane de cărți

ne invadează diminețile
ca vinișoarele roșii niște ochi obosiți.
 apoi vine seara doar noi și tăcerea
 în care stau chircite coarnele prietenului diavol.
foșnetul mâinii tale pe pielea mea ciobită – parcă
ne-am afla într-o cutie de scrisori
– nervoși că facem atâtea repetiții pentru
coloana vertebrală ca o vietate
necunoscută la pândă. ne simțim
 celulele
mirosind frumos a naștere
cu reflectoare puternice le
depistăm vizuinile – de fapt ne aflăm
într-o cutie de scrisori
din alveolele lor săruturile țâșnesc strategic
tu zici că e seară – te dezbraci
în fața tabloului unui mare
bărbat de stat – se aude moartea
trecând spre suburbii
 orașul se întinde ca un control
 anti-doping căutându-și străzile,
 versurile declamate de statuile oboseli
 orele vitriolate de stranii
 și tăcute cupluri umane.
deodată e ora trei. facem dragoste
oxidați de zgomotul de la combinat.
la primăvară vei fi gravidă.

s-a ars siguranța
instinctelor de care dispunem
ne putem retrage din profesii
din spatele ochelarilor
din trupurile indezirabile
îți pot mângâia șoldurile lucide
sânii absorbind hărțile degetelor mele
respirația în uniforma pastei „osidenta”
 apoi mă voi răsturna alături
vei merge la baie – apa destrămându-se
plictisită – muzica: vagonul nr.2
 al nopții
 cuvintele treierându-mă brusc

am fost la coafor la aprozar
la film cu altul
somnul ca un capac peste
realitatea cocoșată de atâtea
destăinuirii – visăm.

n-ai nici un farmec acum
sângele meu pipăie prudent atmosfera
și revine grăbit la vechea ocupație
lașule – sudezi tu versurile
de mai sus lepădându-ți furoul
iar eu îți sărut genunchiul
fără chef
alertând secundarul deșteptătorului
faultând glandele ridicole
de care dispunem
la ora asta

picioarele tale încordate/ mâine plec
în capitală
gemetele de campanie incizate
firesc traseului
glandele râgâind nesimțite
ajunge – dă-te jos de pe mine –
am transpirat – baia – pijamaua –
pachetul de țigări
du-te deschide sună cineva la ușă
poate sexul tău sau altă
cunoștință terapeutică
stinge lumina – hai du-te odată
dimineața ghemuită la
ultimul etaj
nu prea avem bani în casă
noi să fim sănătoși

pe urmă toate devin firești
până și diavolul plictisindu-se
să ne fie prieten
fiindu-i lehamite de capetele
noastre ca niște turle tâmpite
ne reluăm pozițiile în locul acesta
ne prefacem că avem treabă

că suntem ocupați importanți unii
pentru alții și cu toții pentru
moartea care ne împarte zilnic
arborii genealogici
pe urmă pensia

pe urmă spinii derutanți
ai căderii

pe urmă e ploaie, pe urmă e ceață/ e frunza cerșind și cafeaua amară/ sunt
ochii pe urmă, apoi dimineață/ pe urmă o zi – apoi iadul de seară/ se spune
că tu și se tace că eu/ pe urmă se ard trandafirii pe rug/ se nvață o dată – se
uită mereu/ se cumpără pași pentru cei care fug/ de altfel trăim – mai cu toți,
mai cu noi/ nu mergem la teatru, nici cărți nu mai vrem/ e viață, e ceață, vin
câini și vin ploi/ cafeaua-i amară, artiștii – blestem/ pe urmă te scriu – dacă-s
unul, sunt doi/ pe urmă alunec, apoi mă ridic/ de altfel trăim, mai cu toți, mai
cu noi/ pe urmă și-apoi nu mai este nimic

de la o vreme nu mai sunt necesare
dovezile – împușcată-n istorie
noaptea atomică: iubito.
întrebările svalbarde plăcile din beton
înălțăm șandramaua următoarei zile
conspectăm Biblia în mari centre
de reeducare a pretențiilor
învățăm luna să grohăie și
stelele să behăie mofluze.
mama voastră de ingineri – acum fugiți
de capetele țuguiate conform
ce mai ziceți/ bine totul e-n regulă/
e o cărămidă scoasă/ da, unu' Manole-a scos-o –
în lanțuri! a urlat comandantul
anexat țipetelor Anelor
– ce-ați făcut, Doamne – se
însălmănta el apoi
turnul babel era însă gata
Biblia ceda și începea
ploaia de foc
peste europele din plastic
peste anii năpădiți de râia orelor exacte.
e noapte. noi facem dragoste.
cine face dragoste? noi. ce se
spune despre noi? că facem. ce facem?

aceasta-i întrebarea.
poate batem cuie într-un ghem de nervi
rușinați, poate căutăm un Dumnezeu
prielnic pentru el.
sigur că da,
totul e-n regulă
de mântuială – cum ați ordonat
pescuitul interzis nu fumați
pericol de moarte.

mi-e atât de greu să mai cred în ceva
să mai văd mișunând prin
cuvintele mele cratime solemne
această colcăială a ghilimelelor
acest furnicar de virgule ca niște
coapse verbale
ghearele care zgârie nepăsătoare
în senzația că sunt om – care
zgârie, zgârie până când ca o
palmă sculptată devin – cu amprente sub forma
izbăvitoare a semnelor întrebării
pereților prăbușiți unul în altul
le-au crescut stalagmite – ugere de
vacă din care se hrănesc
atâția oameni debusolați
– singurătatea în care se moare ori se împreunează aceștia –
unduirile tale pariziene
și baletul mecanic al instrumentelor
de scris și un exemplu bolnav psihic
și poate enormele plane gravide
și-ntr-una din aceste zile cafeaua invalidă
a descins în biroul unde ca o madonă
a prafului și pulberii tronai
– nu țipa lua-te-ar dracu – scrâșneam –
ești tâmpită – geamul maltrata o stea polară
dobitoacă – te-aude vacarmul neuronilor
altora la ora asta deșirată și ciuruită
de becuri – caseta goală/ eu gol schimbând-o/
granitul ce creștea termoizolant
pe scările apariției omului/ centrala
nucleară din mâini înnegrind

voluptatea de azbest și una câte una
buzele tale tencuindu-mi pieptul
apoi arhipline pe burtă
apoi ancorându-se-n aer
și dinamitând minereul frapant
din vocea ta, schimonoseala care sunt
iese afară ca dintr-un craniu furios
gata, culcă-te și tu
mâine ne vom spăla de
creierile răspicate sau
ne vom spăla pe mâini
de toată această situație
închegată deja
și abjectă

port pixul ca pe un al șaselea deget
absolvind mileniul și mai mult
ca perfectul ce dă din coadă
printre redacții
scriu scrisori rentabile
tu semnezi pentru hodoroaga de
cometă la care ești abonată
și plictisită mesteci câte-un vis clorofil
ei bine din acest șomaj catifelat
înțelegem amândoi că suntem
elastici că avem mâini pistoale trupuri
ca ținte perfecte. numai o sticlă
de vin umil blindează
posibilul tău rictus
acidulat de stele

printre fracturile lunii august
ești autostrada spre ideea de parc
lacrimă electrică pentru alți
absolvenți labirintici în lupta
adrenalină din zilele noastre
și astfel mai trece o zi

suntem atât de tragici amândoi
deschide consignația de suspine când
devin etajul tău nocturn

postește o zi apoi într-o oră
 analfabetă îți voi injecta
sistemul periodic al elementelor
nu ceda starea de creier decât
surprizei asexuate a creației
indiferent că naști pe pitagora
sau o statuie pentru ștreangul care te reclamă
așa vom pierde șopârla adormită
 între nașterile noastre
obosim și târziu se face în noapte
auzi cum mai ouă mormintele câte-un strigoi –
cum se paricopitează filosofii
 mileniului
cum se acoperă sexele cu solzi
 sau cu frunze
cum nu știi până la urmă care
e pasibil de etaj nocturn
sau nu, nu auzi cum respir
 în triunghiul bermud al iernii
te plimbi pe o coardă maxim întinsă
te va asasina reacția atâtor substanțe
inoculate OK, îți vei pierde
învelișul electronic, iar eu nu voi
avea cui repara un
 scurtcircuit halstattian
numai scrisoarea călătorind spre tine buimacă
 numai la timpul trecut
 petrecându-se viitorul

ninsoarea-ncepuse deodată/ scrisorile-n silă veneau/ chemam uneori câte-o
fată/ delirul lunar să-i predau/ hipnotică steaua polară/ mă tot îndemna să mă
duc/ ninge ca un trup de fecioară/ pe crengi dezertoare de nuc/ treceau
sărbători de zăpadă/ prin geamul odăii mascat/ iar lumea voind să ne vadă/
semna un final atentat/ deodată-ncetă să mai ningă/ iar fulgii se-opriră
blocați/ veniseră lupii să-i lingă/ iar noi, la distanța de-un braț/ amanți mai
formali cu o toamnă/ mărîrăm absența grăbiți/ simțind cum din spate ne-
ndeamnă/ ghețarii-n văzduh răstigniți/ noi: două destine amare/ eu: cruce de
drumuri pe-un deal/ tu: multașteptată scrisoare/ să-mi ardă șomajul mental/
și iată ce liniște gravă:/ ucis de tovarăși îmi port/ cutia poștală bolnavă/ cu
lanțuri legată de cord – scrisorile tale zac în alte cutii poștale
 temnițele mele într-o iarnă

când mă răsuceam pe așternutul alpin al plecării
în vacanța centrifugă ce-mi

pârjolea sistematic omoplații...
munte ți-a trebuit găfâiam cu vocea lipită
de șira spinării

drumurile umblau ca niște găini bete
și eu le căutam cu lanterna
pe sub pătură prin rucsac prin hematiile
expuse în vitrina lașă a zilei

(la spartul târgului – sânii tăi meschini
recent înfierăți de dinții clănțănind de frig)
porcule obsedatele iubite zeule
mă strigai prin ninsoarea fățarnică
eram în cimitirul potrivit artiștilor
n-aveam voie să umblăm goi prin zăpadă
Dumnezeu ne pedepsea la timp
eu mă rostogoleam în maimuță și tu
infinitele muribund de pe muntele-acela
venit de curând la poalele domnului semafor personal
apoi aceeași iarnă ca un colocviu
al morților pe care i-am iubit și
din cauza căroră frica noastră atentă
a schimbat climatul de sfere într-un
aer sinucigaș

într-o dietetică unghiularizare a roților
care se-nvârt
se-nvârt

se-nvârt și lângă care
m-apropii de iarnă cu tine/ murind aritmetic, tăcut/ măslinul
adoarme-n ruine/ confuz din final la-nceput/ de-afară 'năuntru cresc stele/
constrânse de arme și jar/ ești una din axele mele/ când obligatoriu răsar/
tăcem amândoi pe-ndelete/ străini pe-un pământ cunoscut/ iar noaptea sub
ochi ni se vede/ mormântul comun desfăcut/ eu știu că m-apropii cu jale/ de
ruga-nghețată în dor/ căci toate altarele-s goale/ iar zeii din temple ne mor/
absurzi ca statui destrămate/ ilogici și magici și goi/ cădem cu aceeași cetate/
în care-am luptat amândoi
apoi tu răspundeai altora
scrisorile urcau toate semitonurile iertării
lasă ceasul în stare de ebrietate
nu atinge șlapii canonizați mai bine nu intra
între zidurile uimirii mele: s-ar putea

să capeți contur de caporal de schimb pe
frontiera dintre ochii noștri
eu rămân oricum aceeași eclipsă
perfectă aceeași partidă de poker
jucată printre șuruburile stopului cardiac printre tot
felul de războaie înscrise la seral – mai bine, între
zidurile contaminate de stalagmite
nu-ți aduce masca aburindă a pântecului tău
mai bine nu-mi vedea lordozele de pe frunte
uzinele haș-doi-o-ice clopoțind mărunț-mărunț
în orbite – masa dormea valiza
buletinul anamaria poziția neofascistă
a veiozei sticlele goale cloroformul
injectat în noaptea aceasta haihuie
pe mine nu mă vedea scriind scrisori
care să-mi lumineze ultimul 10%
reținut din cauza evenimentelor din altă țară

Adrian Grauenfels (Rishon le Zion, Israel, din 1972)

Adrian Grauenfels s-a născut în 1946 la București, România. Este cetățean israelian din 1972. De profesie inginer. Poet, scriitor, ziarist și, în ultimul timp, editor de cărți digitale, reviste și albume de artă (Editura SAGA). Din anul 2005, activează ca traducător de poezie din ebraică și engleză în limba română. În urmă cu 18 ani a început să colaboreze cu mai multe ziare și reviste tipărite și publicate în Israel. În anul 2010 a devenit fondatorul și redactorul revistei *ALCHEMIA*, un mensual (electronic) difuzat pe net. Azi revista se numește *NAUTILUS* și are deja 27 de apariții. A publicat 9 cărți tipărite de poezie, 4 de eseuri despre artă, 6 de traduceri și câteva cărți de artă. Nenumărate colaje. O parte unică a scrierii sale a venit din dezvoltarea poetică a colajelor între autori răspândiți în întreaga lume. Acest tip de poezie constă în colectarea și editarea mesajelor de la diferiți autori pe o temă propusă.

O mores...

Moshe mi-a spus
cine a fost Moses
cioplitorul acela în pietre albe
cel pe care-l chemi în rugăciuni... hei Moss
Oh Moss, nu mai scrie atâtea legi
Moss... orașul nostru etern se prăbușește
imperiul se destramă
O David, casa ta e blestemată
flăcări și flamuri o doboară de la rădăcină
ura o înconjoară

Eternul e corupt, halelluia sună fals
să strigăm Acid!
să urlăm Foc!
îngerii să se ascundă după măști de gaze
fii lui Avram sunt la München la o bere
fiul omului este de fapt o fiică

O Moss, du-ne înapoi în deșert
la corturi, la amintiri și animale
să redevenim sclavi cum am fost de mult
unii vor săpa sub ziduri
copiii vor citi invers, inversul
fii lui Rahel tot soldați, doar fără soldă
tatăl lor, un polițist obez
uneori joacă oină cu oile

au arestat un cioban analfabet
îl bat, din plictis, cu tablele legii
oricum, sparte de mult
în oaze crește mândră marijuana...

Dilema realismului imediat

Realismul implică să fii acolo, trăind o viață conectată
la mediul prezent, acum și imediat,
desigur există mâine sau obiecte paralele
pe care le păstrăm pentru mai târziu

De pildă, un pictor ia decizia de a se picta pe sine
într-unul din dormitoare
în mod abstract sau clar explicit
realistic și dur
cum făcea Rembrandt în zilele de ploaie

Oricum ne implicăm în decizii, dacă le luăm.
doar cei talentați se pot picta în stilul lui Hopper,
prezent - inexistent - misterios

Sunt scutiți de la această dilemă,
cei care se pricep la interioare
luminate de soarele de duminică
căzut pe patioul din cărămidă naturală,
organic erodat de vreme
cu scaune solid înșurubate în fundație, confortabile până la urlet
și care nu vor exploda niciodată.

Poeții care nu se întâlnesc

Poeții nu se întâlnesc
ei trăiesc separați în țări separate
de continente și vise
înconjurați de oceane de neliniște

ei sunt încercuiți de oameni buni,
de oameni răi,
care trăiesc în modestie
precum merele în grădină
iubind ploaia și tunetul revoluțiilor
așteptând veștile și aterizarea avioanelor
clopotul de ora 17, seara

poeții iubesc norii
cavaleria de lumină și umbre
licărește lângă noi
pe o pânză de cinema
în rândul patru am stat
filmul rula încet înapoi
corabia scufundată răsărea din mare
pauza de fumat încă nu venise

momentele de speranță,
cele de bucurie,
trec fantomatice
Știam ce cuvinte au fost și ce cuvinte vor urma
vedeam același film a noua oară
unii apucau să noteze versurile pe foi groase de porumb
cei bogați, pe carnețele de mătase

deveneam înapoi copii
pornise o ploaie mărunță de toamnă
găini flămânde, enorme
ciuguleau din sandalele noastre
de duminică...

Cai irlandezi care nu există

Cu potcoava în gură, un mânz se gudură
zăbala lui seamănă cu mânerul unei genți James Bond
delicat se apropie, cu un solo la harfă

Vino aici zici,
și botul lui amușină mâinile calde
ale femeii care nu este lângă tine

Manierele se învață, la fel și trapul, curtea, flirtul
dansul în patru picioare, uneori stângace toate
Între aici și dincolo, ascult jazz
sextet și saxofon, cu o sete nestăvilită
distanța dintre mine și Temple Bar
e incomparabilă cu orice drum cunoscut

Scaunele atârnă de cer, ca lampadare
Guinnessul curge ca un fluviu
adăpând caii, oamenii, pe noi toți

cei care privim poza de peste bar
de peste fum de țigări și amintiri seculare

Doar râsul unui copil ne trezește,
amuzat de magia momentului...

Veniri și plecări

Trupurile stau încolonate la scara avionului
Desigur, diferite, între pruncie și bătrânețe
emoțiile sunt la fel
pline de străluciri și de umbre
așa cum avionul trece prin zi și prin noapte

unii îți oferă sufletul
alții își arată trupul
poetul caută vinul și nu carafa

Dar așteptarea în gară?
durerile vin și pleacă
acolo auzi cele mai sublime cuvinte
care nu există în dicționare
suspine noi, orfane, delicate
pe când gustările și băuturile sunt scumpe
omul e fără valoare, fără nume, fără o față
doar o direcție îl luminează, ca un pol magnetic în ceață
el stă la telefon șoptind iubitei șoaapte
sorbind din ea dragoste sau tristețe
e un bilet și o destinație

cei care plâng au mâini albe
ca ale soldaților înaintea unei lupte
mâini pentru îmbrățișare
alte mâini pentru a ucide...

Memoria mea electrică

În cei 73 de ani de viață
am trăit cumva
aici și acolo
înainte și după
câteva momente electrifiante
când ai la picioare sub tine
ghețarul Athabasca
sau guduratul unui cățel la glezne
patru ore în parcul Bomarzo
printre monștrii de piatră
telefonul îngrozitor care anunță moartea mamei
cele 5 minute de dragoste cu prima femeie
vocea cumplită a crainicului
la asasinarea lui Rabin
o amiază la Veneția hrănind porumbeii
din piața San Marco
strigătul soției la prima naștere
o coborâre cu fiul
pe schiuri, la Val Claret

habar nu am câți ani poporul meu are în spate
câți au murit pentru libertate
și câți din imoralitatea religiei

ochii copiilor flămânzi
de la granițe mă sfredolesc
și ochii tăi, care mă cunosc, atât de bine
de nu-i nevoie de vorbe,
ci numai modelarea unui vers
într-un nor de spumă
ca un strigăt...

Nuța Istrate Gangan (Florida, SUA, din 1998)

Nuța Istrate Gangan este gălățeană/brașoveancă.

Trăiește de mai bine de două decenii în Sudul Floridei, împreună cu soțul, Dorin, și fiul de 18 ani, Christian.

A fost publicată în diferite reviste literare din țară, diaspora și USA. Colaborează cu două ziare din Statele Unite, New York Magazin și Curentul Internațional.

Textele ei - unele traduse în engleză de Adrian George Sahlean - sunt disponibile pe Amazon.com, Barnes & Noble, BooksAMillion și în alte librării online din Statele Unite.

cât de simple par toate

acele lucruri care cândva te-au înspăimântat
ce repede te obișnuiești cu
oribila cută dintre sprâncene
cu forma leneșă a unui
sân de curând încrezut
bătaia de inimă/aia în plus
reacționează amuzant la
efectele secundare ale unui
medicament cu nume simpatic
un fel de nepăsare la soarta lumii
și a cățelilor vagabonzi începe
să se instaleze ca un virus care
îți încetinește sistemul
pentru prima oară în viață
nu te mai simți vinovată
ca o rochie roșie în zi de doliu

daddy s-a întors acasă/*surprise*
fetița se prinde de gâtul lui și plânge în hohote
dar ca dovadă că
a fost trimisă să moară
peste câteva zile este
victimă colaterală
wrong place/wrong time
la două străzi de casa lui
în vreme de război nimic nu e mai duios decât un soldat întors acasă viu
nimic mai eroic decât unul înfășurat în drapel
dacă nu sunt
marvel heroes
eroii nu supraviețuiesc
viața merge mai departe
soarele apune întotdeauna în același loc
briza balansează un leagăn gol
fetița desenează tăticii și fetițe ținându-se de mână
atlanticul aruncă la mal o
păpușă pe care nu a putut s-o înece

.....

americana

elementar

în primele vieți abia învățăm să ne privim în ochi
abia reușim să ne apropiem unul de celălalt
ca doi magneți care se resping de teama atracției
cheltuim fiecare an cu lejeritatea nababilor
în îngâmfarea noastră de îndrăgostiți absoluți
nici măcar de moarte nu ne temem
în cea de-a șaptea viață însă
vom construi o casă undeva la margine de mare
acolo unde apusul își atinge ultimele splendori
lumea își va începe numărătoarea/elementar/de la zero
toate lucrurile se vor așeza firesc în ordinea stabilită
nimic nu va tulbura odihna aceasta mult-așteptată
în cea de-a șaptea viață mă vei iubi
cu toată puterea celorlalte șase
în care nu ai putut să mă trăiești

ilustrate din orașul celor singuri

cei ca noi au nevoie de limite
de gratii în spatele cărora
se pot simți în cele din urmă liberi
orașul acesta a început să ne năpădească
să ne crească sub piele
fabrici/sonde & Comp betoane încinse de soarele stacojiu
ne adună pe străzi înguste
în ganguri întunecate
și ne arată fotografii cu păduri și câmpii
cu munți scăpați de sub șaua cailor sălbatici
oameni despre care nu ne amintim
ne îmbrățișează
am devenit eroi într-un oraș
care nu crede în eroi
cei ca noi
așteaptă răbdători și calculați
să le răsără
a doua inimă
al doilea creier
să le crească a treia mână
fără teama că vor face lista circului

cu cât mai ciudați cu atât mai bine
cu cât mai singuri cu atât mai fericiți

probabilitate

poți muri simplu cu demnitatea
unui copac răpus de furtună
poți muri complicat și inutil
sub gloanțele unui nebun
sau sub roțile unui camion care a intrat în mulțime
asta nu mi se poate întâmpla mie îți spui/greșești
suntem statistică
unii te vor plânge sau
vor ofta ușurați
alții vor dori să te cunoască în sfârșit
președintele & comp. îți vor trimite cele mai
adânci păreri de rău și te vor asigura că
rămâi în rugăciunile lor
în conformitate cu soarta
suntem întotdeauna la locul și
momentul potrivit
atunci când iadul se descătușează

cotidian

ziua începe firese
sărut cafea ruj
explozie în paris/bombă în londra
atac în manhattan/sinucidere la golden gate bridge
doi morți și trei răniți în miami
all hell broke loose
(creierul tău bilingv începe să le amestece)
senzația că nimic nu te mai surprinde îți dă o stare acută de vomă
citești că un fost securist a fost îngropat cu porumbei albi
până la urmă pacea este
rezultatul unui război/îți spui
sentimentul că poți trece și peste asta este cathartic
vremea se va răci ușor anunță julia
nu se simte încă
briza are respirația unei femei
care face dragoste
bursa a mai scăzut puțin
no problem
bogații vor rămâne bogați
săracii însă au ocazia să mai
sărăcească puțin
în vreme ce înjură prețurile
nu urî jucătorii/urăște jocul/mi se șoptește în cască
între două lumi cotidianul
se întinde molcom
obișnuit cu veștile proaste
dar întotdeauna naiv
în așteptarea celor bune

undeva la vest de rusia

românia înseamnă pentru mine
acasă
este pumnul de pământ care a traversat
atlanticul acum 20 de ani
crucea părinților mei din cimitirul cu liliac și stânjenei
românia este sângele care apă nu se face
troița la care îmi făceam cruce pe furiș
orașul dintre munți în care am învățat să iubesc

pentru antonio este forță de muncă ieftină
carlos știe de comăneci hagi & dracula
john știe că e o țară undeva la vest de rusia

pentru mine românia este cămașa aceea
înflorată pe care o porți toată
viața și chiar și atunci când se rupe
nu o poți schimba
așa cum nu îți poți schimba ochii după ce
ai orbit

Elena Katamira (Castellon, Spania, din 1999)

Elena Katamira s-a născut în august 1974, la Ploiești.

A debutat în volum cu "Fată departe aer de hârtie", Editura Pleiade, 2017.

Volumul bilingv "Poeme de citit câteodată/Poemas para leer de vez en cuando" a apărut în 2017 la Editura Eurostampa.

A publicat în numeroase reviste literare precum și în antologiile "Român în lume/Rumano en la mundo" și "Direcția 9 – Poezia vie".

1.

poate că trăim chiar aici
la ultima frontieră a timpului
acest timp care nu ne mai încape
acest trup obosit întins pe țărături
prin care mările curg înapoi înfricoșate
ca de o mare strigare
vezi tu acesta este sfârșitul cuvintelor
și pentru fiecare cuvânt un gropar așteaptă
venit din altă întâmplare
să aducă un steag sfâșiat pe mormânt
despre dragoste mâinile noastre răsucite
n-au învățat decât primele gesturi
despre ură știm aproape tot ce final
să punem acestui spectacol
ce articol să legiferăm să putem în sfârșit
să fim liberi și munți

2.

maria plutește pe ape
am înecat-o în pletele ei nobile
pielea ei de catifea s-a umflat la atingerea apei și acum
seamănă atât de bine cu ceea ce mi-am imaginat
că ar putea fi un cuvânt repetat de prea multe ori
am dorit să fiu zona albă din creierul gândacilor
masa de lemn în care se scrijelesc cu lame de cuțit ascuțite
doar cuvinte de dragoste
și nu am păstrat nimic din grația lebedei
de pluș niciun nasture cusut în locul ochilor scoși
nici un reproș din partea oglinzilor retrograde
am înecat-o pe maria și ea curge acum înapoi
nu o doare nu știe nu simte
iar eu aproape am uitat
numele ei

3.

tu
cea care ai fost cândva din mine
din blocul meu din orașul meu din visele mele
care ai dormit în cortul meu de pături
pe asfalt noaptea sub milioane de stele
care însemnau milioane de dorințe
așteptând să fie chemate și împlinite
în milioane de feluri
tu
cea care cântai la chitară și cântecul tău alunga
morțile mici furișate între noi
pe nesimțite
tu care veneai în casa mea și mâncai cu mine pâine cu unt și cu gem și ouă
prăjite
care făceai păsări din autobuze
și din radio iubitul nostru nocturn
tu cea pierdută printre altfel de oameni
într-un oraș care m-a trimis prea departe
așa cum uneori visul și trezirea din vis te învață
că distanțele sunt reale
pe tine prietena mea cu atâtea nume
te-am iubit și te-am pierdut și te-am făcut
monument
statuie de lumină caldă de lumină veche
hârtie vintage dor urban
în tine amintirile mele sunt încă vii
în sufletele noastre sentimentele
mai vibrează când ating eternitatea și teii
ție însoțitoarea mea de pe cealaltă parte a lunii
îți scriu aici și te invoc
pe tine și secolul
nostru trecut
pe tine și toți anii noștri de pace
pe tine oglindă
în care întunericul vremii
curge și nu mai știm
să-l oprim

4.

schema care mă împuşcă
cu gloanțe făcute
din mine
schema care mă
face să-mi fie foame
care deschide
magazine
doar pentru ceilalți
schema care mă interferează cu voi
schema care mă deșurubează după ce m-a înșurubat
schema care m-a numerotat
și dacă suntem doar abrevieri
schema care m-a numărat și numerotat
am văzut stoluri de lăstuni și bancuri de pești
vibrând după aceleași legi
precum în cer era în ape
schema nu funcționa pe pământ
și dacă suntem doar punct și virgulă
am văzut totuși gânduri care
semănau cu peștii și păsările
auzeam apa cum picură dintr-un robinet stricat
era noapte și noaptea sunetele au misiuni incredibile și forțe și destine
și asta făcea parte tot din schemă
schema care mă face să-mi fie rușine
deși m-am născut gol
în moarte ar trebui să ne întoarcem la fel
ochii mei țipă
mă gândesc la o fată singură neiubită departe
strivită de schemă
îi văd degetele răsucite precum niște chei
căutând în aerul comprimat o fisură
schema care îți aduce oameni în vis
pe care îi știi dar nu i-ai văzut niciodată
nașterea șterge memoria
de aceea el știe tot, nenăscutul
m-au rănit de atâtea ori că nu mai știu să iert
mângâie-mi fruntea
atingerea nu e un calcul
cuvintele sunt blocuri de gheață

care se desfac se separă rămân oceanele
în care oameni ca noi se pierd veșnic

5.

ne imaginam acea lumină acel loc acel cuvânt
un drum am fost acolo am visat figuranți de ocazie
ne-am ridicat pe vârfuri am atins tavanul am zburat
ca niște păsări în mare am zburat
era un festival al berii undeva
pe lumea cealaltă
morții veniseră toți să ne vadă
cu mâinile lor lungi ne deschideau întunericul
erau mai înalți decât iarba
o fabrică de iarbă erau
o recompensă
de la un ghișeu
doamne și domni cu părul în vânt ne trimiteau amenzi
pentru staționări interzise
pentru viraje periculoase
pentru felul în care
aveam ochii deschiși
ne lăsau fără aer
ne închideau în sticle
ne puneau etichete
inutili ne numeau
//și ce dacă ce dacă ce dacă//
se auzeau până la noi piticii din pădurea de stele
ne mai rotim o dată
și gata

6.

orașul acesta se hrănește cu noi. noaptea îmi spun asta și îmi imaginez inima ta ca un bulgăre de praf. plămânii tăi sunt aripi de pământ care bat tot mai lent tot mai greu. tu știi că legile se rup pentru tine. vor dărâma fabrica. te voi elibera. am mâinile arse de clor. C L O R. am inhalat amoniac. am delirat. am avut stări de vomă și de euforie. am câștigat. am dărâmat și reparat. orașul crește peste noi și ne roade unghiile. orașul ne rupe punțile. ne strivește. tu știi că atunci când urlu se desface cerul și plouă. și mă umplu de ploaie. și nasc copii nemuritori. în românia poezia se scrie altfel. noi nu mai trăim nicăieri. noi râdem și plângem mărunț cât să nu rămânem datori nimănui. suntem acolo unde fericirea nu are preț. luptăm cu urșii din vis. ne mângâiem ca niște părinți.

7.

azi a plouat ți-am spus aș fi vrut să nu mai aprind lumina să fii doar eu și
ploaia maria m-a tulburat casa ei e o eclipsă dar eu sunt
aici în tandra istorie a pietrei din zid și ascult ploaia ca pe o vioară și mă
dăruiesc întinericului ca unui schit rochia mea trece de tine
trece de timp de limbaj e de apă plouă cu mine în orașele singure cărțile sunt
bărni cu oameni mici de smoală ne întind frânghii
urcăm în clopote deturnăm sensul migrației ținem ploaia cu dinții sărim de la
ultima înălțime în micul neant obosim
frică e câinele meu îmblânzit. plouă cu bănuți de argint
e târziu

maria e o fată din sevilla ea are degete lungi și subțiri cu ele îmi trimite
mesaje și fotografii pe mobil când le citesc degetele ei îmi
străpung palmele maria mă crucifică. maria e rea. ea poartă lentile când nu
poartă lentile poartă ochelari când nu poartă ochelari
doarme și visează că o spăl pe picioare dimineața când se trezește continuă
să creadă că o spăl pe picioare
de aceea noi pe maria o vom băga cu capul în mașina ei de spălat.
o vom spăla la 90 o vom reduce la o păpușă de cârpă și o vom învăța să fie
cuminte. să tacă.

maria stă cuminte și mă privește de la geam. tace. apartamentul ei este la
marginea orașului ea vede răsăritul și pleacă în călătorii
excentrice direct din fereastră. eu o iubesc pe maria. o iubesc când nu este
acasă.

pe maria am uitat-o de mult. n-am înțeles niciodată cine a fost maria. mașina
de spălat merge în gol. un râu curge din ea și ne
inundă garajul.

Dorina Brândușa Landén (Suedia, din 1994)

Dorina Brândușa Landén s-a născut în localitatea Șoimuș, județul Hunedoara, România. Din anul 1994 locuiește în Suedia.

Este membră a UZPR (Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România) din anul 2013. Este redactor la Revista Itaca (Dublin – Irlanda) și la Revista Banchetul (România).

A debutat în anul 1980 cu poezie în revista Transilvania (Sibiu).

Înainte de 1989 a publicat în revistele Transilvania, Vatra, Luceafărul, România Literară, Contemporanul, SLAST, Tribuna, Orizont.

A obținut câteva distincții literare, între care: Premiul Festivalului „Lucian Blaga”, 1986, pentru poezie; Premiul „Romulus Guga”, pentru proză scurtă; Premiul Fundației „Ion D. Sîrbu”, pentru volumul de poezie Judecata apei, 2012.

După 1989 publică în revistele Tribuna, Euphorion, Pro Saeculum, Cronica, Luceafărul, Ardealul literar, Vatra veche, Banchetul, Lumină lină (New York), The Recusant (UK), Itaca (Irlanda).

Publică traduceri din limba suedeză în română din August Strindberg, Edith Södergran, Pär Lagerkvist, Dan Andersson, Karin Boye, Gunnar Ekelöf.

Note biografice

Se auzea vinul curgând prin struguri
dintre nori
lumina o jumătate de lună metalică
ceasornicul mărunțea timpul.

Numărându-și
tăcerile
singură
în noaptea
aceea
plângea
mama.

Eu nu mă născusem încă
și moartea înota lângă mine.

Trupul nu mai încăpea
în miezul întunericului
grăbindu-mă să trăiesc
să ajung la capătul drumului.

Mă nașteam fără-ncetare
fără o pată de sânge
precum dimineața pe limba unui clopot
măcinând propriile mele celule
deveneam sentiment

dar în mine veghea îngerul
curat și luminos ca oglinda
el nedefinitul neștiutul
mă aservea trandafirului
iar dâra de sânge a sfidării mele
era însăși mireasma.

Mama
mai tânără decât mine prin moarte
m-a născut la cumpăna ceasului rău

mi-a umplut gura cu laptele memoriei
și o tristețe profundă
zadarnică.

Ceremonie finală

E prea târziu
să mai ajungi la sfârșitul zilei.
În cimitirul iernilor polare
culcate sunt legile tale din tinerețe
uite sunt diminețile learcă de ploaie
auriul verii culorile calde
anotimpurile
vârstele
omului –
doar umbra unui lup alb
care și el va dispăre –

Sub cerul
sfâșiat
de aripi
metalice
în marea oceanelor placentare
fierbe spuma neliniștii
născând statui din rugina
corăbiilor cu naufragiați
într-o eternitate mizerabilă.

Fără-ndoială
cineva tulbură orizonturile
cineva gata să râdă în hohote
cineva primejdios
chiar când doarme.

În marș prin somnul națiunilor
războiniciei nu și-au pierdut armele
demonii n-au fost încă îmblânziți.

E prea târziu pentru ceremonia finală.
Îmbrăcat în aur și purpură
cavalerul scrântit al dezastrului
își arde sandalele.

Orb pe străzile lumii

Strivit sub tălpi
caldarâmul se
clatină
sângerează-n apus
traversând cartiere cu nume istorice
într-un fantomatic oraș bântuit de ninsoare.

Cum râuri sălbatice se varsă în mare
trec oameni grăbiți
sătui îmbuibăți
înveliți în paltoanele lor fericite.

Cu speranța
ca o piatră atârnată de gât
un orb îngenunchează pe stradă
biciuit de vânturi blestemând cerul
își încarcă bateriile cu ură.
Mâinile-i slabe
pipăie
foșnetul pinilor
bat la ușa mormintelor
peste care a adormit soarele.

Întuneric fără de sens
vidul îi populează ochii
în curând trupul istovit
se va întinde pe zăpadă

și știu
sufletul lui se va duce acasă
la râul Damon.

Cântec pe lamă de cuțit

Dacă aş putea dormi
până când somnul va îngreşa întunericul
rană închizându-se sub pleoape
vise iluminate
ce-ar vrea să cutremure
încremenirile lumii.

Dacă cea din urmă rugăciune
s-ar putea împărţi
ca obrazul măştilor
înălţându-se din lungimea trupurilor
a minţilor ucigându-se una pe alta
cu premeditare.

Dacă m-aţi
lovi
să mă doară
din rană
ar curge
cerneală
groasă si
neagră
în nopţile expectorând coşmaruri.

Dacă mi-ar împodobi pieptul
cu lumina-i rece albastră şi tristă
lama cuţitului ar învăţa încet să-nflorească.

Dacă plămânii negri ca miezul nopţii
mi-ar fi prinşi în cămaşă de forţă
m-aş trezi pasăre
gata să-şi înghită cântecul.

Dacă
 trăiesc
mai
departe

în regatul celor care cultivă
indiferența pe viață
și dacă moartea
încă n-a prins rădăcină în carne...

Exilul

Viața mă izbește cu precizia glontelui
cu cine să împart vinul cel vechi
cu cine răsufarea din urmă
doar pământul fertil se hrănește cu sângele meu

iată-mă cu nervii întinși de la o singurătate la alta
imensă rană de fluide zăpezi
locuiesc în sămânța clară a elementelor
ca un muribund îmbrățișând o frunză

am eu mânia tăria trufia
călare pe calul meu negru neînșeuat
să continui solitară călătoria
prin negativul existenței

de-a lungul rugurilor aprinse
genunchii mei nu vor sângea niciodată

eu merg împotriva fluxului și refluxului
topesc cu inima mea stele de gheață
și las în urmă poduri ce-au ars

am eu alcătuirea tandrețea îngăduința
să iert trădările infatuările dualitățile
să vă spăl mâinile cu lacrimile mele
să-mi preschimb globulele albe în compacte ninsori
să vă cedez de bunăvoie oceanul de sticlă
al exilului meu autoimpus.

Vanitas vanitatum

Ce sânge subțire curge
strălucitor peste lume
fără opreliște ca un ocean
în fața convoaielor de impostori
negustori cerșetori
oameni de
bine
ca mine ca
tine

a cui moștenire o
duce
înnourare și rugă
prin arbori genealogici
portrete și grafice
scrijelite în istorii serafice
pe toate scenele lumii deodată
iubirea și ura
nepătrunsul tumult
în care se naște
cel fără inimă
cel fără de lacrimi.

Aud cum pământul își leapădă pielea
sub această sângerare ca o luare în posesie
înalt și curat liber de patimi
glasul meu sau ramurile unui copac
rugăciuni spre cer răsucesc
minutul pe care-l trăiesc e o taină
simt vibrând universul
viață de o mie de
ori
mai mult te iubesc!

În care flacără aprinsă-n amurg
povara lumii o port

în care durere și
datină
albă aripa mea tragică
se preface în scrum?

Vanitas
vanitatum
oare ce ne
așteaptă
până la
crepuscul
până la moarte?

Lumea fără cuvinte

Vorbesc despre distanța care ne separă
înainte de a ne ucide unul pe altul
în lumea-n care nu mai sunt cuvinte
prizonieri în cuștile vieților noastre
despuiați de amintiri
deposedați de sentimente
– ridurile lor brăzdează lacrima mea –

foarte singuri rătăciți
în obișnuința preocupărilor minore
își câștigă existența
își găsesc o existență
cutremurător de obositoare
neînsemnată
cioplindu-și inima dinăuntru spre înafară.

Unii rezistă nu
toți
în ora infirmă
ceilalți încearcă să vorbească
ar avea ceva de spus
dacă n-ar fi muți
dacă zeii nu le-ar fi tăiat limba.

Prietenii care mi-au rămas credincioși
până la moarte
nu mai sângerează
ca Lazăr ar putea învia
doar să găsim ceva necesar
care să ofere o alternativă
la uciderea noastră zilnică.

Doar noaptea îmi rămâne mie
mai tandră decât lumina lunii polare
— îmi cer scuze – eu m-am retras
— cu neliniștea sufletului meu
— răstignit în cuie de aur
martor tacit la sinuciderea balenelor albe.

Paula Lavric (Londra, Anglia, UK)

Paula Lavric s-a născut la 29 iunie 1990, în Tulcea, unde și-a petrecut mare parte din copilărie, iar, mai târziu, a făcut un popas în Pungești, Vaslui, satul natal al părinților, unde a descoperit plăcerea scrisului tainic.

Pe parcursul anilor de liceu a participat la o serie de concursuri de creație, care i-au adus recunoașteri încurajatoare. În anul 2010 a debutat în poezie cu volumul „Momente sacre” (Editura Pim, Vaslui), succedat de apariții în diverse publicații literare print și online, precum și debutul în proză cu romanul „Disputa din Micul Paris” (Herg Benet, București, 2015).

Pentru anul 2020, a pregătit cel de-al doilea volum de poezie, „Dorul este oceanul pe care îl înot câteodată”, în curs de apariție la Ed. Fundației Culturale „Ion D. Sîrbu”.

din contră

nu mă simt mai puțin femeie
îți sărut tălpile
și îți caut privirea să văd
clipești
dacă admit nostalgia pentru asta ne-am zburat mințile reciproc
în câteva zile
o stare comoasă priveam de sus ca sateliții
distingeam pulpa de sucul de portocale dintr-un strop căzut pe cămașa de
noapte
am făcut o pasăre
portocalie cu aripi imense și ți-am arătat-o uite așa
larg, fierbinte, sătul de fericire general definită mi-e saltul afară
din junglă
cică ți-am descris perfect starea
vibrantă
așa te mai simțeai doar după jointuri
singura dată când ai fost poetic trebuia scris despre asta
și despre tălpii cu suspensii pe care i-ai purtat la prima întâlnire
fiindcă te vedeai cu o femeie înaltă
iar asta nu te făcea mai puțin bărbat

miniatural

mi-au zis să mă pregătesc de război mi-au zis
să îmi caut refugiu m-au învățat
cum se supraviețuiește prima oră după un atac nuclear
mi-au zis cum distruge măduva oaselor, organele și intestinele
mi-au zis de bășici și leucemie
cumva că n-aș vrea să ies la plimbare
când molozul se va descompune
căni cu nesquick și cărți în particule radioactive
ei nu știau că inima mea este un buncăr cu pereți din plumb
mi-am amintit atunci de prietena iraniancă
deprinsă cu războiul încă din pântecul mamei
la revelion a primit toate artificiile
cu ochii închiși și brațele larg deschise
cât de negativ, sentimentul familiarului produce tot bucurie
mi-au zis încontinuu și despre moarte
și i-am întrerupt
cu o nelămurire
ce doare mai tare
o schemă politică ori trădarea dumnezeului lor

**bunica de peste râpă
și din toate locurile unde am copilărit**

bunică lasă pământul
pârloagă
o imploram nu mai munci
ești prea bătrână prea bolnavă prea glămbită de secetă
ne bate Dumnezeu îmi zicea ea
ne bate că ne-a dat pământ curat
iar noi îl sufocăm sub dudaie
și uite vine ploaia
s-au adunat câțiva norișori dinspre Dealul Morilor
uite unul și dinspre țarnă semn bun
mereu plouă când se adună din mai multe părți

mereu ne ocolea
iar buna bunică îmi întindea un sufertaș
tu cari cu ăsta eu cu găleata de zece kile
udam cu apă din gărlă
malurile se apropiau unul de celălalt
apa se tulbura scădea
rațele paralizau în nămol

buna bunica îmi întindea sufertașul
tu cu ăsta eu cu găleata de zece kile
căram apă bună din fântână
lanțul tot mai scurt
găleata rămânea spânzurată deasupra apei

mă furișam după casă
cu un țol de iută sub genunchi
încremeneam în rugăciune Doamne plângi
peste buna bunică
lacrimile mele n-au puteri

buna bunica îmi întindea sufertașul
mergeam la cișmeaua din capătul satului
până acasă se clocea apa
nu-i nimic zicea
o punem la beci ah rece și bună
dar nici la beci nu-i mai stingea văpaia

bunică am pierdut și semințele răsădite
nu am pierdut nimic
ține minte copilă Dumnezeu a dat Dumnezeu a luat
uite se adună niște norișori
și fugea după fiecare cu arătătorul ei anchilozat reumatic
nori dolofani negricioși pofticioși
mereu ne ocoleau

bunică e secetă peste râpă
să ne mutăm mai aproape de sat
știam ce va spune

la fabrica de păpuși

„mi-i răși pi la șale adă-mi
ilicul din săliță”
știu, bunico
agățat într-un cui ruginit
l-am strâns la piept cu ambele mâini
ah miroase a naftalină
ș-a mâncare de regim
adio rață la ceaun adio ceapă rumenită
bunica-i bolnavă
o mângâi pe mână – piele de plastic

neputință

îmi spune taci cu bunica o să treacă
avem celule reciclabile
și-i pun pe piept margarete sălbatice
de plastic
cum creșteau în jurul casei de peste râpă
unde a crescut ea, mama ei,
mama mea, unde am crescut eu
și cele patru portocale
din fructieră
m-am gândit sunt din plastic
stau acolo de un secol
nu le mănâncă nimeni

îi zici joc. eu batjocură.

aici pata maronie de pe pulpa stângă
este o mușcătură de câine dintr-o viață anterioară
și cel mai bun lucru care putea să se întâmple
datează din anii cincizeci
unii supraviețuiesc
iar tu nu
și le rămâne în palme mirosul merelor lovite

aici nu bat clopote
pentru alungat norii
nu se simte
cum umbrele cresc în poșete
iar cimitirele întrepătrunse au devenit
tabere de refugiu

aici sămânța se sădește pe piatră răsare și moare
păsările cerului au fost condiționate să aștepte
cu aripile la spate
în galeriile mele versuri alb-negru
analizate cu mâna sub bărbie sunt socotite rasiste
aici se cultivă bine
toleranța ca minimalizare a expectanțelor
iar fericirea se măsoară în zâmbet
nenatural neautentic

aici omul se transformă-n ingredientul substituiabil
dintr-o rețetă deschisă de sos bolognez
astăzi sunt piper
măcinat la intrarea în galeriile mele
subpământene
deasupra societatea își linge de pe degete
avantajul născocirii pedepselor
pentru realitate

și cel mai mult rău
am făcut
în vis

metamorfoză

asta-i planeta unde vreau să facem dragoste
pielea ta îmi absoarbe hainele și
ne transformăm în spațiu verde
demența, cheile de la casă, cheile de la mașină și cablurile
laolaltă
abundența din buzunarele tale mă domolește
facem soare cu creionul și fluturi
din umbre sumbre îmbrățișate
cine ești de cine sunt
anevoios de distins
frunzele ne gâdilă tălpile aflate-n echilibru termic
iar demonii sunt animale de companie
când vecinii marțieni dau mesaje de noapte bună
asta-i planeta
iar luna ne pregătește pentru pace

Anca Mizumschi Simion (Phoenix, Arizona, SUA, din 2016)

Anca Mizumschi Simion este un autor român care trăiește în prezent în Phoenix, Arizona și în București, România.

A publicat mai multe volume: "Est" (1993), "Opera Capitală" (1996), "Poze cu zimți" (2008), "Anca lui Noe" (2009), "Versouri" (2010), "În moalele cerului" (2012), "Carte de citire" (2012), "Madrugada" (2013), "Metropolitana" (2018), "Țara mea suspendată" (2018) și a luat mai multe premii în țară.

Preocupările ei ca scriitor și psiholog includ teme ca: identitate și exil, conceptul de demnitate, imaginarul colectiv și trauma colectivă. Poemele sale au fost traduse în spaniolă, suedeză, germană, italiană, franceză, maghiară, cehă, albaneză și chineză.

Cerul care doare

Am nevoie de altceva. Am nevoie de un cer care să stea tot timpul deschis
ca o uşă batantă înţepenită cu o piatră
luată din stradă. Am nevoie
de un cer bătrân, obosit,
un cer care să îşi ceară iertare mult mai des
că a fost în altă parte. Un cer care spune
că nu eu sunt de vină, de vină e cerul
din mine
care doare

Deszăpezirea

Nu mă lăsa singură,
fă-mi o casă fără ferestre și fără pereți, o casă
în care să locuiesc în golul ușilor interioare
și ceilalți să treacă prin mine ca printr-o piață de flori
sub zăpadă, să înainteze cu lopețile în mâini, să își facă loc
în lumina mea nemișcată

Balansoarul lui Dumnezeu

pentru Ion Mureșan

din vertij se naște lumina
și lumina pleacă
de la dumnezeu și se întoarce mai încolo, tot așa
sus-jos, sus-jos până când legănarea asta intră
în capetele noastre de bețivi și se aude
ca o linie directă de telefon
care sună și-n rai,
ca o chemare

Sărbători de familie

La fiecare sărbătoare bunicii făceau întâi o groapă în pământ
unde încăpeam toți ca într-un uter mai mare, un fel de autobuz de familie.
Apoi ne strigau pe nume de două ori pe an: de Crăciun și în ziua de Paște.
Ne adunam la mesele de lemn scoase în curte și ciocneam
anul nașterii de anul morții; când astea două se întâlneau,
era bine, îți dădeau un sentiment de siguranță. Mergeam la toate petrecerile,
nimeni nu era cu adevărat singur, până când anul morții a dispărut,
a devenit anonim și nimeni nu a mai ciocnit cu nimeni,
nimeni nu s-a mai întâlnit cu adevărat și tot ce știam despre noi era
că ne-am născut, fiindcă mama sau tata aveau o listă
cu numele noastre scrijelite
în lemn pe o masă

La rând

Lumina se aducea în vagoane de marfă. Înghesuită și grea
Deși era interzis, în fiecare gară, cineva se băga în față și striga
Mai încet! Mai încet, să ajungă la toți. Ne așezam la coadă noapte de noapte,
până când trenul ăsta se urnea gol spre gara următoare
unde ne străduiam din nou să împărțim amintirea luminii
și nimeni nu mai știa unde a fost prima gară,
ci doar cum să te așezi în tăcere la rând

Specialistă în începuturi

Sunt specialistă în începuturi, am începuturi de toate culorile,
începuturi de zi pe marginea patului când tu te închei la cămașă
și-mi spui că s-a terminat, începuturi cu mama care împăturește în fiecare
dimineață zăpada moale de fața lui tata. Începuturi cu cărți pe care nu o să le
scriu niciodată, începuturi cu prieteni și pahare de vin, cu trenuri întârziate
chiar și începuturi cu bunicile mele întoarse
cu fața la singurătatea lor fetală,
până la urmă mă gândesc că până și moartea
e un fel de țară unde toți suntem copii
și toți suntem părinți astfel încât
să ne putem odihni pe rând
într-o sală de așteptare
mai mare

Grănicerul

Am în mine o parte care
nu se potrivește niciodată
cu mine. Trăiesc dincolo,
de cealaltă față a ușii,
pe celălalt trotuar,
în dreptul altcuiva,
dincolo, ca un grănicer care
păzește cealaltă țară
să nu se atingă
cu marginile
de țara mea

Adriana Moscicki **(Israel)**

Sibiu-Tel Aviv

Într-o viață profesor navetist, în cealaltă specialist în diamante

Poezii sub alarmă

scrise pe timp de pace și de război

doar aici ele se plimbă în lumină și stau la aceeași masă

în Tel-Aviv

orașul care nu doarme!

Adriana Moscicki

1/

ce spui?
doar auzi cum urcă sunetul acela în noi
înșurubat din pământ cum se lipește pe carne
și-n vene șerpuit șuvoi
explodează cu oase!
cine se joacă acolo sus printre nori
mișcă pionii și râde?
uite, îi văd omușorul cum se bălăngăne
haaaa ha hahaaaaaaa și apasă un buton!
Trăiască orașul ce nu doarme!
toate mesele în cafenea sunt parlament de război
toate pernele sunt corabie de pace!
Vin generali și pun cești de cafea
croissant și omletă cu brânză
uite ce scrie la ziar!
un chelner zâmbește strateg, vine coșul de pâine
mă pipăi
mă gust cu limba pe piele
vreau să fiu sărată și umedă
vreau să mai visez un pic
să mai plâng un pic
să alerg prin aer cu mare râs
shalom spun, salam aleicum zâmbesc
uite scriu,
deci trăiesc?

2/

ține un ocean!
am să te leg de catarg cu steagul alb în mână
vorbește tare să te auzi,
nu-i lăsa să-ți picure minciună, nici promisiuni
au limba mieroasă și târâș de șarpe,
privește-i în ochi cu iubire
așa se privește dușmanul prietenul tău
eu vâslesc!
atâta soare aici dar oglinzile-mi prisosesc
suntem carne de tun zic
să-ți iubești dușmanul
să-l privești în ochi
inti omri!
eu vâslesc
e un ocean de nisip
vântul ridică nori galbeni din când în când
nu văd insula
nu văd nici în adânc
ține oceanul și caută cuvinte
eu dansez cu tălpile pe punte
e o alarmă lungă
bum bum!

3/

îți scriu toate cuvintele nerostite
cum aş fi mângâiat obrazul tău îngrijorat în noapte
în aşteptarea mea
și zâmbetul acela când aduni hainele aruncate prin cameră
și spui – doamne ce împrăștiat!
cum aş fi sărutat mâna aceea petală pe fruntea mea
îmi amintesc nopți cu febră
mâna ta se lăsa ca o adiere și făcea minuni!
odată stăteau luptători în tranșee aplecați pe patul puștii
deasupra fum și foc
purtau în buzunar fotografia mamei, a iubitei, a copilului
ca o floare de viață la butonieră
și cuvintele scrise pe un genunchi în ploaie sau în arșiță
de despărțire sau de dor
așa îți scriu cuvintele nerostite,
cald și fum
din pământ iese moartea să știi, din pământ,
uneori vine legănată pe spate de asin,
îi văd ochii mari negri și nevinovați,
parcă ar vorbi cu ochii dar îmi spune doar
de propria lui moarte...
și să-i spui tatei că știu
bărbații nu plâng decât în întuneric
îmbrățișarea lui o port în inimă
și căldura palmei pe umărul meu...
fii bărbat mi-a spus
și eu sunt
uneori râdem aici și fumăm
chitara am lăsat-o departe în verde
închis în ea s-a cuibărit ultimul cântec de dragoste.
este o adiere ușoară de vânt
de aş vrea, aş putea auzi marea în depărtare
dar alt sunet urechea mea cuprinde: de tanc și de grenade.
azi ar fi fost un Shabat frumos
am fi râs în gura mare cu toții
dar îți scriu toate cuvintele nerostite
le scriu în cap
le scriu în inimă
și despre morți
numai de bine...

4/

ce lună plină iubito
toată lumina scursă pe gâtul tău de oțel
în depărtare foșnesc animale de noapte

stau cu urechea lipită de pământ
prin tunele trec cârțițe de nisip
cu moartea în ochi
cu rachete pe umăr.
în orașul de dedesubt pământul pocnește de căldură
și rădăcinile s-au întors în ciment.
cât de intim te simt iubito, toată
întinsă pe corpul meu obosit
nu dorm, nu mănânc, nu beau,
doar ascult șoaptele pământului rănit
prin venele lui curge dinamită
și kamikaze își fac culcuș.
orașul de dedesubt se trezește în întuneric
are tentacule și înșfacă soldați
am văzut odată un film cu asemenea arătare
ronțăia trupurile sub pământ cu dinți de fier.
iubito cu gâtul zvelt de oțel
doar o clipă las obrazul să te atingă
lumina asta de lună pe chipul tău
ești cea mai frumoasă și în mine
sună un tango ca un ecou.

5/

la capătul meu de tunel se cântă Chopin
stau cu ochii închiși
trupul găurit de iubire
occeanul e doar caleidoscop
sticlă colorată în ochii mei joacă vitraliu
să-ți povestesc despre fericire?
cântecul mierlei pe înserat
sunetul mut al bobocului în plesnire
sărutul roșu ce mușcă din piele
sânul plin de lapte
e noapte și vezi?
frontul trece prin fața casei
hei... fac cu mâna avioanelor de luptă
ei zâmbesc dar nu le văd ochii
sunt ascunși, se feresc
tranșeele se ridică până în nori
din semințe plouă cu flori
mormane peste morminte de piatră mute în durere
poeții sapă după metafore noi
în noroi
cărțile sforăie somn adânc în gunoi
unde ești?
țin în dinți trandafir ofilit
în nară închis dor de mentă și verde
tango!

6/

stau cu ochii lipiți de ecran
tancuri și case
mâini și picioare împrăștiate
sânge
cerul tot arde în depărtare și fum gros
aprind o țigară, închid ochii și o sorb
tabacul intră în mine până la os
cineva ține un microfon și vorbește neîncetat
ei au tras, noi am tras,
alarma se întinde ca o plagă în țară
cad bombe
cu schije șoselele ară.
câinii stresăți se ascund sub pat
pisicile dorm în parc făcute colac
undeva
la o casă sună o sonerie și oficial
ofițeri, doctori fără cuvânt stau
părinți leșină, alții urlă și plâng
dar toți se întind cu trupul pe pământ
peste un mormânt .
Nu mișc ochii de pe ecran
haina ruptă pe om atârână în van
mâinile sapă în păr cărări de var
cenușă urcă în gură și gustul coclit
pe o creangă în fața casei un straniu cârâit
ajunge, îmi spun,
apăs un buton și schimb decor
Londra, Paris, New York, Berlin
Turcia, Australia, Spania, Egipt
am obosit!
Cerul e gol
îngerii toți stau pictați în biserici pe pereți
eu i-am văzut
zeii s-au culcat pe pietre și au tăcut
închid ochii să caut sub pleoape un vis
ah, uite o fetiță cu trotinetă de lemn
mușcă din pâine cu unt și piper

păsări se joacă în zbor
nu sună telefon
nu este ecran
doar viața pulsează în pereți
povești năzdrăvane atârnate la geam
bomboane cresc colorate direct din pământ
șuvoaie de lapte tremură în vânt
prin cer fac tumbe animale și pitici
baloane plouă confetti peste lume
ciocolată curge cu spume...
ce liniște ciudată
cred că am ațipit
bip bip tresare telefonul mobil,
în zumzet ecranul oftează și știu
nu este un joc
e moartea ce se plimbă prin viață
toată în uniformă verde îmbrăcată
gură neagră deschisă și râde sacadat
călare pe un tanc!

7/

las în urmă oraşul nedormit
de mult voi fi plecată,
oraşul de sus veşnic pradă celui de jos
morţii se îngheşuie în pereţi
steagurile sfâşiate atârnă în bernă
fâşii.
nu am vise de stepă nesfârşită,
nu cămile caravană de flori pe drumul mătăşii,
Madagascarul e ciuruit şi gol
cu mâinile până la coate smulg din el pietre,
ciococii.

Vanilia înfloreşte şi moare în singurătate,
cuişoarele s-au risipit prin lume banale
în capăt poartă floare picantă fără nume.
Gemma doarme şi zâmbeşte în somn –
oare ce visează animalele când dorm?
aleargă pe loc şi schelălăie ascuţit
uneori plescăie şi scoate limba roz peste bot,
picioarele-i aleargă în aer fără scop.
Am rupt cărţile,
am spintecat tablourile,

fotografiile toate le-am ars în curte
în focul cu lemne le-am aruncat – amintiri pe hârtie
chipuri trecute,
nu duc nimic cu mine,
doar cuvintele închise în cap
în sticlă de rom etanş înşurubat...
nu-mi pare rău,
oraşul cuprinde în tentacule şi învârte după bunul plac
azi unul cu bani,
măine un actor frumos, dar extrem de sărac,
fac aceleaşi gesturi, vorbesc, toţi poeţii sunt beţi,
meşterul îmi face semn că s-au deschis porţi.

Poate o lumină mică să salte în Piața Spaniei prin spumă,
poate adn-ul meu minunat stă în oraș și expus la muzeu,
n-ai teamă, e în trecere prin existența asta, copiii se joacă și eu
obosită față în secundă se întinde...
măine poate e o nouă zi
norii ne-au intrat azi în ochi și în urechi stresate,
războiul se încheie totdeauna dimineața pe nemâncate
sau doar tace așa
pe neașteptate.
Shalom
salam aleicum spun și zâmbesc
în minaret se naște o voce mieroasă și crește
Alah Huachbar răsună în cetate
clopotele scot limbi negre de ciudă
doar Dumnezeu stă la cafea și tace
privește ceasul Universului jinduind la ora șase!

Angela Nache-Mamier (Frontignan, Franța, din 1987)

Angela Nache Mamier este membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Brașov.

A absolvit Facultatea de filologie a Universității din București. Este autoare a 8 volume de poezie și este prezentă în antologii (poezie și eseu).

Profesor de litere în România și Sète (Franța).

A avut o bogată activitate în cenacuri literare: *Cenacul Junimea*, *Cenacul de Luni* (ambele în perioada studenției) și *Cenacul 19*, la Brașov.

Numeroase cronici literare, portrete și recenzii în publicații de specialitate din România și Franța.

Au revoir la părinți (1987 - Pe drumul exilului)

Statui buimace pe peron
În gara afumată
Ca micșorați,
Între râs și plâns
Jenați și țepeni
Cu priviri golite de ceruri,
De sânge.
Un șef de gară apatic
Sună plecarea
În aerul electric,
Genunchii ezitanți
Poartă valizele grele,
Toride ale vieții.
Gata,
Trenul a pornit,
Călătorii curbați în două,
Tulburați,
Ațipesc atât de fragili
Ascunși în aripile lor
Fantasmagorice.

mai presus

eșecul posibilă capitulare
de la ceea ce n-am reușit să fim
urmărindu-ne neputincioși
în tăcerea oglinzilor
măsura rușinii se numără-n vânățăile
cântului fără adresă
de unde oare atâta putere
în saltul de care atârna
bucuriile lumii
răgazul, scurtul răgaz
nu e decât o salvare vremelnică
spânzurând undeva la mijloc
gustul amar al înfrângerii
am făcut oare totul ca să fim decorați
iată primul gând bun
după orice potop
când mai presus de lacrima care respiră
ochii se-ntorc fericiți
în trupul prezentului

ultimul zbor

gata de zbor cuvântul frunzele vorbitoare
margine pură capătul mâinilor aspre
bătăture și-n scânteile chipului sfânt
nu demult prelungind cărările parcul
stăpâneam sigură stelele viața
roua cu care ștergeam zidul
blocului transpirat dimineața
trenul subțire al zilei platoșa sevei
ace de brad strecurate-n aerul cald
zborul cuvântului veșnică frunză
nervii mei migăloși în
toamna care inundă scuarul
cu călători porumbeii pietroși
în scrisorile ruginite prin ploi
dorm legate la spate cuvintele
inutile lor penitență
oaspeții fiecărei silabe
sunt vânătorii păsării blânde
sufletul meu
mă destăinui
într-o umbră grăbită trece ultimul
cel mai frumos cu puțință cocor

fiat lux

țipătul aburii frunții rupei în trup
bolborosită tiradă sânge și suflet icnind
nu ne-nterupe
ecouri zig-zaguri neliniștite
curge laptele crud al poemului
ce altceva să mănânc
rănilor frunzei mă vor fărâmița
mai încolo spre toamnă
sufletul tot atunci
ca o rădăcină cioplită de vânt
va lupta să trăiască ori va muri
prelungiri din instinct
genunchiul din fire uimit
cum asudă pori răzvrățiți
mintea mea tânără
murmurând vrând-nevrând
geografia știut-a tristeții
cerul intrus câtor stele mai știu
și mai pot să disting
nervii mei răsuciți într-un câmp
fără rang și orfan
unde e insula ta iarbă caldă
catifelată putere

poem lucid

pastelul se consumă-n azur
strada imaginației numai zveltețe și zâmbete
doar realitatea nu mă adăpostește
trupul treaz devine spongios
îmbibat cu neliniștile lui omenesci
refuzând cu premeditare
blazarea prozaicului abulia cinismul
numără zilele-nseninate-n frumusețea
și bucuria de-a le așterne pe-o hârtie
tot ce amân e pentru secolul următor
pân-atunci conserv istorii sălcii gânduri
regrete-n undele umede ale reveriei
de suflet trag și raze zburdalnice
pământul acesta vrea să mă dăruiască-n
cuibul ferit al nemărginirii
unde furișați pentru iubire
cât pentru eternitate
vom scrijeli și muri până la poezie
s.o.s.
în spițerii sentimentale
unii (isteții)
scot tarabe stabilind prețuri fixe
poeziei ori gramului de melancolie

m-am construit pe o coloană infinită

m-am construit pe o coloană infinită
colina gardiole (garda lui eol) se opune vânturilor nebune,
soarele mușcă din viile cuminți, am nevoie de lumină, de albastru,
cactuși, măslini sălbatici, irișii lui van gogh, smochinul rezistă-n brațele
mistralului
ori tramontanei,
zumzet milenar peste via romana,
les ventres bleus, localnicii recunosc vântul ce va sufla
după consistența miezului de pâine:
cel uscat anunță mistralul, cel umed, vântul marin
ventre bleu e cel care are rădăcini din tată-n fiu, piraiți, corsari, pescari,
ciobani
pământul acesta are o inimă, acest pământ are un puls
între mediterană și muntele acoperit de vița-de-vie nemuritoare,
balena din zare - muntele saint clair - cade-n mare cu cimitirul său marin
legendar
paul valéry invizibil, de negăsit, legănat de soare
notre dame de la salette, capela miracolelor, binecuvântează drumul
vapoarelor,
plânge marinarii pierduți
lacul étang de thau al lui brassens leagănă barca des copains d'abord
el se odihnește-n vecii vecilor, după vrerea sa, în cimitirul săracilor, cu fața
spre
malul lacului étang de thau al copilăriei
mă reconstruiesc pe o coloană infinită, sunt cetățean al lumii
voyager c'est exister, uneori îmi spun că visez
sint marea europa crescându-mi în vine
am vecini purtați de mediterană: maurice, rachid, luigi, enrique, suleiman,
ventres bleus, amestecați cu acești exilați de la fenicieni, greci și romani
încoace
fantomatice ere,
hanibal însuși, zice legenda, a trecut pe aici însetat,
a sorbit uimit licoarea sfântă a muscatului auriu, a deformat sticla de vin
până la ultimul strop
richelieu, omul regelui, a distrus catedrale, a tăiat capete de rebeli
orașul burților albastre (ventres bleus, numiți așa de pe timpul unei cumplite
epidemii de ciumă care i-a decimat)

s-a întins dincolo de biserica - fortăreață saint-paul, care la revoluție și-a pierdut clopotul – campanile –,
depus pân-acum la primărie, la maison du peuple
italieni împinși de sărăcie au venit din sudul Italiei - les macaronis - les ritals
-,
au uscat mlaștinile, au creat la peyrade, drumul de pietre, au secat bălțile,
au numit locul la pointe courte,
portughezii - les morues - morunii- au fugit de salazar, spaniolii de dictatura lui franco ,
arabii harkis, les pieds noirs, instalați de-a valma de generalul de gaulle,
în focul războiului de independență colonial,
când camus spunea j'ai mal à l'algérie

mă definesc pe o coloană invizibilă
românii se mai întâlnesc la biserică, protestanții le-au împrumutat-o pe-a lor,
se mai ajută mai ales la făcutul colivelor,
fug în spania, nu departe, să cumpere varză, murături, mititei, cozonac cu mac
au asociații, pagină de facebook "români la montpellier", sunt pe skype,
schimbă vești din țară, înjură de mamă și de tată guvernul, trimit mandate poștale, așteaptă vacanțele,
revin acasă își duc părinții la doctor, fac pe grozavii în patrol,
se înscriu pe o coloană din ce în ce mai absentă, pe măsură ce copiii lor
au uitat ori nici nu vor mai ști vreodată dulcea limbă română
ubi bene ubi patria

nu există echivalent pentru starea de dor

Colina de clorofilă

Femeia întinde brațe lungi
Vine din zare
Deschide orizonturi
Cascade de gânduri
Mișcări de stele în dezechilibru
Ling și consolează
Obrajii fetei nedezbărcată
Lipită de plaja rece
Deschide pleoapa simțurilor
Cheamă licorile nopții
Balsamuri pe buze
Își spune că nu mai suportă
Îngropată de vie
Sub fustele vieții
În poziție fetală
Desculță și dreaptă
În picioare
În casa aerului ușoară
Un mesaj roșu, incandescent
Se rostogolește-n imensitatea de azur
Incendiază colina de clorofilă
pieptul roșu al argilei din vie
Numără transpirat
Ciorchinii dulci ai luminii

Valery Oisteanu (New York, SUA, din 1972)

Valery Oisteanu este poet, scriitor și artist de avant-gardă.

Născut în USSR (1943) și educat în România. A debutat ca poet cu volumul Proteze în 1970 (Editura Litera, București). La vârsta de 20 de ani a adoptat Dada și surrealismul ca filosofie de artă și viață și, câțiva ani mai târziu, limba engleză ca limbă primară. Emigrat în New York City în 1972, a scris în limba engleză în ultimii 43 de ani. Este autor a 15 cărți de poezie, o carte de proză scurtă, The King of Penguins (Linear Art Press, 2000) și o carte de eseuri The AVANT-GODS.

Membru al Asociației Poeților și scriitorilor din New York (1977-2020).

Membru fondator al PASS (Poets and Artist Surrealist Society) (1977-2020).

Poeziile selectate sunt traduse de Emanuel Pope și Nadia Brunstein (poemele apărute în anul 2019, în cartea Anarhie pentru zile negre, la Editura CDPL, București)

În afara timpului

(lui Gellu Naum @ 100)

Tentațiile Sfântului Naum
Doar ceva inexprimabil, o stafie
Mizeria unei vieți viitoare împăturită în “ipoteteze”
Învinsă de pasiune dar nesubjugată destinului
Naum, păstrător al secretelor iubirii alchimice
Experimentele sale transferate într-un cod ocult
O stafie critică deasupra teritoriului supraréalist
Lumea în dezechilibru după trecerea sa
Toți cei la curent zâmbesc enigmatic
Arzând idolii acceptării
Înăuntru unei stații de reîncarnare a surzeniei
Urechile lui pline de imaginație nefiltrată
Lumina adâncă intră ca o tăcere asurzitoare
Niciodată n-a visat în zadar
Erudită anxietate, dincolo de creier
Fără vreodată să eșueze în a suferi orbirea nefertilă
Percepție distilată într-un nor alb al oaselor
Ritmuri de traiectorii personale și jazz al spiritelor vechi
Invizibile spectacole, pisici cu patru ochi ucigași
Incoerenta civilizație ți-a călcat opera în picioare
Vandali ignoranți, exorcizând dincolo de perisabilitatea vieții
Naum, călugărul ocultizării societății secrete
Pură revoltă radicală a cuvintelor și conceptelor
NAUM – ZAUM, liniște rodnică
Naum Umlaum Zazeum,
Zen Naum-Zazen AUM

Somn visoralist

(Sunt un pata-poem, 1964-2014)

Cuvinte de mărimea cărămizilor, zac sparte și împrăștiate
peste tot în jurul meu în clădiri înalte și geamuri crăpate
Pe drumul exilului, în traficul spiralat ritmic
Un peisaj al limbajului gen “po-viz” - poezie vizuală
Poemele se scriu singure în timp ce dansez spre un jazz-o-poem
cuvintele de auto-persiflare se petrec prin muzică
După un colț cuvinte vorbite într-un subsol
Dintr-o carte menită a fi citită cu voce tare
Peste tot în lume, strigată de pe acoperișuri
În cafenele dăruiesc cărțile mele de versuri
Un visoralistic gest a la Thoreau
Străzi bătute de vânt sunt pavate cu cărțile mele pierdute
Sunt un joker Dada viu învelit în șansa coincidenței
îmbibat de o tulburată inimă supra reală
Fiecare respirație aduce o epifanie de voci
Când nenumărate profeții se vor realiza
va birui poezia fără contact vizual
Zen Dadaist-ul rătăcit mergând pe sârmă cu strigături alpine
va duce un acordeon de canabis, un borcan plin de amintiri
Rupte lanțurile uitării, aripile cruzimii ciuntite
Coborând în sinea mea printr-o ușă pe jumătate deschisă
mă voi dizolva misterios în substanța cenușie, într-un râs fără dinți
O literă bătrână, cuvinte așezate de o mână vizionară
Ca și cum subconștientul meu s-ar fi rătăcit într-o sală de oglinzi.

Supra-Emancipare

lui Philip Lamantia

La capăt este o nemărginită tristețe. Odihnește-te în pacea eternă!
Cuvintele tale sunt risipite prin cărți risipite
Ai dăruit sângele tău aerului
Și respirația ta apelor
În dans exaltat de “pur automatism psihic
Ne-am întâlnit în vara lui 1975, la San Francisco,
în Telegraph Hill, ai spus
“Ne aflăm între revoluțiile ochiului imaginar”
Noaptea înflăcărate în districtul Mission
Dadaistii din zona Golfului San Francisco în luptă cu neo-Suprarealiști
Philip citind poemele sale “Fărămă de magic”
Scriș în urmă cu 30 de ani
revenind din beția de peyote din Nayarit
Cântecele tribale ale Indienilor Cora reverberând în difuzoare
Tu și eu n-avem nimic de ce să ne temem
Spuse gura lui dar inima lui se oprește o clipă
“Tu și eu n-avem de ce să ne temem, nici chiar de un răsărit însângerat”
Lamantia a fost văzut la Berkley,
o fantomă a lui a apărut la biserica Sf. Mark
O multiplă fantomă cu barbă cântând
Bântuind bordeluri ca Baudelaire
Breton sparge farfurii în memoria ta
Toyen dansează spirale de “adio”
Sărutând buze, transformându-le în păsări
În timp ce noi scoatem karmice sunete la toabă
în cinstea spiritului suprarealist întotdeauna prezent printre muritori
Adunați la Enrico cafe pe Broadway în Cisco
Pe patul sfincșilor sufletul tău se odihnește
În luminoasele tenebre ale lui Dumnezeu.

Simon, Maestrul psihedelic

Simon Vinkenoog

Cu câteva nopți în urmă am auzit o voce furioasă
A unui nebun maestru Sufi, extravagant rotindu-se în spirală în sus
Așteptat-neășteptat, Mokum Aleph s-a dus
Ecoul a readus râsul lui anarhic
argoul olandez rulat rapid cu optimism răutăcios
zâmbet dulce în fața bolii
Ultimul istoric de Provos, Provo el însuși
cuvântând ca un Gandhi cu viteză de mitralieră
Profețiile lui psihedelice răsăreau ca ciupercile după ploaie
În minuscula lui grădină vorbeam despre poeți
Călătorind dincolo de poezia sa, niciodată grăbit
trăgător de alarme, patinator pe gheață șubredă
Ca un biciclist cu un singur picior, împotriva neșansei
“Ai încredere în mașinăria ta internă”
Dinamică schimbare, Paradox al Haosului
Dispărând într-un nor de fum de marihuana
Lăsând în urmă revoluția și Amsterdam-ul
Și toate insulele cu muritori
acum e sunetul pietrelor
rostogolindu-se de la munte înspre mare.

Lacrimi de chior

lui Robert Creeley

Acum știu, am fost doar o simplă videocameră
Înregistrând poemele tale, imaginea ta,
Ochiul tău de sticlă, vocea ta adâncă
A fost cu adevărat grea trecerea dincolo?
Poarta Imortalității a fost prea mică pentru tine
Cu 10 ani în urmă am recitat împreună
La Memorialul lui Ray Johnson
La Opera Soho Baroc
La Galeria Harpsichord
Black Mountain College melancolice amintiri
Împrăstiate pe podea ca niște lacrimi de lapte
Noaptea moartă își amintește
Când ai pășit dincolo de sinea ta
Primăvara mor mulți poeți
nu ești singur în Purgatoriu
nu ești stingher în paradisul Poetic
Placheta de deasupra majestuoasei intrări
leșină în flăcări albastre de alcool
Și cerul se întunecă tot mai mult
Și apele se întunecă tot mai mult
Și chiar spiritul poetic încearcă să ne lase
Dar îți spunem adio numai ție
Și închidem poarta bine
încât nici cea mai mică amintire să nu scape
Adio bard nemuritor!
Adio Robert Creeley!

Complicitatea păianjenilor

Louise Bourgeois

Sculpturi ce se topesc joacă o pantomimă, urlând de singurătate
Extaz agresiv și bucurie răutăcioasă
Păianjeni gigantici stau nemișcați, înghețați în timp
Păianjenul-mamă a trecut în infinit
Oglinzi reflectă alte oglinzi, ca un portal
Unde vechile porți nu au fost niciodată deschise
Camera ei octogonală un șir de uși
Mișcă-te încet, aproape invizibil, închizând, deschizând
Două picioare întunecate tăiate de trup
Zac acolo pe o lespede de granit negru
Marea Doamnă a Artei Confesionale
Cu sumbru falus de latex sub braț
Vorbește în secret cu Freud și Lacan
e în ea Ceva obscur și greu de descris
Capul îi apare ca o casă suprareală
Nu sunt ochi doar ferestre, nu e față doar trepte
O grădină de falusuri crește sub ea
Le va culege pe lună plină
Excentric, sadistic, abstract-geometric
Totemic, iconic, demonic, ironic
Toate astea și încă, și încă, și încă
Louise pe care o cunoaștem nu se va întoarce niciodată.

Blues pentru îngerii beatnici

lui Harold Norse

Șarlatanul cosmic acum e spirit pur
ca și maestrul Mașinăriei Viselor
Norse continuă să șoptească dinspre Marele Dincolo
Urlând pe când scrie saga propriei sale karme nebune
O! America vidă! America vidă!
cu cât lovești mai tare, cu atât mai adânc răsunetul
În pasajul subteran
Un muzeu virtual al generației Beat
Ăștia care te-au uitat așa de repede
Omisiune îndeplinită
Lacrimile cad ca petalele roșii din trandafir
trandafirii plâng în cor: Vreau să mor! Vreau să mor!
Hotelul Beat din Paris bântuit de năluci
Nu există grade de separare
Nici rezerve, nici confruntări
Între el și Ira Cohen
Între el și Leonard Cohen
Între Corso și “Of course, Sir!”
Fantoma sa mai bântuie insula Hydra
Sex și seri de marijuana cu Zina
Spiritul ei încarnat în Harold
În timp ce recită în Cafe Purgatoriu
Pentru elita hipi a Generației Beat.

Viorel Ploșteanu (Dublin, Irlanda, din 2010)

Viorel Ploșteanu este născut în România, în anul 1972, însă din 2010 trăiește în Dublin, Irlanda.

A absolvit Facultatea de istorie în București. Scrie poezie, proză și teatru, fiind publicat în numeroase reviste literare de limbă română din România și din afara României.

A publicat 3 volume de poezie și 6 de proză. Este fondatorul revistei *Itaca*, publicație pentru scriitorii români din afara țării, și administrează site-ul www.bibliotecadiaspora.eu

ninge în Dublin

ninge în Dublin
e alba, absurdă
zăpadă căzută
în noi
ne apasă
a liniște rece
pustiul din casă
un pom de Crăciun
ne minte. îngână
colindele albe
în alb se adună
e liniște-n Dublin
dar cui îi mai pasă
că-n stradă mai moare
un om fără casă
orașul e rece
lumina se stinge
nu-i nimeni în case
degeaba mai ninge

vânzătoarea de ziare de pe Thomas Street

Ciara, bătrâna ce vinde ziare
tușește ușor, își aprinde-o *țigare*
în noaptea adâncă, bătrâna senină
așteaptă lumina s-aducă lumină
e Dublinul rece și strada pustie
în fum de țigară ea pare-o stafie
o viață întreagă trăită în stradă
de nimeni văzută, pe toți să îi vadă
sătulă să-nghită cu fum dimineața
vecină cu moartea, străină cu viața
își lasă toneta să plece la vale
vin zorii, bătrâna se-ndreaptă de șale
de astăzi ziaarele nu s-or mai vinde
e albă hârtia și fără cuvinte
lumina e caldă, bătrâna Ciara
o strânge în pleoape și-aprinde țigara
Ciara, bătrâna ce vinde ziare
aruncă țigara, zâmbește și moare.

se moare cuminte în Dublin

sunt petece lipsă pe trupul imens
bătrâna Irlandă se-ntunecă
în verdele mării alunecă
să-și plângă amarul uitatului
james
sub norul de pâslă butoaiele plâng
ascultă cum malțul se-ncumetă
să nu mai dospească o sâmbătă
și doagele lipsă în cercuri se strâng
târziul în dublin coboară
firesc
odată cu trasul de zăvoare
se stinge și luna și se moare
cuminte cum malțuri
cuminte dospesc

Miroase-a malț în Dublin

E un artist sărman pe Liffey, râul
ce curge-n Dublin, amintind de James;
el își trăiește viața prea intens,
amestecând pictura cu desfrâul.

Își dăruiește arta, nu o vinde;
nici n-ar putea, i-e timpul prea puțin...
acasă-i e biserica lui Flynn,
pe strada Meath, cea plină de merinde.

E seară și miroase-a malț în Dublin;
se-ndreaptă lumea spre un alt desfrâu...
artistul rătăcește-n jos, pe râu,
cu mersul legănat, de Charlie Chaplin.

între degete albe

am văzut un copil cum mușca
dintr-o bucată de pâine
o pâine uscată și-amară
o groapă mi s-a făcut inima
și neștiind ce să fac
am scos-o pe toată afară
stăteam amândoi povestind
pe marginea acelei gropi negre
trecând de la unul la altul
bucata de pâine uscată
și dintr-odată el a crescut
iar eu m-am făcut mic dintr-odată
mă privea de departe mirat
cum strâng între degete albe
o noapte de stele secată

între cer și pământ

mușca noaptea din mine
ca o cățea mușca
nebuna
și eu n-aveam nimic
nimic să-i dau
nimic să-i iau
să tacă
să meargă pe burtă
ca o rămă
ca un om uns cu toate alifiile
ca unul dintre noi
învățați cu întunericul
cu frigul și răbdatul
învățați pe dracu'
dresați
să răbdăm mușcătura nopții adânci ca o fântână
întinsă ca o tigaie imensă de paella
vegetariană
că atâta avem în buzunare
și o dăm pe mofturi
și de-ai dracului mușcăm și noi
din noapte
din lună
și din toți cei care încă mai visează
și nu țin drumul drept
gata făcut
o iau ei de nebuni
pe arătură
o iau ei încrezători
prin păduri virgine
mă rog încă necrescute
și habar nu au între ce fiare trăiesc
între ce hiene
care mușcă mai ales noaptea
deși viața e toată o noapte
o frică

o nevăzută și neștiută
de care n-ai cum să te ascunzi
să te ferești
așa că las-o dracului de bere
și dă cep butoiului străvechi
doar s-o mai aprinde o dată în venele noastre
amintirea unui neam mândru
fără teamă și fără prihană
care întindea întunericul pe pâine
din două mișcări scurte
a treia făcând să scapere între măsele
toate constelațiile cunoscute
în timp ce cățelele
sfioase
așteaptă firimituri și un șut între coaste
suspînând un schelălăit mascat
nicidecum să-și arate colții
că între cer și pământ
nu-i loc de mai mult de-un om

Gheață subțire

Iubirea-i o gheață subțire,
Iar noi ca nebunii sărim.
În vrăbii lovim, ne e-n fire,
Cum gheața iubirii lovim.

Și dacă-ntr-o zi se va sparge
În apele reci înecăm
Și vrăbii și rupte catarge,
Iar noi pe sub gheață ne dăm.

Vin munții năvalnic la vale,
Noi nu mai putem să-i oprim.
Iubirea e ruptă de șale
Și noi o mai rupem puțin.

Hai, du-te, mai scrie o lume
Și ad-o să ne-mpărtășim!
Iubirea e pusă pe glume,
Iar noi în iubire glumim.

Cad stele din cer în neștire.
Privindu-le, cer vrem să fim.
Iubirea-i o gheață subțire,
Iar noi ca nebunii sărim.

Emanuel Pope (Londra, Anglia, din 2002)

Emanuel Pope s-a născut la Brăila în 1969.

Din 2002 pe meleaguri străine, acum trăind la Londra.

A debutat în reviste ca poet și prozator și a publicat în colecții private de carte sau publice câteva plachete și volume de versuri, o broșură cu proză scurtă și traduceri.

...am călătorit

apoi am călătorit mult,
până la capătul pământului și până la capătul
zilelor mele,
călătorind cum călătoresc zmeii vara sau
câinii sălbatici turbați de foame
ori licuricii zănatici prin întunericul unei
carcase putrezite de cal
și auzeam peste mine venind din afară
zgomotul unor neobosite perechi de aripi,
nenumărate aripi,
și cum eram trist ca o lebedă albă
noaptea visam asemenea unui gutui rodind
speranțe împrejurul lunii:
„Sunt îngerii, băiete!”, îmi spuneam
„...sunt îngerii veniți să te ajute!”
altfel, nu eram idiot pe de-a-ntregul și
dimineața, când îmi spălam fața în izvorul
propriei lucidități,
știam că nu era decât murmurul nepotolitei
pofte de sânge
muște, numai muște,
dând târcoale universului meu.

*„un arhanghel niciodată nu și-a lipit urechea sa sfântă de inima frântă a
unui stârv de cal”*

și porneam din nou la drum
cu jumătățile mele de om și de fiară abia
respirând înăuntru.

...am mers mult,
până la capătul pământului și până la capătul
zilelor mele
cum, odată, numai marii pustnici însetați de
suferință obișnuiau să meargă,
ori licuricii zănatici prin întunericul fără
milă al unei carcase putrezite de cal
rugându-mă,

– tot mai mare greața –
privind scârbit spre nodul din cuvinte
și azi și mâine insidios și crud
orice-ntreb mi se reverberează-n oase
pustiul și el
nu-i prag pe care să mă așez
nu-i ușă-n care să mă-ncred
toți caii au obosit să mai aștepte
și câmpul este tot mai nins de oase
între cadavre nu există nicio formă
de comunicare
doar o empatie sumară, surdă
ca o licoare curgând tăcută dintr-o parte-n
alta
neconvingător ca-n filme
sau cum vedem că se-ntâmplă între lumea
viețuitoarelor mării și lumina plăpândă a lunii
sau cum există între lumea pietrelor și lumea
metalelor
sau între lumea de-aici și lumea de-acolo
și atât

...am mers prea mult
aș spune
atât de mult, încât de-acum aud lumina cum
se frânge,
geme ca o tablă-ndoită în mâna celui ce a
plămădit pământu'
cutie a unei rezonanțe amare
e greu de-nchipuit, dar nici nu simt vreun fel
de milă
din plânsul ei mă cheamă tot drumul
străbătut
sfârșitu-mi e aproape.
și-ncep să râd cum n-am mai râs de mult...

câinele Dingo

Ai venit, Doamne, în pustiul meu și mi-ai
poruncit să nu mă vând oamenilor
sufletul mi l-ai hărăzit să se hrănească din
singurătate ca o fiară
lumina să mi-o culeg din ceața zilelor
obositoare și grele ca anii
și trupul să mi-l apăr împovărat sub haina
umilinței.

Iar pentru a mă feri din calea
trădării cuvintelor
la plecare, ai luat cu tine și graiul meu.
A fost prima și ultima oară când
te-am adulmecat, Doamne
și când mi-am îndreptat spre
umbra picioarelor Tale gura mută și ochii
umezi
Tu nu mai erai
deși mă iubeai,
deși, dinainte, știai tot nesomnul din
ascunzișul inimii mele

*nărilor mele spre suflarea-Ți cerească se
roagă*

De ani de zile viețuiesc înconjurat numai de
pustiuri
ele nu mă văd și nu mă miros
însă eu le cunosc pe de rost fiecare meteahnă,

fiecare aromă, fiecare umbră
fiecare colțișor, fiecare adiere a inimii lor de
plumb
și am încetat demult să mai sângerez
la întunecare
aerul fierbinte al deșertului a devenit casa
mea.

*nărilor mele spre suflarea-Ți cerească se
roagă*

Acoperit de praf, batjocorit, bântuit de
coșmaruri,
pâine încinsă eu însumi în cuptorul roșu al
deșertului
îmi rod singurătatea ca pe o piatră
și nenumărate zile fără hrană trec
ca somnul topindu-se în blana mea de vise.
Adulmec și aștept,

*nărilor mele spre suflarea-Ți cerească se
roagă*

„Doamne, nu-l îndepărta pe câinele
Tău de la miezul pâinii Tale!”

lecția de istorie

*„Pitagoreicii spun că geometria a fost
dată în vileag în felul următor:
unul dintre pitagoreici și-a pierdut averea,
iar după ce i s-a întâmplat așa i-a fost dat
să se îmbogățească cu ajutorul geometriei.”*

Vita Pythagore 245, Iamblichos

Am construit o casă: „*Itaca*”
ultima baricadă
ultima fortăreață
azi și pentru viitor
pereți mari, camere multe... ei, nici chiar așa
de multe
și în pod l-am îngropat pe bunicu': Doamne,
iartă-mă!
în sicriu de nuc și cu cruce celtică la cap
din piatră
din piatră neagră și dură
fără sunet, fără apă
ca pe un rege nordic.

Măine,
va fi duminică
duminica bunului Dumnezeu în care El s-a
odihnit
Da!... dar eu nu sunt El
și la orice nuntire a neamului meu nu a căzut

nicio stea
ba, dimpotrivă,
toate au stat țepene și vii, cu ochii ieșiți din
orbite

ca becurile de 12 V din instalația electrică a
pomului de Crăciun
de aceea,
încă din zori voi începe a bea amarnic
și voi mânca flămând,
flămând ca un lup fără lună, ca un lup fără
haită, până în noapte
în noaptea curvă – mireasă nepoftită
cu neamurile și surorile spiritului din care
mă trag și pe care nu i-am cunoscut
și nici nu i-am înțeles vreodată
iar din prispa casei, precum câinii în prăsilă
pruncii lor mă vor privi uimiți
dornici vor plânge înainte să-nvețe lecția

lecția unchiului lor,
unchiului lor brun
iezuitul cel mare, conchistadorul îngâmfat
și plin de galbeni zornăitori întors din înalta
străinătate,
a cărui urmă se umple ,
clipă de clipă,
ceas de ceas,
de-o pulbere fină, de-o mireasmă de aur.

Am dormit
sogn fără vise
sogn greu
fără dobândă
nu am nimănui de dat niciun răspuns

și luni înainte de răsărit m-am trezit ca nou
botezat și am turnat gaz

*Gazzzz,
pe vorbele toate
pe vorbele lor*

pe vorbele mele căroră le uitasem şirul
pe vorbele tuturor cărţilor mincinoase
şi pe papura casei mele dobrogene care arăta
ca o fată în zori trecută în zăpădă de divorţ
iar în grădină,
pe când mă plimbam cu restul de gazolină,
am dat nas în nas cu visele mele din adolescenţă
şi ca să scap le-am semnat şi lor în grabă un cec,
pe care am scris cu litere de tipar doar atât:
GAZZZZZ!!!

Soarele nu m-a trădat
şi exact la 6 şi 28 de minute
a fost acolo cum mi-a promis
şi mi-a zâmbit
i-am zâmbit şi eu
ne simţeam amândoi liberi sub cerul mare,
albastruuuuu
ca doi tâlhari într-o răscruce a Deltei
– numai Panait ne mai putea auzi-
că deh, eram prieteni vechi de 40 de ani
şi de emoţie clipper-ul meu occidental
văzându-l s-a pierdut cu firea
s-a scăpat pe el, ce mai tura-vura
şi la toate astea a răspuns printr-un fior

magnetic
şi gata a fost
flacăra a cuprins ca într-un joc toată băşcălia

.....

Itaca a devenit trecut,
eu, emigrant
şi timpul n-a mai găsit alt loc pentru mine
decât făgaşul lipsit de onoare şi fără
vinovăţie al istoriei postrevoluţionare a
României.

vorbind despre fluturi

(Blue Eyed Sailor)

Suntem **RARI**, FRUMOȘI, MAIESTUOȘI,
TRIMBULINZI...

albinele de dragul nostru fac miere și mor
suntem inimaginabil de rari
ceva între gâze și spiriduși
cu degetele de la o singură mână putem struni
ca pe o harpă
umbra întrețesută în adânc a zecilor
de suflete ascunse

suntem **frumoși**
nu cerșim
indescriptibil de frumoși
suntem ca Frida și Diego
numai că tu nu ai mustață,
iar eu nu mă înfrupt din cadavre
dar chiar și așa... în ciuda acestor carențe
se pare că o lume întreagă ne divinizează
și tu bucură-te, bucură-te Eva nopților mele albe
că atâția credincioși ne poartă chipul tatuat pe cochiliile lor de sidef
noi care am respirat aerul ăla îmbâcsit
de praful de pușcă al arcehuzelor spaniole din vecinătatea zeului
Montezuma
la Tenochtitlan
și am făcut dragoste în timpul revoluției din

Mexic, zece ani cu aceeași pasiune,
când cu doi pesos orice gringo își putea
cumpăra un cal, un Winchester, o bandulieră
grea de păcate și sufletele a două sute
de țărani umbrite sub sombrero de foame...
Viva Zapata!

și suntem **maiestuoși**, vezi bine,
din moment ce în fiecare dimineață
ca să ne putem dezmoști oasele reumatice
reușim cu siluetele noastre să ridicăm puțin
câte puțin, milimetru cu milimetru
tulpana cerului dezvelind picioarele
Domnului
mama ei de anatomie divină și lirică!
mai mult o broderie transparentă de sânge și
nervi fără scăpare
nu degeaba se spune că de grija noastră
tremură sub smalt cobaltul porțelanului
Sevres din serviciul reginei Angliei
da, da, ai auzit bine! nu e o poantă
așa, bătrân și cu mintea rămasă printre
curcubeiele de lumină ale secolul
al XVIII-lea
el încă mai denotă o remarcabilă conștiință
(avea dreptate Proust când povestea)
de aceea ți-am și spus să căutăm
după moarte găzduire în una din marile
colecții ale lumii

suntem **trimbulinzi**
și dacă n-am avea o inimă atât de grea
o singură vocală ne-ar putea arunca taman la
limita universului

într-atât suntem de ușori, vulnerabili și
pe cale de dispariție!

dar ție nu-ți pasă
zău, că nu-ți pasă
râzi, râzi și cu nonșalanță risipești
prin pulberea oricărui drum
și în dreptul oricărui drumeț argintul
slovelor tale
toți și-au făcut coliere de piatră din
secundele timpului tău

chiar și atunci când te invit să mușcăm din
norii de gheață
– privindu-ți pofta de viață – mi-e frică să nu te pierd
într-atât îmi ești de dragă, copilă nebună
și ăsta e un sentiment mai rău ca după
moartea lui John Lennon, dacă îți mai
amintești

Și... da,
lumea a început cu noi și cu noi odată își va
face și ea valiza în grabă
iar universul de care aminteai într-un poem
va înceta să mai tușească
se va subția începând de la bază
și în numai o vară
pământul va arată deplorabil
ca o gară deraiată cu trupul bătrân schilodit
printre șine

FERICIȚI...

„oamenii mai curând ne vor ierta o crimă
decât...”

de aceea îți zic: „Hai, s-o facem!”
(suspansul mă disperă, niciodată nu am avut

răbdarea să privesc un film cap-coadă)
putem termina acum... într-un mod festiv
cu lumânări și cu tacâm de argint
plămân rablagit lângă plămân tabagic vom
muri spate în spate
aici, pe masa asta de disecție a poemului
cu o unică și ultimă respirație vom apăsa fre-
donând butonul fast-forward până la capăt
...ca dintr-o icoană făcătoare de minuni
sub bisturiu
din piepturile noastre

– al tău din marmură albă ca zăpada eternă a
muntelui Salkantay din Peru

– al meu din marmură neagră ca durerea
învinsă a lui Makeba trăind departe de Africa

vor țâșni numai zboruri... zboruri
Multiple, Desăvârșite și Împerecheate
Zboruri
toți zeloții vor spune “Ooh! ...oh!”
și „Oh!” se va numi toată înțelegerea lor
existențială
de-acum îi vom lăsa să se adape
noi nu le vom mai spune nici păs

cuminți și zâmbitori
...NE VOM URCA PE GENUNCHII
BUNICILOR NOȘTRI.
din nou
tu vei avea trei ani, eu șase

o vârstă numai bine aleasă
Si bemol-urilor cântărilor din noua Casă.

Coridă cu lună

să iau taurul de coarne mi-am spus hotărât
 azi există atâtea motive,
 lună plină
 lumina pare și ea un pic mai decisă
"altfel la ce bun poetul în vreme de secetă?!" (1.)
 și de ce numai ei
 când ar trebui lăsați mai degrabă
 în câmp deschis
 ori rezemați de ziduri de piatră
 să cânte mereu numai și numai femeia
 așa că am pus mâna pe lună
 și am coborât-o la mine-n ogradă
 la început mă privea ironică, strălucitoare,
 din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat eu ei
"cum se leagă ciobanii,
și se pradă cârlanii" (2.)
 îmi doream nespus să o chinui
 ca pe hoții de cai să o chinui
 cumplit
 pentru toate insomniile mele
 pentru toate verbele mele nereușite
 să-i pot privi în ochi natura învinsă
 -dacă avea vreuna temătoare-
 parșiva se făcuse mică, mică
 din ce în ce mai mică
 de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
 -asta am și făcut-
 din jumătatea ei nevăzută
 se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
 și bănuiesc
 toată era numai și numai un cocktail pe dinăuntru
 iar eu aveam o sete haiducească de sânge
 de-o săptămână numai apă
 numai apă băusem
 chestia asta o simțea și el acolo, sunt sigur,
 bătăcâind turbat de furie
 înecându-se în propria-i lume

și ca să fiu cinstit
nu numai pământul
dar și genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:

“Bestie de carne

**ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!”**

bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lățise la picioarele mele ca o blană
și eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi și case, peste coline și sat
luna mea ca țara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
și din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere
o mare verde de umbre și lacrimi
asta m-a dezechilibrat
și-n cădere m-am lovit drept în inimă
când mi-am revenit lângă mine horcăia un copil
culoarea feței schimbându-i-se repede.

....

“Și la urma urmei la ce bun poeziile?!”

am mai apucat să îngân înainte de-a leșina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-

Of, luna mea ca țara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler

2. Salga (baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri)

jurnal de motociclist al cerului

- prin țara soarelui ce arde și a poporului ce minte (I)

Hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere
de o nouă revoluție ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul și țara mea jucând neîncetat șotronul sau leapșa.
Tu, doamna mea dragă - iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrățișa iarăși spatele ca un miriapod puternic
și de forța atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen și eu voi simți că iau foc
:de la viață până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
și-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maximum
cum bine obișnuiam odată:
fără frică sau milă dar și fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuși fiecare după diorama celuilalt
mușcând și făcând dragoste unu' din altu' cu sălbăticie
printre stânci ascunse de curcubeie
și printre roiuri aprige de meteoriți.
:zvârrrr -bum-bumm
sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou povești de iubire crudă
răsărindu-ne în față ca iepurii
ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu - panaceu suferințelor și dorințelor unui popor de moluște -
te vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un... un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înțelegere și uitare
și cu el voinicește
îmi voi șlefui speranța până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, și ea, ce să facă?!

va dudui ca o locomotivă de bronz pe marginea unui basm albit de spaime*
sub o cupolă de gheață
la fel și toate plaiurile tinereții mele fără bătrânețe
din foi de Havană cubaneză și esență de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roșu,
extrem de roșu
cum doar el știe s-o facă
printre hultanii norocoși de pe cerul melancolic de albastru
arză-i ogorul!

"Frumoasă țară ai, băiete!" îmi vei spune atunci
prinzându-mi spatele și mai cu tărie ca într-un clește de pară
și cuvintele-ți vor pleca cu ultimele adieri ale serii
și cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu și numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre și de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munții Stâncoși
oricum vom fi o pereche reușită
eu tânăr, tu de o eternitate agățată de șaua oricui
și de spatele meu pe motocicletă
cine călătorește
călătorește numai și numai cu moartea în contrapartidă
ca printr-o țară ce arde de la începuturile ei poporul
sau invers
iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa povești despre noi:

"spun unii că ar fi trecut și pe aici"
ori "a fost unul care ar fi văzut-o, dar și acesta a dispărut demult"

însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut nimeni vreodată
deși din cer mai răzbate
în nopți de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.

...și din nou vor fi numai și numai povești cu iz de kerosen
și din nou tu, doamna mea dragă - iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrățișa spatele ca un miriapod puternic cu o mie de brațe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanți și senzuali pe aceeași motocicletă

ca Yin și Yang zburând
și mușcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriți
neștiind deloc ce ne așteaptă...
acolo...
în inima ta cititorule: țara mea, poporul meu!

** din poemul "Hanibal" de Eugen Jebeleanu*

Colosul

voi nu v-ați petrecut cu mine nopțile pe aceste înălțimi
și din spinarea acestui uriaș de fier
n-ați privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele
n-ați dormit în brațele lui protejați de întuneric
și nu v-ați trezit la kilometri distanță de casă
cu spaima unei zile noi
tensiunea din osatura lui voi n-ați simțit-o
și n-ați văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa
fără efort, cu aripi de înger
voi nu i-ați auzit scrâșnetul măselelor de oțel în soarele verii de august
și nu i-ați admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, orașul
ca într-o palmă de sfânt peste mări de ceață
nu v-ați lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa
și n-ați ascultat ecoul ce-l adăpostește pântecul său de ani buni
ca pe o ispită privind însingurarea serii.
nu v-ați întrebat de unde și până unde i se poate întinde așteptarea
nici viața
și nici dacă din umerii lui
poezia ar putea zbura pentru totdeauna, cel mai bine
voi n-ați ascultat zbuciumul râului de lumină curgând prin inima sa
de aceea, nu vă aparține acest poem!
el va rămâne poemul unei singure iubiri cu tot ce a cuprins ori nu
poezia din el
-iubirea și prietenia dintre un pui de om și uriașul său de fier-
poezia aceasta, viața mea ca un zmeu de hârtie
călătorind printre toate lucrurile pierdute
...abia de te zărești de aici și mai c-aș râde de tine
-ca un *nu-dai-doi-bani-pe-el* ce sunt-
dacă n-aș privi cu inima strânsă de milă și frică
la făptura prietenului meu, așezată ferm, drept pe picioarele sale
ca un uriaș pod răsucit peste moarte

Ioan Potolea (Leeds, Anglia, UK, din 2018)

Ioan Potolea este născut la Slivna, în data de 18 noiembrie 1955.
A absolvit Facultatea de litere Petru Maior din Târgu-Mureș, secția
Română-Engleză și

Universitatea de Arte Teatrale din Târgu-Mureș, licență și masterat.
Are trei volume editate până în prezent:

"Domn cu Joben" (poeme), Editura Porto Franco, Galați, 1991

"Privirea Ghepardului" (proză), Editura Docuprint, Târgu-Mureș,
2007

"Mateiu I. Caragiale sau Răul și Păpușa" (monografie), Editura
Brumar, Timișoara, 2014

A publicat în revistele: "Luceafărul", „Tomis”, „Convorbiri
literare”, „Flacăra”, „Literatorul”, „Vatra”, „Porto-Franco”,
„Itaca”, „Dominus”, „Oltart”, „Conta”, „Sintagme literare”,
„Argeș”, „Hyperion”.

A fost debutat de Geo Dumitrescu în anul 1978.

Din anul 2018 trăiește în Anglia.

Eu, atunci

Vine o pasăre de zăpadă și-mi spune:

- Să scrii despre somnul meu în aer!

Vine un cal de zăpadă și-mi spune:

- Să scrii despre somnul meu pe câmpie!

Vine un pește de zăpadă și-mi spune:

- Să scrii despre somnul meu în apă!

Ehehei, vine o femeie de zăpadă

și-mi spune că-n patul ei

noaptea dorm laolaltă

un fel de cai, un fel de păsări,

un fel de pești

și dacă se poate să scriu

despre asta o poezie...

Eu atunci mă fac urât, urât

de-ncep toți să râdă

și râsul lor îngheață

împrejurul capului meu

și nici nu mai apuc să spun:

- Doamnelor și domnilor,

eu habar n-am să scriu poezii.

Poem de iarnă

Nu colind, niciodată nu
colind prin ierburile albe...
Ele sunt adâncurile arselor mări
care-și țin nevăzută
greutatea în aer.
Nu tremur, niciodată nu
tremur în aerul cald
al fructelor înainte de iarnă.
Eu trag pe mine
zăpezile vărgate din câmp
și scutur în celula cuvintelor
funinginea de pe toate
burlanele ninsorii

Un câmp târziu

Se joacă o vulpe
în coroana pomilor
de se face seară
în crengi și plouă
din cerul senin.
Iarba nopții crește pe câmp
ca o liniște-n care
se aud pietrele
cuprinse de dragoste
și un țăran cum
scoate din grădină
o căciulă.
Mai vine ceața
unui greiere
când vulpea alunecă
în grămada de fructe.

Undeva în Est

există stația terminus de la poarta numărul
doi a stadionului dunărea

există biletele dreptunghiulare
de 50 de bani pe care pasagerii
le aruncă pe jos când coboară la o oră
de noapte din ultimul autobuz al liniei 10

există o taxatoare moțând o vreme
sub lumina palidă a plafonierei

hey you
out there in the cold,
getting lonely getting old
can you feel me?

există platoul cu vechi cazemate u.r.s.s
în stânga șoselei și cartierul brăilei în dreapta
există palma unui muncitor care bate
în obloanele închise ale magazinului
de pâine

există liniștea sfâșiată de țipătul buhei
sau al unei ziliere violate în râpa țiglinei

există același autobuz care se retrage
la un garaj de la periferia industrială

hey you,
standing in the aisles,
with itchy feet
and fading smiles
can you feel me?

există hurelul motorului
și cârâiala cutiei de viteze care se aud
tot mai departe ca o tuse stinsă
în pieptul bolnav al orașului

există câteva balonzaidere
înfoiate de vânt
care se răzleşc printre case

există drapele murdare care fâlfâie
în vânt şi pocnesc precum păturile
scuturate de gospodine în faţa uşii

există zorile ascunse care vor veni
printre spinii porumbarului

există neoanele tubulare de pe strada perfect dreaptă
care duce la institutul de proiectări
există frontoane cu pancarte lungi
scrise cu litere capitale

hey you,
out there on the road,
always doing what you`re told,
can you help me?

există femeia cu batic pe care
nu o vedeţi încă dar va veni

există întunericul câmpul şi sârma
ghimpată a unităţii militare

există o singură casă pe partea stângă
cu o singură fereastră la drum
există trei copii privind segmentul
de stradă pustie atât cât se poate
dintre ochelarii de cal ai pereţilor

există un unghi vizual mort
din care va apărea
femeia cu sacoşe
se ştie deja
se aşteaptă

hey you,
with your ear against the wall,
waiting for someone to call out,
would you touch me?

există o parolă șoptită
mecanic
imediat ce uruitul autobuzului se aude
vine mama vine mama
n-a venit cu ăsta
încă o dată

”vine mama vine mama
aduce pâinea și marmelada”
strâng gratiile în palme
palmele se fac pumni

hey you,
out there on your own...
open your heart...
I'm coming home

Nu eu l-am ucis pe Abel

Privind numai în pământ
neștiind încotro mergi
neștiind cum ai ajuns
să duci de ani și ani
un cadavru în spate
să accepți vina de a fi ucis
fără să fi ucis
să ajungi pe vârful muntelui
să scobești cu unghiile
cu dinții
o groapă
pentru carnea pentru ochii pentru oasele
pe care lumina le-a născut în tine
singur
să te întorci mergând tot așa
cu privirea-n pământ
descoperindu-ți urmele
ca pe ale unui străin
urmele tale pe mușenia pietrelor
urmele tale pe mușenia arborilor
și în aerul plin de absențe
să auzi numai secundele lovindu-se între ele
ca niște tije ușoare
spânzurate în bătaia vântului.

Milaroza

Când noaptea stivuiește lingouri
sare luna de celuloid printre mitocanii flegmatici...
Când noaptea stivuiește lingouri
trece doamna Claudia Milaroza,
merge pe stradă privindu-și umbra rochiei pe ziduri
ca pe o floare a hazardului.

*- Există un atlet longilin care aleargă
în fuleu de la 5 a.m. pe cheiul vânăț
și gol ca o pistă de aeroport.*

Curge, saltă Claudia Milaroza, tresaltă
printre cadrane și cabluri, printre trabajadores,
bucăți de soare cad pe acoperișul spălătoriei,
pietrele se încălesc și gem sub pantofii stacojii.
În urma ei roiuri de frunze se fac roiuri de
oglinzi foșnitoare – merită să le ascuți așa cum
auzi în fiecare dimineață ușa trântită în spatele tău.

*- Există pachebotul care pleacă fără
un pasager la Palma de Mallorca
într-o după-amiază de septembrie.*

Se duce doamna Claudia Milaroza, suspină –
un trepid își amintește o cameră foto –
o cameră foto își amintește o pereche de miri.
Prin ninsorile uitării: „Zâmbiți, vă rog!”
Se cunună pustiul cu scara de aur.

*- Există vilegiaturistii de pe continent
care ciocnesc pahare de cocteil
în separeurile de sticlă din Piața Santa Catalina.*

Doamna Claudia Milaroza locuiește în celule mistuitoare
îmbracă schelete, ticluiește concerte, face dragoste
în cimitirele de mașini. Poartă, prin divane cu
arcuri, albuminele, hemoglobina și limfa amanților ei.

*- Există baba Zinca măturând trotuarul
pe Calle Albareda cu lungă ei cămașă de noapte.*

Doamna Claudia Milaroza intră, aproape
de ora închiderii, într-un supermarket.
Sperie cumpărătorii. Are o sabie înfiptă-n cap,
pătrunsă prin frunte, ieșită prin occiput.
„E doar un truc!” strigă casierul zornăind
liniștit monedele prin sertare. O, dar...
Un truc ratat: sabia nu a nimerit fanta invizibilă
dintre emisfere. Câteva picături de sânge pe gresie.

- Există în port gigantice panouri publicitare la uleiurile Castrol.

Caută un perete de care să te lipești când ți-e frică.
Înfrigurată memorând obiecte.
O mână ceva mai subțire poate să vină prin hubloul
să-ți pipăie moartea care e în definitiv un proces
chimic. „Claudia Milaroza” numește de fapt
compunerea și descompunerea zilnică
a unor baze, acizi și săruri. Vom fi
pete de rugină pe geamurile Universului.
Timpul furnicii se varsă în pulsarii. Și nu striga.
Tot ce poți face e să aștepti. Și să fii atentă.

*- Există înainte de zori clipe de
liniște când auzi în pântecul cargourilor
plânsetul copiilor de pe alte planete.*

Visezi un scaun pe un câmp înflorit.
Și apoi noaptea care stivuiește lingouri,
noaptea în care inima ta bate tot mai greu
din aripi târziu întorcându-se acasă în trup
– flying home, flying home,
to the land that you once have known –
de pe pajiști cosite. Înfrigurată memorând obiecte.

*- Există o femeie singură care citește
întinsă pe plajă lângă farul de la Cap Blanc.*

„Am fost odată cerșetorul orb de la capătul străzii...
Am fost odată cântecul mierlei incendiind fereastra
și pentru o clipă am fost ochiul de spaimă al
morților neînviați.” – Claudia Milaroza
se va ruga întunericului. Frângându-și mâinile.

*- Există un matelot care iese pe ușa
metalică a tambuchiului și privește
aplecăt peste copastie la salturile
acrobatice ale delfinilor.*

Mașinile au devorat mașini, pereții au înghițit pereți.
Ploile au devorat ploi, scaunele au înghițit scaune...
Acum șobolanul electric cuibărește în pieptul
pustiu. Sub sânii palpitând altădată de atingeri...
Și totuși în camera asta se mai aude foșnet de aripi.

*- Există o gagică cu cizmele roșii
în dosul barului de noapte al lui
Antonio. Are bulanele reci și face
sex oral pentru 10 dolari.*

Demult pământul se rotea mai încet. Zilele
erau mai lungi, cu uși între stele,
serile cădeau pe un peron
ca niște lampioane imponderabile. Depărtarea
prefăcea trenurile în vulpi albastre. Mergeai
printre copaci ca printre foste iubiri.

- Există zornăitul cavernos al lanțurilor de ancoră pe turnichete.

Și nu mai e timp pentru Claudia Milaroza
să vadă filmul acela cu eșarfe fluturând peste
rigole și berlinete, filmul artistic în care ea
a jucat atât de credibil rolul mai multor personaje modeste:
„Dasvidaniya, moi drug, dasvidaniya!”

*- Există radiotelegrafistul care transmite regulat,
în alfabetul Morse, lista scrisorilor sosite la Agenția Paukner.*

Vine demonul galben în salon. Surâde. Îți ascultă sângele prin tinichele. Brusc vezi pleava cutreierându-ți anii. Brusc răsar în aer păpuși bucălate. Fac piruete. Fac reverențe. Fac gesturi obscene. Zboară deasupra pieptului tău. Te întreabă dacă le vezi, dacă le auzi și ce mai ții minte din viața ta.

*- Există jăratecul prietenos al unui muc de țigară
licărind în beznă pe coverta pescadorului.*

Zâmbești. Îngerul tău pricăjit tace și zâmbește și el într-un colț. Și-ți amintești: era o căldare cu apă. Aștepta singură pe marginea drumului în locul cerșetorului orb. Demult, într-o dimineață de toamnă. Se clătina imperceptibil. Un epilog la o secundă de grație. Când noaptea stivuiește lingouri, când timpul furnicii se varsă în pulsarii când mergi pe stradă și-ți privești umbra pe ziduri ca pe o floare a hazardului.

Feeling

Alertă de vânt în Leeds. Ploaia mărunță
bate discret în fereastră. Mici rafale.
Mici artefacte ale unei civilizații străvechi.
Și Ezra scrie: "Mi-am scos zilele și visele
din minte deoparte... căci tot zorul și toată
obositorea lor măcinare puțin mi-au fost
de folos"...în siajul unui autobuz se așază
noaptea la loc... din când în când ușa
de la tabloul electric se trânteste de balustradă;
cineva a lăsat-o deschisă... și a plecat...
atât de bătrână liniștea asta
căreia poți să-i numeri inelele...

Adela Rachi (Chicago, SUA, din 2002)

Adela Rachi s-a născut la 21 iunie 1974, în Arad.

A debutat în 2014, în revista *Itaca*, și cu o pagină de poezii în revista *Acolada*, iar editorial în 2015, cu volumul “Deșertul albastru”, editura *Pleiade, Satu Mare*, urmat de “luminile altor orașe” (2017). “era liniște și era bine”, al treilea volum de poezii, este în curs de publicare la editura *Grinta, Cluj- Napoca*.

- “- Cu cine-ai vrea să stai de vorbă?
- Cu luna. Dar nu ne auzim. Acolo stă cineva.
- Și ce ți-ai mai dori?
- Să am coadă pe cap, ca stăpânul...”
(Aitmatov)

dragă doamnă și domnule kashi

dumneavoastră nu doriți să știți
dar vă asigur că ni se face poftă
când cineva deschide cu zgomot
un baton de ciocolată
cu alune în autobuz sau la locul de muncă
nu se mai stă de vorbă
nu se mai admite să împărțim nimic.

în sfârșit
s-a deschis biblioteca aflată de anul trecut în construcție
lângă mine o fată cu ochii de sticlă
se trage de buze
își muscă părul. din când în când se uită
speriată
la mișcările celorlalte
ea este singură. ea citește mai departe cu voce tare
“*the secret hum of a daisy*”
dumneavoastră cumpărați bijuterii din grecia și marea britanie
vă comandați o excursie într-o țară cu climă
tropicală
citim mai departe din cartea durerii
pe care n-o mai citisem până acum
“*always be ready and vigilant*” fiindcă
aici ziua pare că-i noaptea
noaptea pare mai lungă decât veacul
iar dimineața
he he dimineață de dimineață
mankurt ne distribuie tuturor
aceiași număr de contracte

vă spun ca să știți
dragă doamnă și domnule kashi

nu-ți fie teamă

când îți vorbesc ca unui străin
e multă moarte în jur. e multă primejdie
numai armele ascunse ale celor ce ni se aseamănă
ne vor putea doborî.
în urma noastră
pământul va geme. se va tăvăli de durere.
timpul se va umple de bube
noaptea în brațele ei îl va ține

știu

poeți care se hrănesc
în fiecare zi cu câte-o bucățică de cer
știu poeți care se hrănesc cu pământ
puțină zăpadă
mai știu poeți care nu se hrănesc decât cu întuneric.
(după o anumită oră e foarte ușor de găsit)
alții, cu fâșii de lumină
adunate între ferestre.
mai sunt poeți care se hrănesc numai și numai cu alți poeți
de aceea poeții sunt atât de rari
sunt chiar pe cale de dispariție

plânge

sub masca venețiană
poleită cu aur
următoarea zi îl va prinde
sub propria-i mască
care îi va topi fața
pălăria neagră mănușile albe
ciocul de pasăre
umplut cu plante medicinale
pelerina și cizmele lungi
din piele de capră
bastonul din lemn cu care lovește
în stânga și-n dreapta aerul ihoros

bravul doctor de l'orme
echipat până la cel mai mic detaliu
să pândească moartea
cu ochii larg închiși

cu ochii larg închiși

strângem din dinți
adulmecăm viitorul din care nu vom gusta

dacă nu ți-aș spune care e scena mea preferată
din cartea mea preferată după care mai apoi
au făcut
filmul meu preferat
în care au jucat actorii mei preferați
n-ai avea de unde să știi

dacă ți-aș spune
că sunt asemeni oricărei alte femei
m-ai contrazice
aducându-mi aminte de oamenii lui sagan
unici și prețioși
în fața pierdutelor galaxii

recunosc
uneori râd fără oprire
alteori plâng fără oprire
totuși te-aș ruga să mă iei în serios și pe mine
domnule figino
cu perseverență mi-am însușit științele matematicilor
ca să pot număra

până la ultima
zilele primăverii

nici una

dintre slăbiciuni nu ne va pierde
am uitat tot ce odată știam pe de rost
sunt un fel de roboțel
performant
cu ochii fixați
pe cocoșa zilei
mascată de mii și mii de clișee

vântul sosit din midwest îmi rotește privirea
și-mi dă părul după urechi

azi
am privit o piatră pe 88 de niveluri
aș fi vrut să plâng
dar nu-nțelegeam de ce

de ce

trăim aici în orașul ăsta
de parcă am merita ceva
timpul îndulcit cu arome precum o vată pe băț
ni se lipește de buze de față nu mai putem fluiera
am fi putut ofta împreună cu pietrele presate
în mozaicul decorativ
dacă cineva nu s-ar fi jucat cu noi
și nu ne-ar fi îmbrâncit prin încăperi reci
de unde privim în gol
până se face lumina mătase

cât mai departe unul de celălalt
să nu otrăvim tot ce atingem
urechile ciulite la zgomotul de mașini mașinării
și povești
diferite de poveștile alor noștri
care-au crezut
că trebuie să ne învețe
să credem și noi
că până și iubirea-i reciclabilă

Dorian Stoilescu (Sydney, Australia)

Dorian Stoilescu locuiește în Sydney și este lector în educație la Western Sydney University. A obținut doctoratul în educație la Ontario Institute for Studies in Education a Universității din Toronto (OISE / UoT). Născut în Galați, scrie poezie, proză, eseuri și traduceri în română și engleză și a activat la cenaclurile Anton Holban și Noduri și Semne în România și la New Writers Group Inc și Western Sydney Writers în Australia. În poezie, a publicat peste 100 de poezii în română și zeci de poezii în engleză. A debutat cu volumul de poezii "sub roțile tirului" cu o prezentare de Ana Blandiana și are în pregătire volumul "stetoscopul de stele". Printre revistele la care a publicat se numără: Convorbiri Literare, Vatra, Poezia, Viața Românească, Familia, Itaca, Kryton, Sintagme Literare, Conta, Argo, Monitorul de Poezie, Metafora, Contraste Literare, eCreator, Axis Libri și Parnas 21 (în română) și Live Encounters Magazine (Poetry & Writing), WestZine Antolohy, Writers Group Inc. Anthology și Between Dusk and Dawn Romanian/ Australian Literature Anthology în engleză.

în fața tirului

azi, încă un bețiv a fost strivit sub roțile tirului.
simplu, ca și când organele netrebnicului,
putreziciuni încă vii conservate în alcool,
ar fi fost injectate printr-o supradoză de arsenic
în asfaltul murdar – abator învechit...

acum soarele-și adaugă pelicula protectoare de greață,
însingurarea își întinde terminațiile nervoase otrăvind tot ce iese în cale
în lumina incompetentă a nopții.
whisky-ul încă se prelinge din mânușile albe de latex
plângând fals ale criminologului.
dar acesta știe prea bine ce se petrece,
fără niciun indiciu vizibil a clasificat deja cazul.
criminologul lucrează-n mass-media ca – ce chestie! – *entertainer*...
el, prestidigitatorul, știe în cele mai mici detalii
că totul este bine pus la cale: trupul ăsta de pe caldarâm
e bolnavul ce-a putrezit deja de durere, adolescent împrietenit
până la identificare, aberant de timpuriu, cu sindromul
neamțului ăla ciudat, Alzheimer, sau cam așa ceva,
sau, și mai și, pribeag și turbat fiind, fără cale de-întoarcere
dând să smulgă cu dinții
din propria-i patrie...

acum anchetatorul își va cere iertare bărbatului despicat
în fața zeului Moloh cum ar zice Ginsberg,
apoi preotul-prestidigitator-criminolog va elimina cadavrul –
trebuie înlăturat prin ignorare și dispreț –
altfel, nimicitoare capete de acuzare vor apărea.
în schimb, camerele tv s-au adunat ca muștele,
ca nesimțitele împerechindu-se
peste mațele împrăștiate ale bețivanului:
curând are loc orgia în media, bucuroasă oricând
să-și tragă un selfie cu tricolorul la ceafă
și, uite-așa, strada, cartierul, orașul, ce mai!- țara
devin o latrină imensă,
până când, într-un alt loc, sufletul următoarei victime
se înfîșe ca o sabie în autostradă.
aerul? prin el nu se mai vede nimic, devine zid,
nici ieri-ul de ieri, nici azi-ul de azi, nici fantoma zilei de mâine.

tirul? nici atât! însă de data asta...
bețivul sunt eu!

*

la morgă, răsar preacuvioșii guvernamentali,
îngerii anti-cerești, anti-sexy, cu anti-aripi, haine antitero,
bocanci și cagule... iar dacă îngerii preabunului Dumnezeu
îți pun cuvântul în gură drept foc înainte-mergător,
ceilalți acționează asemenea misticii mineriadelor
care-ți sugrumă vorbele, gând cu gând, silabă cu silabă,
și mai presus de vindecare te ridică din morți cu bâta.
împreună cu birocrații parlamentului și guvernului –
local, central, tot un drac! – îți vor lovi trupul și sufletul,
te vor da cu terebentină fără să-ți dea foc, întorcându-se
după o pauză de masă și vreo alte două-trei sărbători naționale
să te țină în viață, forțat, conectat la aparate
care funcționează cumsecade pe bază de sictir și dezgust.

acum, la secția de recoltare-organe are loc *parolaccia**,
toți mă salută în felurite limbi și mă înjură în neștire,
invitându-mă să părăsesc fără de-întoarcere țara.
tot acolo mai zace-n comă agățată de aparate
o fecioară despletită forțat iar îngerii-birocrați fac show,
scoțând tot felul de sunete guturale, întrebând-o:
„am adus și prietenii mei rus și chinez. ne lași să te filmăm?”
„pot să te fac un master-slave?”
„vreau să te am, dar mă îngrijorează că nu arăți ca în poze!”
„suntem șase, este ok să te facem toți odată?”
„pot să ți-o trag fără prezervativ? latexul e prea ieftin!”
„putem să ne jucăm de-a mama și tata?”
„pot să te tai ușor cu briceagul? vreau să te fac peste tot!”
„cât costă să veniți, tu și prietenele tale balcanice,
la cinci oameni de afaceri pentru 30 de minute?”
de fapt, aud că fecioara despletită forțat
este în comă indusă de mult timp
are peste 2000 de ani
și-o cheamă România.

*

România...

România, am văzut marile tale minți – lobotomizate
energiile lor sufletești distruse
ca un cluster de panouri solare zdrobite de furtună
de toți fiii tăi vitregi – parlament, guvern ș'alde d-ăștia
care au semănat ignoranță, sărăcie, prostie, lașitate
și-au distrus mai mult decât șapte bombe atomice
și cinci ocupații sovietice:
patru milioane de fii buni, de sânge,
părăsiți
în fața tirului gonind cu viteză nebună...
patru milioane și numărătoarea continuă...
țara? – talcioc care vinde oameni:
căpșunari, șantieriști, tiriști, badante, super-nanny, studenți,
curve, medici, IT-iști, cerșetori, ingineri, universitari, spărgători,
toți dați mai pe nimic, nici măcar pe-o bere Heineken...
pun pariu că vânzătoriiăștia n-ar putea spune diferența
între Heidegger și Heineken...
– nu contează, dau bine amândouă, alege ce vrei, mi se spune,
vrem doar să-i dăm cât mai repede.
și, vezi, sunt și d-ăia cu carte, încercăm să-i dăm
mai scump, pe-un smartphone
sau chiar mai rari, ca Emil Palade, Ștefan Hell și Herta Muller,
d-ăștia cu Nobelul, p-ăștia? de la merțan în sus,
încercăm!

universitățile ne-au devenit bălți stătute de diplome,
am inventat particula care doar șade,
încetinitorul de reforme, prostonii,
în rest, avem deja tranzacții cu bitcoin-ul depresiei,
donații cu jumătăți de bancnotă în cutia milei publice,
imprimanta domestică 3d replicând automat neputința națională
și acid sulfuric pentru palmele noastre poetice inutile scanând luna.
tu – da, tu, România – cumperi regi de inginerii financiare
păpuși de catifea și, mai ales, jokeri scăpați de reciclare!
pe Regele Mihai l-ai plimbat în cuștile speranței pentru decenii
să se bălbăie însingurat cu speranța că va trona într-o zi peste țară.
el a rămas însă regele inimilor noastre. dar acum
românii s-au dezis de poeți și-n primul rând s-au dezis de citit
fiind învățați să creadă că e inutil și obositor!

cu Arsenie Boca au făcut un s.r.l. de moaște,
silicoane post-mortem pentru Doina Cornea,
fertilizare in vitro pentru Maica Veronica
și-au plătit un stilist pentru chelia încă în viață a lui Liiceanu...
oare își vor scoate vreodată tricourile rupte
și șlapii jegosi când trec pe la benzinăriile rușilor?
dacă ar ști ei că pompele astea sunt magice –
în fiecare zi lichidul li se transformă
în cinci tancuri și-un elicopter
pentru armatele din Transnistria și Donetsk!

*

după pauza publicitară show-ul continuă
în explicarea eșecului de țară,
prezentând vremea continuu nefavorabilă adusă de magi soroșiști,
alterând, la orice clipă, ostili ospitalității pământului strămoșesc.
mi se mai spune că țara nu-i severul general Franco
să condamne orice liberalism sau concubinaj
pentru că poporul nostru are chiar prea mult umor.
în plus, românul nu e un conte de Monte Cristo
care să se întorcă să-i ucidă, ca o ghiulea
căzând peste netrebnici, peste toți care l-au trădat,
pentru că românul nu-i chiar așa de rău,
ori poate n-are timp de pierdut răzbunându-se,
ori sângele nostru nu este așa metodic și persistent,
se argumentează...

el nu seamănă nici cu sufletul unui rus din Gulag,
ninsoare neatinsă de decenii în taigaua nepătrunsă,
care, stând în prizonierat pentru decenii,
așteaptă la poartă nevrând să iasă din închisoare
întrucât aceia dinăuntru erau prietenii lui
pe când afară-i frig și nu-i niciun prieten.
nu, totuși, nu! nu, mulțumesc!
sufletul românesc înțelege ce sunt sclavia și frigul,
știe de unde vin libertatea, căldura și prietenii.

totuși, românul e ceva mai dificil decât toți
și iremediabil, mi se spune, el a trecut prin prea multe,
precum Iosif ce-a fost vândut de proprii săi frați.

comparația asta cu Iosif e puțin, le-am răspuns,
al nostru ajunge în casa egipteanului și, prin mârșăvii, este închis.
el tălmăcește numai visele camarazilor de celulă și-atât,
în rest, nu se mai simte dator cu nimic,
și-atunci se cere acasă,
pentru că țara lui n-a fost fair-play cu el, al nostru nu vrea
niciun Egipt, niciun faraon, îi vrea doar pe-ai lui –
și uite-așa se creează așa-zise tensiuni diplomatice,
tatăl află și-l aduce acasă, numai că frații iar se supără
și-l vând altor neamuri... și tot așa...
noi nu mai avem direcție și suntem stup sfărâmat de albine
am stat sute de ani sub turci, tătari, unguri, austrieci și ruși
noi venim după trei tipuri de dictaturi diferite,
n-am avut niciodată democrație stabilă
câmpiile și pădurile ni s-au schimbat
iar Iosif al nostru e tot vândut...
de vreo două mii de ani e tot vândut.

*

pentru a descrie blestemul nostru,
fac apelul memoriei la experimentul Pitești
când înfocați legionari, condamnați,
după gratii, au devenit subit mari comuniști
și-au început prin torturi să-i reeduce pe ceilalți,
trimițându-i, vii sau nu, în noile paradisuri sovietice:
deși a fost scurt, nemernic și cras ca un fluture cap de mort
oportunismul ăsta arată cum ne umplem singuri gura de deșertăciune,
cum ne multiplicăm mai rapid ca holera, aruncând-ne unii pe alții
în toate direcțiile, mâncați de nimicnicie,
trimițându-ne unii pe alții colete cu viermi la puternicii zilei.

după '45, din trei mii, partidul comuniștilor a ajuns trei milioane!
la fel, după lovituție, comuniștii au pozat în mari democrați
au luat putere, bani, relații pozând dintr-odată ultraoccidentali,
mai ceva decât Macron, Obama și Merkel împreună:
noi suntem cameleonii care, uitându-se în oglindă,
încearcă să se păcălească și să scape de ei înșiși,
de-aceea, extremismul ăsta al supraviețuirii ne omoară demnitatea
iar asta-i ceea ce tot primim
și poate-i chiar mai rău decât moartea.

astfel, mi se cântă cinic pe-un jazz postsocialist,
că lumina primită nu face decât să ne-orbească,
după asemenea timpuri, noi, românii, când emigrăm...
pentru că nu ne-o doream,
din disperare, din negare de țară, de furie,
o facem fără luciditate, fără legătură cu alții,
încrâncenați de moment
– bețivi încremeniți pe mijlocul șoselei –
molii hipnotizate de farurile tirului.

*

am fost separat de fecioara în comă,
deși mulți voiau s-o deconecteze de la aparate,
părând fără nicio șansă reală de supraviețuire...
cusut, spurcat, reînviat și bătut,
primesc pașaportul și mi se indică să trec granița.
asta suntem, mi se spune
învață cum să rezisti în fața unui tir,
mai târziu, s-ar putea să venim și noi după tine!
succes!

21 decembrie '89

până atunci moartea fusese ceva suspect, departe de mine, murdar;
toți care mureau erau străini și-atât.

ba mai mult, chiar mi-era teamă că m-aș putea pricopsi
cu vreo infecție, ceva, o boală transmisibilă
și aș putea muri repede de voi sta aproape de-un mort
sau de-un mormânt.

școlile predau socialism, materialism dialectic,
cum religiile sunt pură șarlatanie
îmi știam viața de până atunci irosită,
la facultate mă bălăceam deja a doua oară-n anul III, simțind
că am uitat să înot și că mă paște un înec la mal, ca să fie
mai spectaculos, nu așa oricum,
iar singurul pod pe care putusem să-l ridic
peste prăpastia dintre mine și-o altă inimă
se dărâma, bucată cu bucată, cu normă zilnică obligatorie
sub ochii mei măriți de groază
dar, fascinat de magia dezastrului, mă încăpățânam
să nu schimb nimic.

alegeam mereu femei puternice, orgolioase, inteligente, inaccesibile
iar căutarea altor și altor moduri de a le respinge,
de a le face să sufere, mi se părea
un examen zilnic pentru NASA;
cercetam totdeauna cărțile cel mai greu de citit
doar pentru că erau dificile.
nu iubeam Bucureștiul,
mi se părea plin de oameni grăbiți, superficiali,
învățând pe sponci tot ce era la modă,
dar niciodată cu capul lor.
faceam mișto de bucureșteni... mai mult, mi se părea drept
să spun că orașul era făcut din celelalte orașe, din visele lor
și nu era de bine să vii în capitală pentru a deveni celebru.

*

mi-aduc aminte zilele ciudat de calde din acea iarnă,
urma vacanța
aducând cu ea iluziile construite din cărămizile de Lego-cărți,
zid împrejurul propriului adevăr și amânam să merg acasă,
dar citind romane despre dictaturi sud-americe,

vedeam ca într-un *vivid dream* cum liderii supremi
primesc un „escu” la sfârșitul numelui,
ca pe cea mai firească metamorfoză.
buimac și furios într-o iarnă neverosimil de caldă
aflasem despre Timișoara și simțeam că va urma ceva,
ca un trăsnet...
așa c-am ales să stau în București pe 21, în centru,
cosându-mi pe viu pieptul plesnind de revoltă,
lup flămând, eliberându-mă de frică:
cu inima vărsată pe străzi,
aveam să văd țesuți pe caldarâmul după-amiezii
primii morți
sanctificați de șenile și gloanțe.
am căpătat, în sfârșit, pentru prima oară glas,
pierzându-mi vocea apoi în sălbăticia revoltei,
scuipând din mine otrava depusă în ere geologice ale neputinței
și furia umilinței de până atunci...
apoi am obosit, descătușat...

noaptea,
timpul preferat al tirului primitiv socialist pentru ucis,
deschidea criptele pentru morții trecuți deja pe o primă listă
așa că m-am întrebat rece, pentru prima dată,
dacă vreau să mor sau nu...
simplu!

dar mă vedeam scriind vorbe de dragoste într-un dosar de securitate
în fața unui gras cinic
care asculta cu foreze înfîpte în aorta mea
fusesem un ratat până acum, aveam un rahat de destin,
vedeam peste tot... mi-am răspuns că moartea ar fi prea ieftină,
o dejecție peste ceva sublim
simțeam că va fi acum o cauză prea mare,
iar răspunsul meu a fost un încăpățânat nu.

m-am întors noaptea la cămin
și-un securist m-a întrebat unde am fost
am mințit spunându-i c-am fost la rude
și l-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva;
mi-a spus aproape prietenește
ca și cum i-ar fi păsat dacă trăiesc sau crăp,

că ceva s-ar putea să se întâmple zilele astea
și mi-a dat drumul.

*

de ce m-am întrebat dacă merit să mor de 21?
de parcă moartea ar fi ceva pe merit...
de-acum voi avea un lent calvar:
să mă vindec de sarcasm și necredința din mine
și-apoi de-a altora, să-mi găsesc gândurile
care,
dacă nu mă mai fac martir,
mă fac cel puțin să respect sufletul autentic.

am aflat că sunt viu și că trebuie să arăt urgent asta
nu, nu mai fac mișto de bucureșteni
și dacă nu știam ce înseamnă icoanele,
atunci se cuvenea să încep să aflu,
să mă rog până încep să înțeleg.
am primit suferințe,
le-am luat în cârcă apoi pe vreme de ploaie și urlet,
le-am adăpostit în ventriculul stâng
să-mi țină de frig și eu să le țin de cald
și uite așa am început să înțeleg icoanele vii:
de pe stradă,
din case,
din cărți de istorie, de pe ziduri de biserici...

și-am început să iubesc Bucureștiul.

pasărea măiastră

pasărea măiastră și-a făcut cuib în sufletul meu
acum stau și aștept
ieșirea puilor
dar după un timp să îmi fie spre învățătură
ea a plecat

atunci a venit șarpele
și a schimbat ouăle cu pietre

sunt cu pietre de tot felul:
pietre din templu divin pietrele protopietre
pietre care știu literatura arhitectura și artele plastice
pietre care știu computere matematică științele naturii științe sociale
pietre care știu management și contabilitate
pietrele-pietre care stau ca proastele
și n-au învățat nimic despre existență
pietre care miros îngrozitor ca wc-urile publice
pietrele anti pietre...

dar pasărea s-a întors
și-mi poruncește să tac
să nu mai enumăr atâta

într-o clipă pietrele s-au clocit
și-au redevenit puii ei

blues dunărean

lâncezirea viselor creștea abundența păgânului templu,
decorând ferestre cu vița ce se depărta continuu,
plutind... pianistul își cerceta degetele istovite de timp stătut,
râsfirându-le printre umbrele felinarelor ruginite
ce vesteau un bordel lepădat... clopote tubulare,
crengile sălciilor îi îngânau vocea, sunetele
deveneau țânțari mâncați de plante carnivore
iar din pălărie, stoluri de așei țășneau strâns
în constelații, ridicându-se...

glasul i se risipea-n armonii răgușite prin celești lacrimi
căzând pribegirii peste galerii joase în peșteri uitate
din munții Măcin. culcându-se la picioarele lui,
fluturi mari se odihneau lângă blugii cenușii-jilavi
mai murdari decât asfaltul unei autostrăzi,
cu tiruri pierzându-se într-un asfințit inutil
atunci când inima-i obosită cânta
de prea multe margini ale vieții.

cânta un blues disperat, inundat de-o lună
care-i pregătea frânghia de oiștea carului mare
acoperindu-i chinurile în clarobscur
cu radiografii bruște ale melancoliei.
cânta, vrând să-și ascundă rănila ce zvâcneau,
stelele se cățarau pe tavan fără grabă cu sineală de noapte
când moțâind își lăsa capul, mormânt dacic pustiit,
iar asfințitul căzut de sub sabie înaltă
încea ștergerea mâinilor pline de sânge
de vârful privirilor lui, ale acestui clovn deznădăjduit
nebun după Galați – Brăila – Dunăre.

devenind diasporă - parte a nimicului

mulți dintre noi deja am dat sângelui nostru
botezul colburilor tirurilor de pretutindeni
reînvățând respectul de sine, al celorlalți, al noii țări
și totuși uneori ne simțim rotocoale de trabuc
pe tavanul organizațiilor ecologiste.

acum, acasă, probabil cineva lucrează în locul nostru,
încă,
vine însă timpul când nu mai trece nimeni să ne înlocuiască:
sosește momentul
asemenea bolnavului în faza terminală
mirosind floarea de crin
când locul lăsat devine gol dureros pentru cei rămași
dar în primul rând pentru noi.

și renunțând la noi destinații exotice
ajungem pelerini înapoi acasă.
atunci ca-n basmul "tinerețe fără bătrânețe"
simțim palma morții urmând drept mustrare
însă nomazi și-ai nimănui
nu înțelegem când și cum.

totuși, continuând în neștire,
ne scufundăm la sfârșitul zilei
în cafeaua absurdă din fața televizorului
mângâind labradorul negru-trist
dormind stingheri, deocamdată singuri.
mai târziu ne logodim neștiut sufletul
cu așteptarea.

Dan Șerb (Dublin, Irlanda, din 2013)

Dan Șerb s-a născut și a crescut în Făgăraș, județul Brașov. A studiat teologia, mai întâi în București, iar apoi în Cape Town, Africa de Sud. A rămas pe meleaguri străine, pe care le-a străbătut în lung și-n lat ca pastor, misionar și ca om “al cetății”. Între timp, a studiat psihologia copilului, științele sociale și business. În 2015 a publicat primul volum de poezii intitulat *Odă Vieții – Frământări biografice*. Momentan, Dan își completează studiile doctorale: unul în domeniul terorismului religios și al doilea în antropologia culturală.

Locuiește în Dublin împreună cu soția, Oana, și cei trei copii ai lor.

Cuvinte

Când vâlva lumii devine prea mult –
tumul
de efemer și banal –
pribeag
mă retrag
în compania cuvintelor.

În tăcere și gând,
pe pagini virgine,
creăm o lume nouă,
fără hotare
de visare,
doar dor de mai bine.

Realitate
sau posibilitate,
fantezie sau moft,
se aștern
pe coli și suflet
asemeni ninsorilor protejând
noi recolte.

Cuvintele nu mor;
încolțesc în inimi
și dau rod unic sufletului gazdă;
dau noimă
trăirii de om,
pom
înflorit la rădăcini.

Am pierdut poezii
care se vor regăsi
în sângele altor poeți;
ne adăpăm
de la același izvor;
bem diferit,
dar împărtășim aceeași sete.

Et erit lux!

Când tac

Tăcerea sparge timpane,
cuvinte zac pe prag
la plecare
sub talpă încăpățânată
și apăsătoare
ca piatra de hotar
dintre zâmbet și-amar.

Gândul rămâne la tine,
lacrimi spală ferestre
spre parc și suflet,
umblet
hoinar printre amintiri
netrăite –
a mai trecut o zi fără soare.

Te iubesc și mai tare
și doare
golul dintre noi,
strigoii –
îmbrățișări în fugă,
săruturi cu ochi deschiși
fără tremur de inimă.

Vreau să sparg întunericul!
Vreau să alung neputința!
Sunt în chingi nevăzute,
zăvorâte
gură și inimă;
urlu ca lupul,
în rărunchi;
în genunchi
șoptesc rugă să redevin eu.

Când tac,
îți scriu numele în cer
și mor puțin.

Fără alint și duios
pare totul pe dos,
nefiresc și tulbure şuvoi de ceasuri.
A iadului vamă
e gândul
că uneori mă iubești cu teamă...

Cimitir între stele

Mă plimbam printre gânduri
când ceasul bătu
a amintire:
una, două, trei,
douăsprezece bătaii
neregulate
de inimă,
și m-am regăsit umblând printre cruci
în cimitirul
dintre stele.

Ceasul bătu
a sinceritate
când m-am oprit în dreptul unei cruci
și-am citit
un vis și-un nume de mamă.
A început să-mi fie teamă
și-am mers mai departe
căutând o altă plăcuță de piatră
și-am citit încă o dorință și-un nume de mamă.
Același!

Ceasul bătu a zâmbet
și jertfă
în inimi de ceară,
căci în cimitirul dintre stele,
în piatră și carne,
era scris numele mamei mele.

Oh, mamă, dar când ai murit de atâtea ori?
Și de ce te-au îngropat între stele?

Ceasul bătu a adevăr
și-am înțeles c-ai murit ori de câte ori
ți-ai zis *nu* pentru a-mi spune *da*.

Ceasul bătu din nou,
parcă grăbit,
a iubire
și-am știut de ce te-au îngropat
atât de departe de pământ și păcat.

Mă plimbam în cimitirul dintre stele îndurerat,
udând cu lacrimi flori de cristal și morminte,
când ceasul bătu pentru ultima oară
a recunoștință și a neuitat.

Departa de tine

Departa –
cuvânt fără însemnătate
până la tine,
iar acum,
zdrobit între cer și pământ,
mă-nspăimânt
la gândul golului dintre noi.

Timp –
prieten binevenit
până mai ieri,
iar acum,
nerăbdător la țărm de mare,
curtând disperare,
îi cert negrăbirea-i fățarnică.

Natura mi-e tovarășă de iubit.

În plimbări de seară
trimit adieri timide
să te sărute ușor
pe buze tânjind
și pleoape de dor.

În diminețile de vară,
cer soarelui favoare
să te-mpresoare
cu căldura pasiunii mele –
dorințe furate din Paradis regăsit.

Iar noaptea
cer lunii să te dezmierde
cu mister și lumină –
zeiță a inimii mele
încoronată cu stele căzătoare,
geloase cerului din ochii tăi.

Departa de tine
învăţ să aştept frumosul la rând
ştiind
că mâine îmi vei lipsi şi mai mult;
cu fiori şi patos înduplec
timp şi depărtare,
cu fiecare
nou răsărit
şi vis de noapte,
să mi te-aducă
mai aproape.

Fără pereche

Suntem amintiri
adeseori închipuite
risipite
de vânt și vremelnice;
temeri ascund
între crengi de copac răzvrătit
cuiburi părăsite.

Suntem mări
adânci și reci,
fără maluri și scoici,
fără valuri de regăsire,
nelămurire
între cer și acum.

Suntem goi,
fără rușine sau demnitate,
uitate
sunt fețele șterse,
umbre tăgăduite de lumină.

Suntem plecați,
refugiați
fără bagaj sau carte de identitate,
pe jumătate
noi,
cealaltă jumătate
pierdută în aeroporturi și gări.

Fără pereche
suntem pietre
singuratice
clădite
în zid tot mai înalt.
Aici e tot mai rece
iar dincolo tot mai greu de crezut.

Vino mai aproape, iubito,
să pot vedea dincolo,
să mă întorc la întreg,
să mă acopăr cu zâmbet,
să ajung la mal
și să nu mai fiu uitat...

Să-ți fiu mărtișor

Uneori
vreau să-ți mai scriu câte-un poem,
dar mă tem –
cuvintele par atât de goale,
și tac.
Fac
prea puțin să-ți arăt cât de mult te ador;
bucuriile uneori dor
de prea mult bine.
Cu tine
aerul e subțire și răcoros,
iar pământul statornic sub picioare.

Uneori
vreau să te strâng în brațe,
să nu te las să pleci;
reci
sunt zilele fără atingerea ta,
însă stau deoparte
alții să aibă parte
de zâmbetul tău – al meu cult –
și ochii-ți sclipind a mai mult.

Uneori
te culeg în lacrimi
pe ascuns,
să nu-mi cunoști slăbiciunea;
amărăciunea
mi-ai băut-o într-o cafea
unde
lângă cetate,
acasă,
unde aveai să-mi fii mireasă.

Iar acum,
în prima zi de-nflorit,
mi-am dorit
să-ți fiu mărtișor;

sânge pe zăpadă – jertfit
pe altar de dorință,
biruit
de zmeu sau neputință;
floare fermecată
dăruită
în ciuda Dochiei și-a geloșilor.

Atârnă-mă la fereastra inimii tale,
lasă-mă să-mi odihnesc sufletul pe pieptu-ți plin;
deplin
te iubesc –
o mie de primăveri și-un veac
ar fi mult prea puțin.

Dorina Şişu (Dublin, Irlanda, din 2011)

Dorina Şişu este născută în România, în anul 1971, însă din anul 2011 locuieşte la Dublin, Irlanda.

A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii Transilvania din Braşov. Scrie poezie şi proză, fiind publicată în numeroase reviste din România şi străinătate.

A publicat 3 volume de poezie şi 3 de proză, fiind prezentă în 10 antologii colective.

Este una dintre fondatorii revistei *Itaca*, publicaţie pentru scriitorii români din străinătate.

mergi și azi...

mergi și azi pe unde ai mers ieri
auzi ce-ai mai auzit
rabzi ce-ai mai răbdat
râzi inconștient sau din instinct, dar poate nu-ți place să râzi
nici să porți rochia cu sânii la vedere
nu-ți place să-ți dai cu oja roșie
nu-ți plac nici pantofii cu toc

plângi ce-ai plâns și ce nu ai plâns

pui o rană în plus
pui un cent în cutia ta ascunsă
pui din vopseaua de păr expirată peste părul tocit de culoarea nucilor verzi
pui încă un cartof la fiert
și rabzi

suporți amintirile din copilăria ta nedreaptă
că frecai preșurile cu peria
că fierbeai apă într-o oală de 5 litri în fiecare seară
că mergeai de dimineață să stai cu butelia o zi întreagă
că te împingeai la aceeași coadă la carne, ulei, zahăr

îți aduci aminte de înghețata aia bună
îți aduci aminte de prima bătaie
atunci când un oarecare s-a apropiat de tine și a zis ceva urât de tine
de mama sau de tata
de soră sau de frate
ai vrut să dai în el, dar n-ai putut
în schimb ai primit un pumn în stomac
ai căzut în praf fără aer
înceai să respiri, să te ridici, dar dracu' știe de ce nu puteai
de ce nu înceai să fii mai rău ca ăla care te-a lovit?
pentru că erai altceva
un străin
un ciudat
erai copilul fără frați
erai copilul orfan

erai copilul cu vacanțele de la cozile comuniste
erai copilul care adormea spunând „înger îngerășul meu...” pentru că-i era
foame
pentru că-i era dor
pentru că nu-i era rușine să-i fie, să nu-i fie, să nu aibă, ori să aibă mai mult
decât putea duce
așa în hainele lui rupte
așa în noapțile lui reci

...mergi și azi pe unde ai mers ieri fără să-ți dai seama că ai ajuns la capăt

să zicem

să zicem că suntem calmi nu disperați
că suntem iubitori nu exasperați
să zicem că pe stradă nu e hărmălaie
ci o muzică din liră cântată zeilor
iar noi suntem atât de curați că o auzim
să zicem că nu a murit nimeni de bătrânețe
și nici de foame sau în războaie
să zicem că am uitat ce-am scris mai sus
iar acum suntem doar niște nebuni cu zâmbetul larg
că ne deschidem brațele și cântăm ceva de genul anilor 70
și când obosim de-atâta zâmbit
cântat
pupat
jucat
iubit
luăm o sticlă de băutură
o punem la gură și înghițim până amortește limba
ne ridicăm puțin pe vârful picioarelor
și rupem un măr roșu dintr-un măr plin cu mere
îl mâncăm până la cotor și-l aruncăm civilizat peste gardul înalt al primarului

să zicem că ai terminat de citit toate rândurile de mai sus
te dai jos din pat și rupi ziarul
spargi televizorul
îți bagi picioarele în apa mării după ce-ai condus zâmbind
după aia mergi să ridici banii câștigați la loteria națională
îți cumperi o casă
o pisică
un câine
aranjezi cele 4 dormitoare
fixezi o masă și-o umbrelă în curtea din spate
te lungesti pe scaun și admiri pereții
până când îți dai seama că nu ți-ai dat seama până acum
cât de mult spațiu a rămas de umplut între gardul viu și locul de parcare

mi-a rămas o noapte în gât

ieși din sârma aia ghimpată
alege o speranță și pune-o-n buzunare
alege simplitatea în picioarele goale
că nu-i nimeni mai înalt decât tine
că niciun om nu poate rupe
din timpul lui în ochii tăi
la ce-ți mai folosește singurătatea dacă plânsul îți vine degeaba?
știi că ești obosit și că toți au lovit în tine
știi că ai fost vânat și izolat
știi că ai urlat morții să nu mai vină
și că ai umblat pătruns de pământ până în oase
rupe din tine fâșia de carne din sârma care te-a prins
ridică-te și mergi mai departe
e linia ta, prietene
o linie în care poți să strigi „m-am ridicat singur”
să tulburi apele după care ai tânjit
în miezul unei nopți rămase în gât de rușine.

te iubesc și miercurea

te iubesc și azi chiar dacă e miercuri și sufletul parcă e atât de
bătrân încât îți simt albul pe buze
un gust sacru răscolește privirea și-o trimite hăt departe
nici nu mă întreb de ce o trimite hăt departe
și de ce oamenii ăștia din jur sunt preocupați până-n oase
de grija altora

te iubesc bătrânește ar spune bunicul
pe îndelete și fără grabă
chiar dacă nu am câștigat la loto
nu-i nimic ar spune bunicul
sănătoși să fim că le-om face pe toate

fericirea-i albă și ea atunci când îmi reciți din tine
o liniște copleșitoare cuprinde cele câteva secunde când îmi citești
apoi vine un ceva cumva și ne strânge cu ușa
ne sugrumă de gât grija zilei de mâine și oboseala zilei de azi
ne facem mărgelile din speranțe și adormim în fuga nopții
siguri că poarta e închisă și niciun balaur nu intră
basmă ai spune tu
că din atâtea vieți doar pe-asta o țin minte

te iubesc și azi chiar dacă e miercuri
și sângele-mi se înmulțește cu tine rezultând un mâine și poimâine de
miercuri continuu

al dracului șarpe

te consumi și oftezi
eu prefer să plimb copilul autist din mine
încalț nevoia de libertate în bocanci de armată
apoi desenez cu lumânările pe asfalt ceruri
și mă cred Zeus

fredonez ***non je ne regrette rien***

până se umple pumnul cu idei

fac semn de stea pe fruntea regizorului tău mort
cu aceeași cenușă din care mi-am scuturat picioarele înainte de-a merge
ideile vin în joacă și tot așa se duc
pe apa tulbure în care urlă animalele
pe retinele trecătorilor din gări
pentru că ei se duc acolo unde tu nu ai chef

din jalea timpului cu multe cute
mi-am făcut o fustă scurtă
am tăiat în franjuri pozele cu mine mireasă
și le-am făcut colaj la pub-ul de peste drum
nu sărbătoresc nimic
am prea multe idei care m-au pus la colț degeaba

al dracului șarpe ce tare mă strânge de limbă

masacrul

la masa rotundă a disperării oamenii meditează la greșeli
și pe lângă demonstrația sterilă din stradă
se adună roiuri de trădători, analfabeți care dau sfaturi disperate,
dar calmul e de sine stătător și e de o supoziție aberantă în gura guvernelor
că oricât te-ai strădui să cânți pe melodia copilăriei tale
versuri inventate azi
tot nu găsești soluția atunci când urlă
„un elefant se legăna pe o pânză de păianjen”
firește că ai crezut, ai sperat,
te-ai bucurat,
ai plâns,
dar tot ai fugit din calea ta
și n-ai dat un exemplu, că nu aveai tragere de inimă să calci alături de străini
și n-ai zis nu, când munca te culca la pământ
și n-ai zis mi-e foame, mi-e sete, mi-e rău, că trebuia să tragi după tine
ce n-ai tras acasă
ce n-ai fost lăsat să tragi acasă
să tragi pentru ziua de mâine sau măcar pentru următorul weekend
când ai timp de dormit
nu ți-ai cerut iertare și nici mulțumire că-n sinea ta zace un munte de zăpadă
nu ți-ai amputat disperarea, durerea, voința, libertatea
le-ai lăsat așa libere de parcă ochiul tău ar fi vrut să le bea din paharul cu
nectar.

mama ei de umilință,
care crește în măduva oaselor
mama ei de amăgire, care urlă-n camera minții tale
mama lui de pahar pe care-l găsești mereu gol în casa viselor
dar mereu plin cu-acel pelin în mâna ta dreaptă
te-ai omenit, te-ai poruncit, te-ai răstignit, te-ai omorât
pentru câte-ai făcut și n-ai făcut
și încă mai faci pași peste masacrul celebrității tale
crezând ca un idiot în pozitivism, manierism, simbolism,
crezând că ești singurul naiv în viață

naivul mecanismelor iertării sau supunerii în sensul ăla de a părăsi ceea ce
era

vorbe pe care alții le-au spus sună acum în capul tău ca un ceva ce-ar fi al
tău
uite că ai făcut și tu pasul de a trece dincolo de dincoace unde erau normalii
fără planuri,
dar cu nevoi.
poate că au fost și planuri,
dar le-ai uitat,
sau nu le-ai uitat,
dar trebuia să te prefaci că le-ai uitat.

aerul e la fel.
oamenii sunt altfel.

parcă nu-i ajungi și parcă tu ești invizibil față de cum erai când erai acolo.
bine, și aici ești. ești un început răsfățat. răsfățat cu inima la vedere, așa
cât să o poată lovi oricine care trece pe lângă tine.
să o trăim și p-asta. să fim făcători
de timp, de generali, de nopți albe, de zile negre, de sărbători legale, de fapte
ilegale
te sprijini de pereții altora și faci găuri în gardul palatului regal.

ce fel de vise visezi când nu ți-e rușine?

broken karma

ieri nu am împins bolovanul din fața porții
și nici sticla de vin de pe masă
iar azi dimineață am căzut peste bolovan
și seara când am ajuns acasă m-am enervat pe sticla goală de vin
am aruncat-o de pereți
câteva cioburi s-au înfipt pe fața mea
am luat un caiet și-am început să scriu despre ce nu am
despre ce nu iubesc
despre răniri și despre uri
am început să scriu despre ce nu văd și ce nu simt
despre atingeri și despre nebunii
apoi m-am oprit și-am privit la zidul din fața mea
și-am început să urlu

*să fii tu bolovanul din fața porții
să fii tu vinul din sticla goală de vin
să fii ceea ce alții nu pot înțelege
să fii nebunul misterios
să fii ăla care râde fără motiv
ăla care... ăla să fii*

uneori îți dorești să nu-ți dorești
să nu pui deoparte visuri
uneori uiți ce ai uitat deja
iar tu
tu privești la zâmbetul prietenilor și-ai vrea să le zâmbești să le spui cuvinte
dar nici cuvintele nu-ți mai vin și parcă au rămas prea mici pentru tine și tu
ești prea mare
și gol și acru și în plus și în minus
ești la polul nord și la polul sud
niciodată în centru
vrei să le spui că nu ești un ciudat care scrie într-un cod morse

tu ești așa cum ești ai un nume și crezi în... dragoste
dincolo de bolovan și de sticla goală de vin.

Andrei Zanca

(Heilbronn, Germania, din 1991)

andrei zanca, născut în Sighișoara; studii în cadrul Universității de filologie, București; studii de germanistică, Cluj (concomitent redactor la „Echinox”), 1991 studii în cadrul Universității din Freiburg, referent european de specialitate în domeniul culturii; **poet, prozator, eseist** (27 volume), **publicist** (interviuri, recenzii, critică în numeroase reviste din România, Europa, SUA, Chile), (tradus în antologii de poeme în germană, franceză, engleză, spaniolă); **traducător** din limbile germană, franceză, engleză, spaniolă, italiană; redactor pentru Germania al revistelor Vatra, Euphorion, Poesia și Alternanțe-München. Membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1990;

Și dacă murmur - bătrâni și copii triști
rostirea-i durere-n compasiunea auzului.

și dacă ar ști unde călătoresc în somn
mulți n-ar vrea să se mai trezească.

se moare. se moare cum s-a trăit.
rostirea genuină fiind mereu una secondată.

eu ofer doar adâncime unei pagini.

am prins întotdeauna ultimul tren.
un întârziat mereu, din setea lentă
a trezirii pășind în mine însumi, netulburat

în beatitudine, copilul
înainte de a fi tras pe roata
timpului, alunecă în adânc
așteptându-ne o viață întreagă.

pe copilul acesta îl îmbrățișez
așa vulnerabil cum a fost și este.

umiliința e rudă cu huma, cerul
gurii unora plin de sfinți, târziu
și prin fereastră adie mireasma de brad.

ceasul meu e lumânarea
arzând înspre capătul nopții.

Sunt doar bătaia de aripă a unui fluture, am șoptit
și m-am întins în iarbă închizând ochii, glasul
tău sosind cu întârziere, traversând parcă
un lung coridor al morții.

vorbeai de orașul copilăriei noastre, de străzile
bătute de atâția poeți inspirați, de atâția poeți

expirați, străzi gătuite de cârciumi obscure
flancate de platani peste buruiana trotuarelor
în dimineața de duminică, când se adunau
bărbații în jurul unei sticle clandestine
pe malul apei

murmurai neconținut una-alta și eu
tăceam ascultându-te, auzind cum
îmi bate inima în liniștea lungă.

și parcă străbăteam un poem uitat
și-ntr-un târziu te-ai dus fără
o vorbă de rămas bun.

când poemul *se scrie*, se profilează undeva
și cei ce-l vor citi și nu vor mai fi aceiași.

nimic nu e întâmplător, eu
sunt doar bătaia de aripă
a unui fluture.

mă reîntorc la mine însumi, și nimeni
nimeni nu mă poate urma
acolo /ne întâlnim.

Sfârșit de iarnă în tempera, și-ți răspund
abia acum. într-adevăr, am fost mereu prinși,
închiși în iarna mamă, iarna ne-a însoțit mereu

ne locuia unduind dureros în oasele
chipul și ochii noștri osteniți

și era ca și atunci când într-o peliculă totul
se nemișcă în clipa imortalizată și doar fulgii
cad încet, rari și fără de oprire, hibernează

hibernează martirii în noi mamă, aici
unde ipocrizia e o stare firească ca mâna
întinsă înspre cutia ruginită în care
ne păstram nimicurile copilăriei

și-n fața fiecăruia din noi un drum lung
atât de lung de nu-ți mai pasă câtă vreme
în tine flacăra mai arde.

pesemne de iarnă nu am vrut reînnoiri
mamă, voiam ca totul să capete
acea patină din unele fresce

cum chipul acela drag pe patul de moarte
surâzând, șoptind abia auzit *la bună vedere* -

și-au fost ultimele cuvinte după care
a întors capul și a închis ochii.

acum e noapte și iarnă din nou, mamă.
o iarnă uscată ca inimile sleite, sleită
ca mămăliga pe care o uitam
pe masă dus pe gânduri.

și stau și acum întrebându-mă
ca-ntotdeauna, *încotro* - și ceața
se lasă peste ape, peste păduri și

arborii înscriu chemări desfrunzite

și e atât de pustiu în jur, încât bătăile inimii
sunt pași de sfială prin spărtura abia bănuită

marcând sfârșitul definitiv al iernii
în care flacăra din noi mai arde, mamă

Bate ceasul, însă nimeni
nimeni nu vrea să poarte povara
de-a trăi în timpul altuia, unde timpul
fiecăruia e unic sub aceeași bătaie
de orologiu.

și mă dau cu un pas înapoi zărindu-mă
și pe mine în cercul celor din jur
și-o adâncă împăcare alungă
orice verdict ce-ngrădește
clipă de clipă viața.

stăteam pe peronul cu totul pustiu. târziu
și luna preschimba-n spume frunzarele.

dincolo de linii, o căprioară a sărit
peste primele traverse încremenind
o copită în bătaia lunii. apoi a țâșnit înapoi
pierzându-se-n beznă

și-am închis ochii zărind deodată
de undeva de sus pământul vibrând
prins în raze de-o tandrețe de nedescris.

straniu, mi-am spus, în vreme ce-l văd
de aici sunt în același timp pe acest peron
unde mă ajunge ca un ceas, bătaia inimii.

iar, dacă o undă de mahnire tulbură mereu
contemplarea frumuseții nu e oare fiindcă
ne aduce vag aminte de o alta, pe care am
cunoscut-o odată, cândva?

De ce să-mi propun depărtări

când abisul e în mine

umblam noapte de noapte
și doar insomnia ferestrelor
mă însoțea, inima

fluturând ca o eșarfă tibetană de rugă, durerea
o călăuză trezindu-mă, reamintindu-mi

drumul Acasă. ascultam cum se zbate zăpada
printre trunchiuri. apoi, doar tăcerea
în alb-negru ca o reculegere.

acum, e martie și plouă ușor
și-n cuibul lor puii își înalță ciocul.

adânc în bezna abisului mă uit
lent inundat de o lumină în fața căreia
toate cuvintele sunt ninsoare peste ape.

cândva îmi voi întoarce ochii spre nord
ca toți cei care-și cunosc dinainte ceasul.

e lesne să crezi în ceea ce poți zări:
sub fluturele care se lasă peste ea
mâna mea se mistuie
în siaj de lebădă

Se insinua dimineața

când am ieșit dintre arbori pe câmpul pustiu.

ningea și mi-a trecut deodată prin gând că acești fulgi
nu vor cunoaște o altă privire. niciodată de pe acum

prin însăși însingurarea mea
în contopire deplină cu un câmp pustiu, acest fulg

mereu în alt loc decât cel bănuît
trăindu-și între cer și pământ stingerea înzăpezită

preschimbând istoria în presentiment

când toți au crezut c-am plecat, eu
am închis poarta pe dinăuntru

În vorbitorul unei închisori

în care vizitatori și întemnițați
erau despărțiți printr-un zid de sticlă
am văzut într-o după-amiază târzie
o femeie și un câine

și dincolo de perete un bărbat palid, neras
cu palmele sprijinite de sticla rece.
nu puteau vorbi.

se priveau doar intens prin peretele de sticlă
și deodată câinele s-a ridicat în două labe
sprijinindu-se de acest zid într-o încercare
sfâșietoare de a atinge trupul bărbatului
abia acum recunoscut

gemând de neputință, cu tandrețea de odinioară
orice ar fi făcut, oricât de vinovat ori nevinovat
ar fi fost acest bărbat de dincolo de zidul de sticlă.

poate aici se află răspunsul definitiv, am murmurat
ieșind pe câmpul rece al toamnei peste care
se lăsa încet înserarea

CUPRINS

CUVÂNTUL EDITORULUI	7
PREFAȚĂ – ALEXANDRU CISTELECAN	9
SORIN ANCA (GERMANIA)	15
ATTILA F. BALAZS (SLOVACIA)	25
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ (ANGLIA).....	38
ADRIAN GRAUENFELS (ISRAEL).....	49
NUȚA ISTRATE GANGAN (SUA).....	56
ELENA KATAMIRA (SPANIA)	63
DORINA BRÂNDUȘA LANDEN (SUEDIA).....	70
PAULA LAVRIC (ANGLIA)	82
ANCA MIZUMSCHI SIMION (SUA).....	90
ADRIANA MOSCICKI (ISRAEL)	98
ANGELA NACHE MAMIER (FRANȚA)	108
VALERY OIȘTEANU (SUA)	117
VIOREL PLOEȘTEANU (IRLANDA)	125
EMANUEL POPE (ANGLIA).....	134
IOAN POTOLEA (ANGLIA).....	152
ADELA RACHI (SUA).....	165
DORIAN STOILESCU (AUSTRALIA)	173
DAN ȘERB (IRLANDA).....	186
DORINA ȘIȘU (IRLANDA)	198
ANDREI ZANCA (GERMANIA).....	208
MULȚUMIRI.....	219

Mulțumiri!

Mulțumiri tuturor poezilor incluși în acest volum colectiv pentru creațiile lor și pentru acceptul de a le oferi cititorilor în mod absolut dezinteresat!

Mulțumiri criticului Alexandru Cistelecan care, tot dezinteresat, a acceptat să prefățeze acest volum!

Mulțumiri pictoriței Mihaela Rotta (Germania), care ne-a oferit, dezinteresat, cum altfel, lucrarea sa pentru a realiza coperta volumului!

Mulțumiri cititorilor și tuturor celor care-și vor apleca ochii și sufletele asupra poeziei!

Autori incluși:

Sorin Anca (Germania)
Attila F. Balazs (Slovacia)
Ștefan Doru Dăncuș (Anglia)
Adrian Grauenfels (Israel)
Nuța Istrate Gangan (SUA)
Elena Katamira (Spania)
Dorina Brândușa Landen (Suedia)
Paula Lavric (Anglia)
Angela Nache Mamier (Franța)
Anca Mizumschi Simion (SUA)
Adriana Moscicki (Israel)
Valery Oisteanu (SUA)
Viorel Ploșteanu (Irlanda)
Emanuel Pope (Anglia)
Ioan Potolea (Anglia)
Adela Rachi (SUA)
Dorian Stoilescu (Australia)
Dan Șerb (Irlanda)
Dorina Șișu (Irlanda)
Andrei Zanca (Germania)

ISBN: 978-1-913729-01-1